

LOẠN THỂ KHUYNH CA

Tên Ebook: **Loạn Thể Khuynh Ca**

Tác Giả: **Khuynh Tuyệt**

Thể Loại: **Xuyên không, Sủng, HE**

Dịch Giả: **khuyntuyệt**

Nguồn: **khuyntuyệt.wordpress.com**

Ebook: **daotieuvu.blogspot.com**

*Ebook được blog **Đào Tiểu Vũ** hoàn thành với mục đích phi thương mại, nhằm chia sẻ với những bạn ở xa hoặc không có điều kiện mua sách, khi sao*

lưu xin ghi rõ nguồn.

Trong điều kiện có thể bạn hãy mua sách để ủng hộ nhà xuất bản và tác giả.

Mục lục:

VĂN ÁN

CHƯƠNG 1: XUYỀN VIỆT MỘT CÁCH
LÃNG XỆT

CHƯƠNG 2: ĐÁNG YÊU SONG BÀO
THAI

CHƯƠNG 3: NGƯỜI CHỈ LÀ HÀI TỬ

CHƯƠNG 4: VỆ MINH KHA

CHƯƠNG 5: LÃNH PHONG TÀ

CHƯƠNG 6: GẶP LẠI VỆ MINH KHA

CHƯƠNG 7: TÀ MỊ HẠO THIÊN DIỄM

CHƯƠNG 8: PHONG TÀ NGUYỆT

CHƯƠNG 9: BẮC LI NGẠO

CHƯƠNG 10: THẦN HI CÁO TRẠNG BẮC

LI NGẠO

CHƯƠNG 11: BÚP BÊ CỦA TA

CHƯƠNG 12: HỌA THẦN

CHƯƠNG 13: NGƯỜI LÀ BÚP BÊ CỦA
TA...VĨNH VIỄN

CHƯƠNG 14: KHUYNH THIÊN NỔI GIẬN

CHƯƠNG 15: NHI TỬ CỦA TA PHẢI ĐỂ
CHO NGƯỜI KHÁC NGƯỠNG MỘ

CHƯƠNG 16: THIÊN NHAN CÔNG CHÚA

CHƯƠNG 17: LÃNH KHUYNH THIÊN

CHƯƠNG 18: BỨC HỌA HỒNG LIÊN

CHƯƠNG 19: PHONG TÀ NGUYỆT

CHƯƠNG 20: TA YÊU NGƯỜI

PHIÊN NGOẠI 1: VỆ MINH HẠO

CHƯƠNG 21: LY CA

CHƯƠNG 22: ÂM MUỖ

CHƯƠNG 23: TÂM CỦA BẮC LI NGẠO

CHƯƠNG 24: VÔ ĐỀ

CHƯƠNG 25: TA ĐUỔI THEO NÀNG ĐỜI

ĐÔI KIẾP KIẾP

CHƯƠNG 26: AI CÓ ĐÔI KHI
LÀ..BUÔNG TAY.!

CHƯƠNG 27: NẾU NHƯ...TA YÊU
NGƯỜI ÍT ĐI MỘT CHÚT

CHƯƠNG 28: VỆ MINH KÌ

CHƯƠNG 29: NHẠC PHI

CHƯƠNG 30: MẪU TỬ

CHƯƠNG 31: THÀNH THÂN

CHƯƠNG 32: HẠO THIÊN DIỄM

CHƯƠNG 33: BIẾN CỐ

CHƯƠNG 34: THƯỢNG CÙNG BÍCH LẠC
HẠ HOÀNG TUYỀN

CHƯƠNG 35: BI KHÚC

CHƯƠNG 36: VÌ LÀ PHONG TÀ
NGUYỆT....

CHƯƠNG 37: ÂU DƯƠNG MỘ HIỀN

CHƯƠNG 38: TÂM ĐAU...VẤN AI, AI
HIỂU?!

CHƯƠNG 39: MỘT GỐC VÔ ƯU

CHƯƠNG 40: TÌNH

CHƯƠNG 41: NGƯỜI...LÀ AI?

CHƯƠNG 42: THIÊN NHAİ

CHƯƠNG 43: HAI NĂM

CHƯƠNG 47: THƯỢNG

CHƯƠNG 48: HẠ

CHƯƠNG 49: NGƯỜI LÀ ĐỆ ĐỆ CỦA TA!

CHƯƠNG 50: NGƯỜI CÓ BIẾT MÌNH CÓ
BAO NHIÊU TÀN NHÃN

CHƯƠNG 51: TA ÁI NGƯỜI

CHƯƠNG 52: BI THƯỜNG

CHƯƠNG 53: XÓT LÒNG

CHƯƠNG 54: ĐÓN ĐAU!

CHƯƠNG 55: THAN CHO AI? KHÓC CHO
AI?

CHƯƠNG 56: BA NĂM

CHƯƠNG 57: KHÚC KHUYNH CA

CHƯƠNG 58: NGƯỜI LÀ AI..?

CHƯƠNG 59: HẠNH PHÚC ĐÃ TRỞ

LẠI...!!

PHIÊN NGOẠI: THIÊN NHAN CÔNG
CHÚA

VĂN AN

Nàng – Lãnh khuynh thiên... một cô nàng tính cách cùng sở thích khá kì quặc, từ thế kỉ 21 vào một lần ko biết nguyên do... tự dung xuyên qua vào một thân xác thiếu nữ 16 tuổi: panda4: panda4: panda4:

Hắn- Phong Tà Nguyệt lạnh lùng tàn khốc nhưng trở trêu thay hắn có khuôn mặt búp bê, cho nên dù 20 tuổi mà giống thiếu niên 15, 16 tuổi: panda46: panda46: panda46:

Một lần dị giới thời không bị đảo lộn, nàng năm ấy 3 tuổi gặp hắn, trở thành nàng một đời hoài ức khó quên

Hắn năm tuổi khi đó một mình trốn trong

rừng khóc....bị một cô bé ăn mặc kì lạ
ôn nhu an ủi là hấn một đời chấp
niệm.....

Lần thứ hai gặp lại, nàng vì hấn đáng yêu
đích khuôn mặt ra tay cứu giúp

Lần thứ hai thấy mặt, hấn bị của nàng ôn
nhu làm cho si luyến.....

Thả xem một thiên tài cô gái xuyên qua
ngàn năm thời không tìm được người
nàng cả đời yêu say đắm.....

Để xem lạnh lùng đích hấn, tàn khóc đích
hấn....có bị nàng đích ôn nhu hòa tan
băng sơn !!! ...

CHƯƠNG 1: XUYÊN VIỆT MỘT CÁCH LÃNG XỆT

Đau..đau đầu quá..!!

“ Ô...tại sao thân mình như vậy không có sức lực !..” nàng nhớ hôm qua thức khuya đọc tiểu thuyết nên ngủ trễ...như vậy cũng ko đến nỗi thân thể ko còn sức a!!

“ Di...?...” .tay..tay của nàng sao lại như thế này...18 năm đôi tay quen thuộc đâu rồi....còn tóc...sao lại dài như vậy...

Nhìn tiểu cô nương xinh đẹp trong kính đồng....khoan đã..!! kính đồng...??..thời đại bây giờ sao còn dùng kính đồng.....ta...ta chính là xuyên qua....
Oh my god.....đừng nói với ta chuyện

như ta nghĩ !!...

Thế là nữ nhân vật chính của chúng ta vừa mới đến cổ đại chưa được 1 phút, hoa hoa lệ lệ ngất xỉu.....

“ Tiểu thư!...ngươi tỉnh?...” .thanh tú tiểu cô nương vui mừng nhìn thấy tiểu thư của mình ... Ô..ô...hôm nay đến phòng thấy tiểu thư ngất xỉu trên mặt đất làm nàng sợ gần chết, nếu tiểu thư có việc gì nàng làm sao ăn nói với lão gia đây

“ Ân.....ngươi..là ai?..”..Lãnh Khuynh Thiên mờ mịt nhìn trước mặt đáng yêu cô nương

“ Tiểu thư....ngươi..ngươi...?..” .thanh tú tiểu cô nương đích thị Hân nhi hoảng sợ nhìn tiểu thư nhà mình

“Ta, ta đi gọi đại phu...” Hân nhi lo lắng chạy ra ngoài nhưng bị Lãnh Khuynh Thiên giữ lại

“Ko có việc gì, người đừng gọi....ta chỉ là cảm thấy quên một số chuyện mà thôi...người cứ kể cho ta nghe chuyện trước đây là được...” Khuynh Thiên ôn nhu cười trấn an tiểu cô nương, mâu quang dịu dàng đáp. Nàng mới ko bị sao a!...chỉ là thay đổi linh hồn mà thôi, việc đầu tiên chẳng phải mấy tiểu thuyết xuyên ko nhân vật nữ chính thường hay giả vờ mất trí nhớ đó sao...nàng cứ theo quy củ là được

Hân nhi kinh ngạc nhìn ôn nhu thiếu nữ trước mặt...đây là tiểu thư?...đáng sợ đích tiểu thư.....như vậy ôn nhu...như

vậy dịu dàng khiến cho nàng tâm sinh thân cận

“ Lại đây, ngồi xuống...nói cho ta biết, thân thể này..à ko ta là ai...?” Khuynh Thiên tiếp tục nhẹ giọng vấn

“ Là....tiểu thư tên là Lãnh Khuynh Thiên, là thiên kim duy nhất của thủ phủ” Hân nhi nhẹ giọng nói, mâu quang nghi vấn nhìn trước mặt nữ tử....tuy là tiểu thư nhưng nàng thấy lại ko phải tiểu thư....tiểu thư hôm nay rất lạ...đường như có một loại mị lực khiến người khác cam nguyện thuận phục tận từ đáy lòng....thật kì lạ!!

“ Ân....” .Lãnh Khuynh Thiên than nhẹ! ...theo như Hân nhi nói thì thân thể này khoảng 16 tuổi, trẻ hơn nàng lúc hiện đại

2 tuổi....tên giống...thân thể cũng ko tồi, thiên kim duy nhất của thủ phủ kinh thành Lãnh Phong Tà...như vậy sau này cuộc sống khá thú vị nha! Nếu như đến cổ đại, vậy ta đây oanh liệt kiến lập sự nghiệp xem sao.....Khuyneh Thiên nhếch nhẹ môi anh đào, mâu quang tràn ngập hứng thú nồng đậm....

“ Hân nhi....giúp ta đứng dậy, ta muốn ra ngoài...” Khuyneh Thiên nói

“ Ân....tiểu thư, ta giúp ngươi thay quần áo..”

Từ trong tủ đồ nhìn Hân nhi lấy ra các loại quần áo mà Khuyneh Thiên choáng váng.....vị tiểu thư này thích như vậy chói lọi quần áo sao chứ....toàn màu đỏ, hồng....quá rực rỡ , sắc sỡ đi... ..

“ Hân nhi!...chẳng lẽ ko có màu sắc khác sao...” Khuynh Thiên chớp phượng mâu nói, nhẹ nhàng cười khẽ....làm cho Hân nhi tim đập mạnh liên hồi...ô..ô...tiểu thư khi nào lại như vậy quỵến rũ mị hoặc nha....nàng biết tiểu thư rất đẹp nhưng mà....

“ Ko có...tiểu thư chẳng phải luôn thích quần áo màu sắc như vậy sao?...” ko lẽ mất trí nhớ...sở thích cũng thay đổi...
Hân nhi nghi hoặc

“ Vậy...người lấy cái kia đi...” .Khuynh Thiên chỉ vào bộ quần áo phấn hồng đơn giản nhất, sau đó nhìn mình tiểu nha hoàng nói

“ Hân nhi, người ngày mai mua một ít lụa sắc màu thanh nhã một chút, màu tím

cùng trắng càng tốt....”.

“ Ân...”..Hân nhi kinh ngạc nhưng vẫn đáp trả, tiểu thư mua lụa làm gì nha! Ko lẽ tiểu thư muốn may đồ...nhưng mà nàng biết sao.....

“ Tốt.....chúng ta ra ngoài...” .nàng thật muốn xem cảnh cổ đại như thế nào nha!!..có như vậy xinh đẹp trong tiểu thuyết thường hay nói ko

“ Tiểu thư, người còn chưa sơ đầu...”... Hân nhi cười nhẹ nhìn tiểu thư của mình! Tiểu thư như vậy nàng thật thích a, ko đáng sợ như thường ngày. Tiểu thư trước kia, trước mặt mọi người thì ôn nhu có lẽ, nhưng đằng sau lại đều ngoa đáng sợ....ko biết đánh đập bao nhiêu nha hoàn, nàng trước kia cũng bị đánh thật

nhiều lần !!

Nhìn trong gương tiểu nữ tử hoa dung mặt phấn....đầu đầy trâm sai....Khuyhnh Thiên có cảm giác muốn xỉu, mang cái đầu này ra đường ko sợ bị mỗi cổ chết hay sao chứ....

“ Tiểu thư!..”..Hân nhi nghi hoặc nhìn trước mắt kinh ngạc Khuyhnh Thiên, nàng làm gì sai sao chứ, chẳng lẽ tiểu thư ko hài lòng....nhớ trước đây từng một nha hoàng ko vừa lòng nàng sơ đầu cho tiểu thư mà bị đánh gần chết, Hân nhi tay chân có chút run run... ..

Thấy Hân nhi sắc mặt lúc xanh lúc trắng...Khuyhnh Thiên ngạc nhiên...sau đó chợt hiểu ra, nàng cười khẽ...thật là thân xác này chỉ là tiểu cô nương 15, 16

tuổi....ko lẽ trước đây rất đáng sợ!....

“ Hân nhi, ko sao...ta sẽ ko làm gì người...”..Khuyh Thiên ôn nhu cười trấn an Hân nhi, nhỏ giọng nỉ non...làm cho tiểu cô nương tâm dần tĩnh lại

“ Ta sau này ko thích trang điểm như vậy lòe lặt....sau này người cũng ko cần cho ta sơ đầu, ta tự mình là được...”..Khuyh Thiên vừa nói vừa làm, động tác nhanh chóng đến hoa mắt chóng mặt....

Hân nhi nhìn trước mặt khuyh thế băng dung nữ tử há hốc kinh ngạc. Bạch ngọc làn da ko son phấn càng tăng lên vẻ thanh lệ thoát tục, khéo léo mũi, anh đào môi....đặc biệt đôi phượng mâu như sóng xanh lưu chuyển, khóe mắt hàm chứa ý cười ôn nhu như hố sâu khiến tâm

con người như lạc vào trong đó. Ba ngàn tóc đen ko mỹ lệ sặc sỡ với nhiều trâm sai quý giá như thường ngày mà thay vào đó là một thanh đơn giản ngọc trâm, một thân hồng y xinh đẹp càng tôn lên nét cao quý ko nói nên lời. Mị hoặc nhưng ko tục, thanh lệ đến thuần khiết...ôn nhu nhưng ko nói lên lời cao ngạo đích khí chất....đổi lập lại hài hòa...khuyên thể băng dung, làm cho Hân nhi ko nói nên lời đăm đăm nhìn trước mặt thiếu nữ

“ Sao vậy...?...bị ta mê hoặc” ...Khuyên Thiên cười khẽ nhìn Hân Nhi, thật đáng yêu tiểu nha đầu, sau này cuộc sống coi như ko buồn tẻ nga....

“ Tiểu..tiểu thư....người thật đẹp...” Hân nhi lẩm nhẩm nói, sau đó có chút xấu hổ

nhìn Khuynh Thiên, ô..ô...ko ngờ có một ngày nàng lại bị nữ tử mê hặc thật xấu hổ a!

“ Ha hả....Hân nhi người quá đáng yêu !”..Khuynh Thiên vuốt nhẹ tiểu nha hoàng hai má cười lớn nói

“ Tiểu thư....” .Hân nhi ai oán nhìn nhà mình tiểu thư, lại khi dễ nàng...

“ Thôi, thôi..! ko đùa người, chúng ta ra ngoài, ta muốn xem xem gia của ta như thế nào a...”

CHƯƠNG 2: ĐÁNG YÊU SONG BÀO THAI

Mấy hôm nay trong Lãnh gia đều kinh ngạc nhìn nhà mình tiểu thư, thanh lệ xuất chúng, ôn nhu nhã nhặn...khiến cho ai nấy đều ngạc nhiên ko thôi! Tiểu thư từ sau khi mất trí nhớ trở nên càng thêm xinh đẹp mê người, cũng là một khuôn mặt nhưng tiểu thư bây giờ càng thần bí, mị hoặc....ôn nhu nhưng cũng ko nói nên lời cao quý khiến cho hạ nhân trong phủ càng tôn kính đi lên, cũng thay đổi về cách nhìn nhiều lắm

Lãnh Khuynh Thiên đến này cổ đại đã 3 ngày, đến bây giờ nàng mới chắc chắn là mình ko mơ nha!...sau một hồi tìm hiểu,

nàng mới biết nàng ở cái nơi này thì ko ko có tên trong lịch sử, gì là Hạo Nguyệt hoàng triều...ngoài ra trên này đại lục còn có hai quốc gia gọi là Thiên Vũ quốc cùng Bắc Li quốc, tam thế chân vạc... nhưng tạm thời là hòa bình, còn tương lai thì chưa nói trước à nha....

“ Ô..ô...đau...” .tiếng rên nhẹ, tiếng trẻ con khóc thút thít....phá vỡ suy nghĩ của Khuynh Thiên, nàng lại gần căn nhà gỗ nhỏ, tiếng rên càng lớn, nhúu mảy....ko biết trẻ con nhà ai mà lại ở trong này..chẳng lẽ là hài tử của hạ nhân

Mở cửa căn phòng, Khuynh Thiên kinh ngạc nhìn trước mắt hai đứa nhỏ, mâu quang ần ần lửa giận. Nàng Lãnh Khuynh Thiên, trên đời này yêu thích nhất hai

thứ. Một là tiền, hai là đáng yêu trẻ con...đó là hai loại mị lực nàng ko thể chống đỡ...vậy mà nàng nhìn thấy cái gì.....trên mặt đất ẩm ướt nằm đáng thương hai tiểu búp bê, mới khoảng 2,3 tuổi...quần áo xơ xác tiêu điều, người đầy vết thương tàn nhẫn...là ai như vậy nhẫn tâm ra tay với hài tử nhỏ như vậy kia chứ....

“ Người...”.....Khuynh Thiên hét lên, mâu quang lo lắng nhìn trước mặt đang sốt cao hai búp bê, ôm lấy này hai đứa nhỏ nàng đau lòng ko thôi, đáng thương bọn hấn như vậy nhỏ nha!

“ Tiểu thư, có việc gì...” .Hân nhi vội đến, tiểu thư bình thường thông dong điềm tĩnh sao hôm nay lại như vậy thất

thô nha, ko lẽ nàng lại biến trở về như trước kia....ô...ô...mới ko cần nha! Tiểu thư bây giờ tốt hơn rất nhiều....ko cần trở lại như trước kia a

“ Mau gọi đại phu...” Khuynh Thiên cau mày nói, nàng ko khổng chế được lửa giận của mình, mỗi lần nhìn thấy trẻ con bị ngược đãi sẽ làm cho nàng nhớ đến....đệ đệ.... đệ đệ của nàng vì ko bảo vệ được hấn mà....

“ Tiểu thư, người....” Hân nhi kinh ngạc nhìn Khuynh Thiên ôm trong lòng hai đứa nhỏ....bọn hấn là....

“ Còn ko mau đi...” Khuynh Thiên thúc giục...

“ Là..là...”..Hân nhi vội vã đi, ko kịp suy nghĩ nhiều! hô...cũng hên tiểu thư

vẫn như vậy...

Ngắm nhìn dung nhan hai đứa trẻ ngủ say, Khuynh Thiên thở dài....thì ra là đáng yêu đôi song bào thai, hai người con trai như vậy đáng yêu sao thân thể này lại như vậy ra tay được cơ chứ.

Theo như Hân nhi kể lại thì hai búp bê được nàng trước đây mua về, nhưng cứ vài ngày tâm trạng buồn bực sẽ tìm hai đứa nhỏ phát tiết, các vết thương cũng là “nàng” gây ra....thật đúng là kẻ biến thái! Mẹ nó!....nàng thật giận....

“ Ngô!.” ... trên giường đích tiếng động kéo Khuynh Thiên lại thực tế, chỉ thấy trên giường đáng yêu đích bé bờ mi khẽ rung động, nhãn thần khẽ mở....thật xinh đẹp ánh mắt a, trong suốt như hồng suối

bất nhiễm bụi trần, màu tím xinh đẹp mê ly Thật đáng yêu đứa nhỏ nha!

“ Đã tỉnh rồi?..”..Khuyenh Thiên ôn nhu lại gần, nhẹ sờ búp bê cái trán, ân...đã hạ sốt!...

“ Ô...ô....đừng lại gần...đừng...” .hài tử kinh hoàng , tay chân nhỏ bé hoảng loạn ôm chặt đê đê của mình như che chở cho hân, ồn ào nói, giọng trẻ con mềm nhuyễn càng tăng lên đáng thương làm cho Khuyenh Thiên đau lòng ko thôi!...xem ra thân thể này khiến cho đứa nhỏ như vậy sợ

“ Ngoan!....ngoan nào...ta sẽ ko làm gì ngươi , bình tĩnh..ko sao...” ôn nhu mềm nhẹ trấn an, tay vỗ về xoa đứa bé mái tóc,....làm cho đứa nhỏ dần buông tâm

về dưới

Ôm lấy đứa nhỏ vào lòng, Khuynh Thiên than nhẹ, tay nhỏ bé khẽ vuốt hài tử non nớt tấm lưng, nhẹ nhàng ôn nhu vô cùng làm cho đứa nhỏ cũng ko phản kháng mặc cho Khuynh Thiên an ủi....lâu lâu là vài tiếng nấc nhẹ, không khí thập phần hài hòa ấm áp.

“ Ngô....” .đứa nhỏ còn lại cũng tỉnh dậy, mâu quang tràn ngập tò mò nhìn trước mặt vừa xa lạ vừa quen thuộc nữ nhân ôm ca ca của nó vào lòng, như vậy dịu dàng như vậy ôn nhu như ôm một một báu vật quý giá vậy....

“ Ca...ca...” .mềm nhuyễn giọng nói, đứa nhỏ xinh đẹp búp bê mặt, lo lắng nói nhẹ....đôi song đồng tò mò nhìn ca ca,

như muốn hỏi....

Khuynh Thiên kinh ngạc nhìn đứa nhỏ còn lại. Trời ạ! Nàng đúng là nhặt được báu vật nha...đẹp quá kia đôi huyết sắc con người....thật là diễm lệ nha....đôi song bào thai này thật đáng yêu a...như vậy đứa nhỏ ai có thể đành lòng vứt bỏ như thế kia chứ!!

Khuynh thiên ôn nhu cười nhìn hài tử có đôi mắt màu đỏ, nhẹ nhàng lại gần vuốt nó đầu tóc, bàn tay kì lạ mang đến ấm áp khiến đứa nhỏ tham luyến ko thôi!...đã từng bao giờ có ai ôn nhu như vậy vuốt nó đầu đầu, chỉ ngoại trừ ca ca của nó thôi, nó cũng ko hiểu tại sao mọi người lại như vậy chán ghét nó cùng ca ca, cha mẹ luôn hoảng sợ nhìn chúng nó.....

“ Lại đây...” .ôn nhu mang theo cổ dụ hoặc, Khuynh Thiên nhẹ giọng nhìn đứa nhỏ, tay nhẹ nhàng ôm luôn hẳn vào lòng, hương thơm nhàn nhạt, ấm áp lồng ngực khiến hai đứa trẻ quấy luyến ko thôi... mãi cho đến khi trưởng thành hai đứa nhỏ trở thành nhân vật có tiếng tăm trong lịch sử cũng vĩnh viễn ko hề quên ấm áp hoài ôm đó, mâu quang tràn đầy ôn nhu cùng yêu thương của một nữ tử xinh đẹp nhìn mình.....khắc họa mãi ko quên....

“ Tốt lắm!...nói cho ta biết, các người tên là gì ?”..Khuynh Thiên tiếp tục nhẹ giọng nói, dường như chỉ cần lớn tiếng cũng đủ khiến hai đứa nhỏ bất an.....Khuynh Thiên than nhẹ!!

Hai đứa nhỏ nghi hoặc nhìn Khuynh

Thiên, một đôi màu tím con người xinh đẹp mê ly..một đôi huyết đồng mỹ diệu
....mờ mịt....

“ Ân...là người khác khi gọi các người?...”....Khuyenh Thiên tiếp tục giải thích

Hai đứa nhỏ nghiêng đầu suy nghĩ, một bộ dáng rất khả ái làm cho Khuyenh Thiên thích vô cùng!,...ô..ô..thật đáng yêu, nàng thật muốn thân thân hai tiểu bảo bối một chút a...

“ Yêu nghiệt.....”..hài tử màu tím con người nhỏ giọng nói.....

“ Nghiệt chủng?.....”.hài tử huyết sắc con người nghi hoặc nhìn Khuyenh Thiên....đó là tên...?.....

Khuyenh Thiên kinh ngạc nhìn hai đứa

nhỏ, lòng như chùn lại...yêu nghiệt...
nghiệt chủng?...vì bọn nó có đôi mắt
khác người....yêu thương vô cùng nhìn
hai đứa nhỏ, tay càng thêm ôn nhu an ủi
vuốt nhẹ hai búp bê dích đầu tóc, mềm
nhẹ thanh âm lại nói....

“ Từ nay về sau, người gọi là Lãnh Duệ
Hi....” Khuynh Thiên nhìn hài tử màu tím
con người ôn nhu nói, ” còn người là
Lãnh Thần Hi....” hài tử có đôi huyết sắc
yêu đồng....thân nhẹ hai người con trai,
mâu quang tràn đầy yêu thương cùng
sủng nịnh, sau đó lại nói “ hai người từ
bây giờ là bảo bối của ta , ta là của các
người nương....được ko?”

“ Bảo bối...”..hai đứa nhỏ tròn mắt nhìn
Khuynh Thiên... ‘ bảo bối?’ ...lúc nhỏ

bọn hăn thường hay nhìn thấy cha mẹ của các đứa nhỏ khác hay ôm con họ vào lòng nói tiếng bảo bối....dù ko biết ý nghĩa nhưng hai đứa nhỏ hăm mộ ko thôi!bây giờ có người gọi bọn nó là bảo bối, như vậy bọn chúng cũng được yêu thương như những đứa nhỏ khác sao chứ!...có thể ko....?

Nhìn hai đứa nhỏ nghi hoặc nhìn mình, Khuynh Thiên cười khẽ....thật đáng yêu búp bê!....tay tiếp tục ôm hai đứa trẻ vào lòng, ôn nhu nói..." ta sẽ đau các người, sủng các người, thương các người...ko cho các người chịu cực khổ như vậy được ko!....Duệ hi, Thần hi... sau này các người sẽ trở thành tối hạnh phúc nhất đứa trẻ...."

“ ân...” hai đứa nhỏ ko biết vì sao bọn
hắn lại khóc, chỉ là cảm thấy có gì đó từ
trong mắt ko ngừng chảy ra... là lệ....đó
là vui mừng, bi thương hay xót xa.....!!!
...

“ Đừng khóc....sẽ ko có chuyện gì nữa
rồi...” .Khuyển Thiên lau hai đứa nhỏ
nước mắt, ôn nhu vỗ về an ủi.

“ Nương...” mềm nhuyễn thanh âm hai
búp bê có chút ngưng ngưng nhìn
Khuyển Thiên, mâu quang tràn đầy khát
vọng....khát vọng thân tình...

“ Ân,...tốt, ngoan đứa nhỏ...”...Khuyển
Thiên cười khẽ, xinh đẹp dung nhan càng
toát ra mầu tím quang huy....mị hoặc ,
diễm lệ!!

CHƯƠNG 3: NGƯỜI CHỈ LÀ HÀI TỬ

“ Sao vậy, Duệ nhi ăn ko ngon
sao.....” ..Khuyh Thiên nhẹ giọng vấn

“ ...ko có...” .Duệ Hi lắc đầu, nó là có
chút hâm mộ đệ đệ được nướng như vậy
uy thức ăn, nó cũng muốn nha!....

Từ lúc tỉnh dậy, Thần Hi cứ bám chặt lấy
Khuyh Thiên, một chút cũng ko rời, như
thể nướng của nó ko cánh mà bay vậy, nó
mới ko cần như vậy nha, khó khăn lắm
mới có người coi nó là bảo bối, như vậy
âm áp nó ko nghĩ mất đi nha

Nhìn hai đứa nhỏ mà Khuyh Thiên cảm
thấy buồn cười ko thôi, đứa lớn tính tình
có vẻ quật cường, còn đứa nhỏ thì thiên

về âm nhu....thật đáng yêu , làm cho
nàng quyến luyến buông tay a...

“ Thần Nhi ăn no?..” ... Khuynh Thiên
ôn nhu nói, tay nhẹ nhàng lau hài tử thức
ăn còn sót lại nơi khóe miệng

“ Ân,.....nương...Thần nhi mệt.....” Hài
tử ôm chặt lấy Khuynh Thiên an tâm nằm
trong ấm áp lồng ngực, hưởng thụ phân
dung tủng.....

“ Uh...Thần Nhi, ngủ một chút là
được....” Khuynh Thiên sủng nịnh cười,
thật đáng thương hai đứa nhỏ, vì thiếu
chất dinh dưỡng mà thân hình so với oa
nhi khác nhỏ gầy hơn, nàng nhất định
phải tẩm bổ cho bọn chúng mới được.....

“ Duệ nhi...đến, nương uy

người...”..Khuyh Thiên sủng nhìn hài tử còn lại, đứa nhỏ này quật cường hơn đệ đệ nhiều lắm, dù muốn nhưng ko bao giờ nói ra miệng, như vậy còn nhỏ tuổi mà biết coi sắc mặt người khác, rốt cuộc bọn hắn đã sống như thế nào đây

“ Ko...cần, nương...uy đệ đệ là được...”...Duệ Hi lắc đầu nói, dù rất là trái lòng nhưng nó kiên cường đáp vậy

“ Duệ nhi, ko cần như vậy cứng rắn biết ko, nên nhớ người chỉ là hài tử, cần người đau, người sủng.....người rốt cuộc cũng là hài tử mà thôi!, cho nên muốn khóc cứ khóc, muốn cười cứ cười, muốn làm nũng cứ làm nũng....tất cả có ta , ta là nương của ngươi nha!...cho nên Duệ nhi chỉ cần làm hài tử là tốt rồi.....”

Khuynh Thiên ôn nhu vuốt nhẹ hai tử đầu tóc, mềm nhẹ nói...

“ Ân,...” .Duệ Hi cảm động nhìn trước mặt nương thân xinh đẹp của mình , đây là nương của nó nha!...như vậy nó có thể làm nũng như mọi đứa trẻ khác sao chứ, nó tuy còn nhỏ nhưng mà nó hiểu, cha mẹ ruột của nó rất chán ghét nó, đúng hơn là sợ nó cùng đệ đệ..., nó ko biết là sao vậy nhưng mà vì sống sót nó ko thể ko kiên cường, như vậy mới có thể bảo vệ được mình cùng đệ đệ

“ Tốt lắm, lại đây nương uy người.....”

Khuynh Thiên mềm nhẹ nói, tay từng chút uy hai tử xinh đẹp....không khí thập phần hài hòa cùng ấm áp.....

“ Tiểu thư rất thích hai hài tử kia...” Hân nhi cẩn cẩn dục dục hỏi, nhìn tiểu thư như vậy ôn nhu đối với hai hài tử kia, nàng có chút kinh ngạc, tiểu thư thay đổi thật nhiều, nàng trước đây rất ghét tiểu hài tử ko phải sao

“ Ân, ko phải thật đáng yêu sao” , Khuynh Thiên cười khẽ, tay ngừng giúp Hân nhi sơ đầu. tính ra Hân nhi tuổi cũng bằng thân thể này , tuy ko khuynh quốc khuynh thành nhưng lại thật đáng yêu, tràn ngập linh khí khiến nàng vô cùng yêu thích (aka!...xin giới thiệu rõ, nhân vật chính của chúng ta có sở thích khá kì quặc, ko thích vàng bạc châu báu mà yêu tiền, ko thích mỹ nam mà vô cùng yêu thích hài tử cùng nữ hài....nhưng ko phải

luyện đồng hay bách hợp nha....he he...
đơn thuần là thích thôi)

“ Tiểu thư, chúng ta hôm nay nhất định phải ra ngoài sao ?...” Hân nhi tiếp tục nghi vấn, chớp mắt to hỏi....uh qua nhiều ngày nghiên cứu rốt cuộc Hân nhi phát hiện, chỉ cần tỏ vẻ vô cùng đáng yêu thì tiểu thư nhà nàng dù nàng có yêu cầu vô lí thế nào tiểu thư cũng sẽ vui vẻ đi làm....nhưng mà nàng ko dám a! lâu lâu chỉ thắc mắc một chút thôi

“ Ân.....ta muốn xem một ít vải vóc...
toàn y phục màu đỏ thật chói mắt...”

Khuynh Thiên cau mày

“ Chẳng phải chỉ cần hạ nhân mua là tốt rồi...” Hân Nhi nghi hoặc

“ Ta chính mình mua có vẻ tốt..” hơn nữa

muốn thăm chút cổ đại nha, nàng đến đây đã vài ngày mà vẫn chưa xem được chợ cổ đại chẳng ko xứng với công xuyên qua lần này sao

“ Ân...” .Hân nhi gật nhẹ đầu, nàng cũng rất muốn ra ngoài dạo chơi nha, nhưng với khuôn mặt tiểu thư nàyko sợ bị ách...gọi là gì ách tắc giao thông sao!!...

“ Nương.....” bên ngoài chạy vào đáng yêu tiểu hài tử, béo mập khuôn mặt, huyết sắc đôi mắt, bạch như ngọc làn da, khéo léo mũi, môi son..trông thập phần khả ái không ai khác chính là Lãnh Thần Hi...

“ Ôi!...cẩn thận...” .Khuyên Thiên cười khẽ nhìn nghịch ngợm oa nhi, tay ôm hân vào lòng, hít nhẹ mùi hương thơm mát của trẻ con....

“Thần nhi có việc tìm mẫu thân sao?... còn ca ca của ngươi đâu?...” Khuynh Thiên ôn nhu hỏi, mâu quang tràn đầy sùng nịnh....

“Thần nhi muốn mẫu thân bồi nha!... chính là ca ca ko cho....” Thần Hi chu môi, buồn bã đáp....

“Ân....Thần Nhi thật đáng yêu , lần sau muốn mẫu thân bồi cứ việc tìm mẫu thân biết ko!!...” điểm nhẹ oa nhi cái mũi, hôn nhẹ hai má cười nói, thật khả ái đứn nhỏ....

“Ân...” Thần Hi vui sướng trả lời....hắn biết mẫu thân nhất định bồi hắn a, hừ!!...ca ca bảo mẫu thân còn có việc ko cho Thần Hi đi tìm...ca ca xấu lắm lừa Thần Hi đi

” A ...a..aa....” Khuynh Thiên cười lớn, Duệ Hi đúng là đáng yêu chọc người liên đầu....

“ Thần Nhi, ca ca nói ko sai...hôm nay mẩu thân có việc ko bồi được hai người rồi....đợi chiều mẩu thân bồi hai người được ko?...” Khuynh Thiên mềm nhẹ vuốt hấn sợi tóc

“ Nga!...mẩu thân nhất định phải nhanh về”.Thần Hi thất vọng đáp

“ Ân,...mau tìm ca ca chơi đi, chiều nay mẩu thân nhất định bồi thường hai người...” Khuynh Thiên tiếp tục ôn nhu nói....

Thế là Thần Hi đồng học của chúng ta nặng nề đi tìm ca ca nhà hấn, ko lẽ ca ca là thần sao chứ, sao biết mẩu thân sẽ có

việc nga!...!!

“ Tốt!...Hân nhi đi thôi.....”

“ Tiểu thư, người định mặc như thế này đi sao....” Hân nhi nghi hoặc hỏi. Nhìn tiểu thư nhà mình một thân lục y thanh khiết (đồ mượn của Hân nhi) , một đầu ô phát quần nhẹ bằng một dải lụa trông thật đơn giản thanh sơ.....ko son phấn....còn đơn giản hơn cả nàng a....

“ Ân, sao vậy...có gì ko ổn sao” ,
Khuyên Thiên nghi hoặc... như vậy đã là rắc rối quá rồi, này đầu tóc dài nàng thật muốn cắt ngắn nha...nếu ko phải Hân nhi đau khổ cầu xin thì.....người cổ đại ăn ko ngồi rồi để tóc dài như vậy làm chi kia chứ, ko nặng đầu sao vậy trời!!!

“ Ko có gì, tiểu thư chúng ta đi thôi!!”

Hân nhi lắc đầu nói...

Tốt.....

“Thật náo nhiệt!!” Khuynh Thiên cảm thán, thật giống như tiểu thuyết thường hay nói....

“Tiểu thư! Người thích màu tím sao....”
.Hân nhi vắn, tiểu thư chọn lựa toàn màu tím nha...

“Ân...tử y chẳng phải rất đẹp....”

Khuynh Thiên nghiêng đầu hỏi lại

“Nga!!”

Người ta thường hay nói, nhân vật nữ chính xuyên về cổ đại thường hay gặp cảnh như , một sẽ thấy một đám lưu manh chọc ghẹo mỹ nữ sẽ ra tay giúp đỡ.....và hai sẽ là cảnh như thế này đây:

Trên đường một chiếc xe ngựa lao đi với tốc độ chóng mặt, người dân đều tránh né nhưng trên đường lúc này vẫn còn có một tiểu hài tử đáng yêu (trong con mắt của nữ chủ thì hài tử đều đáng yêu) đang còn ngồi trên đường như đang nhặt một thứ gì đó.....và thế là với tốc độ này, đáng yêu hài tử ko bị xe ngựa cán chết mới lạ nha. Với tình hình như vậy thì Lãnh Khuynh Thiên- một kẻ cuồng si hài tử sẽ ko ngại phi ra ôm hài tử tránh thoát khỏi móng vuốt tử thần rồi....dân chúng kinh ngạc ko thôi....và bây giờ là tình trạng như vậy

Trên đường một tiểu cô nương cách ăn mặt đơn sơ như một nha hoàng...à ko còn đơn sơ hơn cả nha hoàng, ôm chặt

một tiểu hài đồng ôn nhu an ủi, tuy ăn mất thật đơn sơ nhưng vẫn ko thể che dấu hết khuynh thế băng dung cùng cao quý ko sánh kịp khí chất....ôn nhu ko nói nên lời mỉ hoặc làm cho dân chúng trên đường bị mê hoặc ko thôi!!...

“ Tiểu thư, người ko sao chứ..?” Hân nhi lo lắng hỏi, tiểu thư đột ngột chạy ra đường làm nàng như nín thở, nếu lỡ như chậm một chút thì có lẽ tiểu thư...
ô..ô..nghĩ đến đây thấy mà sợ...

“ Ko sao.....” Khuynh Thiên cười nhẹ an ủi Hân nhi, nàng tuy võ công ko cao như cổ đại nhưng mà cũng học qua nhu đạo cùng các loại quyền đạo khác...thân thủ cũng thật ko sai a !

CHƯƠNG 4: VỆ MINH KHA

“ Vị tiểu thư này , thật xin lỗi thuộc hạ của ta ko kèm chế được này xe ngựa....ko biết tiểu thư có hay ko bị thương....” ôn hòa một giọng nói vang lên, từ trên cỗ xe ngựa hoa quý một bạch y nam nhân bước xuống xe, cao quý khí chất...tuần mỹ vô trù, khuôn mặt này có thể làm cho thiên hạ nữ tử lâm vào điên cuồng nha!..nhưng mà rất tiếc đôi khi có trường hợp ngoại lệ, mà nó lại đúng vào nhân vật của chúng ta...

Khuynh Thiên ngẩng đầu nhìn nam nhân trước mặt,...nhúu mày nói... “ người lần sau ko thể điều khiển được xe ngựa thì

tốt nhất là nên đi bộ! nếu ko lần sau lại làm thương đến tiểu hài tử thì như thế nào...” .hừ!! đừng nghĩ người đẹp mặt mà ta tha cho người, với ta dù 100 mỹ nam cũng ko bằng một đáng yêu hài tử ngọt ngào gọi nàng một tiếng nha

Bạch y nam nhân kinh ngạc nhìn tiểu cô nương trước mặt. Thông thường chẳng phải nữ nhân nhìn thấy hán ko phải điên cuồng hò hét ko thì cũng tỏ vẻ điềm đạm đáng yêu nha!,,này tiểu cô nương thái độ thật kì quặc....(he he...anh này hay bị tự kỉ...bà kon thông cảm)

“ Tiểu thư,...” Hân nhi lo lắng nhìn Khuynh Thiên, tiểu thư cứ việc gì động chạm đến hài tử thì ko kiềm chế được! thật là....còn gì phong phạm khuê nữ kia

chứ!!

“ Ân....ko có việc gì, chúng ta đi...”

.Khuyh Thiên ngọt ngào cười nhìn Hân nhi nói, thái độ thay đổi 180 độ làm cho bạch y nam nhân choáng váng. Trước khi đi Lãnh Khuyh Thiên càng chơi một cú sốc hơn nữa khi nói câu... “ lần sau nếu người đi bộ làm ơn nhớ mang theo khăn che mặt...người ko cảm thấy giao thông bị kẹt sao....” trong khi đó nàng cũng ko biết rằng khuôn mặt của nàng cũng là một phần trở ngại trong công cuộc giao thông a.....

Bạch y nam tử đờ hình nhìn tiểu cô nương đi càng ngày càng xa....mà nàng nói cái gì..là giao thông ấy nhỉ!!!..thật kì lạ tiểu cô nương....bạch y nam tử khòe

miệng cong lên nhợt nhạt tươi cười, mâu quang hứng thú nhìn bóng dáng y nhân ngày càng xa.....

Trong khi đó, trên lầu một hồng y nam nhân tà mị cười, hắc xinh đẹp so ra còn hơn nữ tử mấy lần đặc biệt đôi hoa đào nhàn càng tăng lên một bậc mị hoặc, hồng y nam nhân thú vị nhìn thanh y tiểu cô nương bóng dáng ngày càng khuất....

“ ảnh...?.....”

“ chủ nhân..,” đột ngột xuất hiện một hắc y nhân khom lưng nhìn hồng y nam tử, đờn chủ nhân của mình ra lệnh

“ điều tra thiếu nữ kia là ai?.....” hồng y nam nhân nói

“ là” .hắc y nhân nhận mệnh biến mất trong chốc lát, đủ cho thấy hắc võ

công như thế nào cao nha

Trong khi gây hứng thú cho hai nam nhân vật, nữ nhân vật chính của chúng ta ko hề hay biết vẫn hứng thú vô cùng thăm phố xá cổ đại....

Lãnh phủ

“ Nương.....” âm thanh ngọt ngào của hài đồng vang lên, chỉ thấy đáng yêu đôi song bào thai lon ton lại gần thanh y thiếu nữ trước mặt. Nàng một thân đơn giản tố y, hoàn mỹ ngũ quan, phượng mâu xinh đẹp câu hồn nhân tâm...một đầu ô phát dài buông thả tự nhiên càng tăng lên một tầng vũ mị, thanh khiết là nàng, ma mị cũng là nàng, cao quý khí chất nhưng cũng bá ngạo hơn bất cứ ai...mâu thuẫn

nhưng hài hòa vô cùng là nàng Lãnh
Khuyên Thiên...

Khuyên Thiên ôn nhu cười nhìn hai bảo
bối, tay vươn đến ôm hai đứa nhỏ vào
lòng, a..a...thật đáng yêu, bảo bối của
nàng đúng là khả ái nhất trên đời...

“ Duệ nhi, Thần nhi....hảo đáng yêu
nha!!..” khẽ thân hai bảo bối hai má,
cười nói

“ Nương...ôm một cái...” .Thần hi làm
nũng nịu lấy vạc áo Khuyên Thiên, chớp
mắt to nói....vì nó có đôi huyết sắc con
ngươi nên bộ dạng lúc này thật giống,
.....ách..thỏ ngọc nha

“ Ân....” .Khuyên Thiên cười khẽ ôm
Thần hi lên, tay còn lại nắm tay của Duệ
hi bước đến Khuyên các trúc....

Khuynh các trúc lúc này không khí vô cùng hài hòa. Một rừng trúc xanh tươi lay động trong gió tạo thành khúc nhạc tự nhiên vô cùng dễ nghe, một vài hạt nắng dịu nhẹ nhuộm vàng mảnh sân, không khí dịu nhẹ ấm áp tạo nên ko gian thoải mái. Lúc này đây trong Khuynh các trúc, một thanh y thiếu nữ tư thế thoải mái nằm trên nhụyên tháp rộng lớn, bên cạnh có song bào thai đáng yêu , chỉ thấy thanh y thiếu nữ nhẹ nhàng ôn nhu xướng nè nhẹ xướng tiểu khúc, tay ko ngừng vuốt ve hai đứa nhỏ tám lưng, động tác ôn nhu vô cùng, mâu quang tràn đầy sủng nịnh...hai đáng yêu búp bê im lặng hưởng thụ này phân ấm áp tạo nên một bức họa cuộn tròn xinh đẹp

“ Hân nhi! Cha ta hôm nay về đúng ko?..” Khuynh Thiên vấn

“ Ân....hôm nay lão gia sẽ về, tiểu thư sao vậy, có gì ko ổn sao?”

“ Ko có gì...” Hân nhi lúc trước quan hệ giữa cha và ta như thế nào

“ Lão gia rất sủng tiểu thư, yêu thương tiểu thư..nhưng mà tiểu thư...” .Hân nhi khẽ cắn môi nhìn trước mặt vừa quen thuộc vừa xa lạ tiểu thư nhà mình

“ Vậy sao?..” Khuynh Thiên nhíu mày, này thân thể thật nhiều tật xấu nha

“ Ân....” lão gia rất tội nghiệp đích,Hân nhi thế là bị bắt trúng đài mà! Cho nên nàng nhanh chóng kể lại chuyện lão gia nhà mình....vô cùng

nhuần nhuyễn nha...Khuynh Thiên cười nhẹ xem Hân nhi kể chuyện, lâu lâu lại than nhẹ vài tiếng....thời gian cứ như vậy trôi qua..

Khuynh Thiên rất tò mò vị thủ phủ một phương, nàng thật mong nhanh gặp trong truyền thuyết cha của nàng nha!

Với lại nàng còn có nhiều kế hoạch đề mà thực hiệnhắc hắc này đích cỡ đại nếu ko có cho mình đủ thực lực như vậy chẳng phải sẽ bị thiệt sao chứ.....(tiểu thuyết vẫn luôn nói vậy là gì...)

CHƯƠNG 5: LÃNH PHONG TÀ

“ Thiên nhi, nghe nói người bị thương nên mất trí nhớ?..” ôn hòa thanh âm, nam nhân chừng 34, 35 tuổi...anh tuấn khuôn mặt, thông dong khí chất...

“ Cha, ngài ko cần lo lắng, chỉ là quên một số chuyện cần quên thôi!!....”

Khuynh Thiên cười khẽ nhìn cha của thân thể này , quả thật anh tuấn ko ai bì kịp, năm tháng trôi qua càng tăng thêm vẻ thành thực mị lực....xem ra lúc trẻ là một tuyệt đỉnh mỹ nam tử a!!

Lãnh Phong Tà nhìn trước mắt nữ nhi của mình kinh ngạc ko thôi, rõ ràng là quen thuộc nữ nhi nhưng cô gái này mang khí

chất thật khác lạ. Cao quý thành thực lại mang vẻ ko nói nên lời mị lực....giống như cao cao tại thượng đích vương vậy.....

“ Cha! Sao vậy..chẳng phải có chuyện muốn nói với nữ nhi sao chứ?...”

Khuynh Thiên nghi hoặc nhìn Lãnh Phong Tà...ko lẽ hăn phát hiện rồi đi.....nàng ko xui như vậy chứ....

“ À...ko có gì.....” Lãnh Phong Tà sực tỉnh nhìn Khuynh Thiên, sau đó lắc đầu ngượng ngùng nói.....chuyện này thật khó nói, khó khăn lắm tình cảm cha con mới kéo gần lại đôi chút, hăn cũng ko muốn nhanh như vậy bị phá vỡ a

Nhìn bộ dáng ngượng ngùng như thiếu niên mới yêu của Lãnh Phong Tà mà

Khuynh Thiên buồn cười ko thôi.....ko lẽ....Khuynh Thiên mỉm cười nhìn cha của mình. Nghe Hân nhi nói, từ khi mẫu thân của thân thể này mất đi đã hơn 10 niên mà hấn vẫn chưa chịu tái giá, như vậy là hấn rất yêu thân thể mẫu thân này hay còn có sự khác

“ Cha!..chúng ta là cha con, là tối thân cận nhất nhân..có việc gì người cứ nói, biết đâu Thiên nhi chia sẽ được cho người !!..” .Khuynh Thiên tiếp tục khuyên khích Lãnh Phong Tà nói

“ Thiên nhi, quả thật trưởng thành nha....” Lãnh Phong Tà kinh ngạc nhìn nữ nhi của mình, cảm động ko thôi!..sau đó than nhẹ, như vậy quan tâm hấn nữ nhi, hấn càng khó mở miệng nha...nhưng

mà chuyện của Đông Lan, hẳn lại.....

“ Cha ko phải là muốn kiếm cho ta một người mẹ mới đi!...” Khuynh Thiên nhẹ nhàng phun ra mấy chữ làm cho Lãnh Phong Tà đang uống trà bị ho sặc sụa, nào còn bộ dáng thong dong điềm đạm như lúc ban đầu ! Hắn bây giờ trông giống thiếu niên mang tâm trạng yêu say đắm bị người phát hiện, đỏ mặt ngượng ngùng...còn đâu là cơ trí của thủ phủ một phương nha...

“ Khụ..khụ.....Thiên nhi, sao ...sao ngươi....??” Lãnh Phong Tà kinh ngạc nhìn Khuynh Thiên

“ Ha hả...ta chỉ nói đùa thôi! Cha đâu cần như vậy phản ứng thái quá,”
Khuynh Thiên cười khẽ, thuận tiện giúp

Lãnh Phong Tà nhẹ nhàng vỗ lưng...

“Nga!!...” Lãnh Phong Tà thở dài, mâu quang chợt lóe chút thất vọng..

“Nếu như....ta nói nếu như ta thật sự lấy vợ bé thì Thiên nhi sẽ như thế nào a...”

.Lãnh Phong Tà thực sự nhìn Khuynh Thiên nói..

“a..a....vậy thì nữ nhi chúc phúc cho cha a!!!” Khuynh Thiên cười nhẹ, phượng mâu xinh đẹp ôn nhu nói...hắc hắc..cuối cùng cũng nói vào vấn đề chính

“Thật...!!!..Thiên nhi ko phản đối..?..”

Lãnh Phong Tà có chút kinh hỉ nói

“Ân....mẫu thân của ta đi cũng hơn 10 niên, cha ngươi cũng cần có một người chăm sóc ... tốt nhất là nhanh chóng cưới vào cho ta sinh vài cái đáng yêu mập

mạp đệ đệ, đệ muội..là được....”

.Khuyh Thiên vừa uống trà vừa nói

“ Ngô.....” Lãnh Phong Tà trợn mắt nhìn hấn nữ nhi, đây chính là nữ nhi của hấn hay sao....có lầm ko vậy..??..

Thế là sau sự thúc đẩy cùng cổ vũ của nhân vật chính của chúng ta, Lãnh Phong Tà lấy Đông Lan- mối tình đầu của mình, hôn lễ diễn ra khá là náo nhiệt...

Lãnh Phong Tà phát hiện, từ sau khi mất trí nhớ nữ nhi trở nên đặc biệt thông tuệ, gia sản của hấn nàng có thể quản lí một cảnh bài bản, ko những thế còn có những dự án phát triển ko ngờ..như vậy Lãnh Phong Tà vô cùng an tâm để lại mọi việc cho Lãnh Khuyh Thiên cùng phu nhân của mình thực hiện giấc mộng tiểu ngạo

giang hồ từ thuở nhỏ....

Lúc này đây là cảnh tiễn biệt chia tay giữa hai cha con.....

“ Thiên nhi, mọi việc phiền người rồi....” Lãnh Phong Tà ân cần nói hấn nữ nhi, Khuynh Thiên trưởng thành rất nhiều, hấn cũng thật an tâm với người vợ quá cố. Tuy hấn và nàng lấy nhau là sức ép từ gia đình, nhưng nàng là một hiền thực thê tử, ôn nhu mẫu thân....hấn cũng coi nàng như thân muội muội nha...

“ Ân, cha..người cũng phải cẩn thận, nhớ chăm sóc cho Lan di...thường xuyên viết thư về cho ta ...” Khuynh Thiên ôn nhu cười, tuy tiếp xúc ko lâu nhưng nàng thật sự yêu thích phụ thân này , vô điều kiện sủng nàng, đau nàng...

“ Ta biết, người cũng cẩn thận,
nhớ.....” Lãnh Phong Tà ôn hòa cười
...

“ Lan di...người cùng cha ta bỏ lỡ như
vậy nhiều năm, nhất định phải nắm bắt
lấy biết ko, ái một người là phải tin
tưởng cùng đấu tranh...” .Khuyneh Thiên
kéo Đông Lan thì thầm nói nhỏ....

“ Ân, ta biết..Thiên Nhi cảm ơn
người....” Đông Lan ôn nhu cười nhìn
Khuyneh Thiên. Đông Lan là một trung
niên mỹ phụ, xinh đẹp ấm áp khiến cho
người ta có cảm giác thoải mái khi bên
cạnh nàng....

‘ A ... a..a..nếu cảm ơn ta thì mau sinh
cho ta vài đệ đệ, đệ muội đáng yêu đi..’
Khuyneh Thiên cười khẽ nói, làm cho

Đông Lan mặt đỏ tai hồng ko thôi!!...

“ Thôi!..ko nói nữa, Thần nhi, Duệ nhi... mau tạm biệt ngoại công cùng ngoại mẫu đi....” Khuynh Thiên ôm lấy hai đứa nhỏ ôn nhu cười

“ Ân...ngoại công, ngoại mẫu...lên đường bình an...” hai đáng yêu tiểu nam hài chớp mắt to nói...

“ Ân....hai đứa thật ngoan....” Lãnh Phong Tà vuốt đầu hai đứa nhỏ, nhãn thần ôn nhu chứa đầy ý cười, nữ nhi của hắn nếu lúc trước ôn nhu chỉ là giả tạo thì bây giờ ôn nhu là toát ra từ sâu thẳm tâm hồn, qua mấy ngày quan sát, thật cuồn cuộn trẻ nhỏ đi....như vậy mê người đáng yêu cô gái, chắc chắn sẽ khiến nhiều nam tử lâm vào điên cuồng

đi....

“ Hai đứa ở nhà hảo...” .Đông Lan ôn nhu cười, thân nhẹ hai bảo bối hai má..thật đáng yêu hai đứa nhỏ a!! Bọn hấn như vậy hiểu chuyện ai ko yêu được cơ chứ...

“ Được rồi, đi thôi!!” Lãnh Phong Tà cùng Đông Lan lên xe ngựa.....di chuyển mất hút....

Khuynh Thiên nhìn bóng xe ngựa khuất dần cười nhẹ....ta thân ái cha...rất nhanh khi ngài trở về, Lãnh gia của chúng ta sẽ phát triển như thế nào a!!! ...lúc đó ngài đừng ngắt xiu nha...

Lãnh phủ

Mật thất.....

Lúc này trong mật thất, cũng là nơi họp mặt của thuộc hạ Lãnh gia....hơn 20 phân đường chủ từ các thành thị, trấn...họp mặt ra mắt người chấp chương Lãnh gia tiếp theo...

Lãnh Khuynh Thiên một thân tử y xinh đẹp, mị hoặc cùng nói ko nên lời đích huyền bí....nhìn tập họp đầy đủ hơn 20 phân đà chủ, phượng mâu sắc bén lãnh liệt khiến cho căn phòng khá khản trương. Lúc này lãnh khuynh thiên nào còn bộ dạng ôn nhu như nước của 16 tuế tiểu cô nương mà là sắc bén thiên tài -trẻ nhất tổng tài thế kỉ 21 tập đoàn Lãnh thị...

“ Ta từ hôm nay là chủ nhân của các ngươi, nếu ko ai hài lòng có thể bước

ra...yên tâm Lãnh gia sẽ ko để cho các người chịu thiệt,.” .Khuy^{nh} Thiên liếc nhìn đám người ở dưới...rồi tiếp tục nói “ Nếu như ko ai phản đối, thì từ giờ trở đi lời của ta nói các người phải thực hiện, ko được thắc mắc càng ko được phản đối....như vậy các người làm được....” Khuy^{nh} Thiên âm thanh rõ ràng từ tính, mềm nhẹ nhưng cũng cứng rắn không cho đối phương cơ hội phản bác cùng chống cự..nàng có một loại mị lực khiến cho người khác phải nghe theo “ Tốt lắm!..vậy là ko ai có ý kiến...” Khuy^{nh} Thiên nhìn đám người ở dưới hỏi lại lần nữa, nhưng ko ai lên tiếng, đều chăm chú nhìn tiểu cô nương trước mặt, tuy còn nhỏ nhưng ko nói nên lời

cao quý khí chất....

Theo như ta biết, Lãnh phủ tuy là thủ phủ một phương..nhưng ta ko hài lòng với kết quả như vậy...Khuynh Thiên nhìn tất cả mọi người nói. Ta muốn Lãnh gia ko chỉ phú khả địch quốc mà hệ thống còn phải phát triển đến Bắc li quốc cùng Thiên vũ quốc..ta muốn Lãnh gia phát triển đến vị trí diên phong, khiến cho mọi thế lực e ngại không thể động vào...nhìn các thuộc hạ người kinh ngạc, người hoảng sợ, người hưng phấn...Khuynh Thiên nhếch môi cười khẽ, phượng mâu sắc bén nhìn bọn họ, như thể nhìn thấu trong lòng mỗi người nghĩ gì khiến bọn họ kinh sợ ko thôi! Thật đáng sợ ánh mắt nha!!

“ Vậy, tiểu thư ngươi muốn làm như thế

nào...” một trung niên nam nhân bước ra nghi hoặc hỏi

“ Ta tất có phân bố, người ko cần quan tâm, ta chỉ muốn biết các người có đủ tự tin cùng ta kiến lập đế quốc mua bán....” Khuynh Thiên càng thêm lãnh lệ hỏi

“ Chúng ta nguyện cùng chủ nhân tạo nên kì tích ...” hơn 20 nhân mâu quang dần trở nên hưng phấn nhìn trước mặt xinh đẹp tiểu cô nương. Hình ảnh đó, mãi cho đến khi mỗi người trở thành nhân vật có tiếng, thủ phủ một phương vẫn ko quên, ngày ấy có một tiểu cô nương lớn tiếng tuyên bố, lời nói điên cuồng như cũng chứa đầy ý chí cùng sự kiên định....khiến cho bọn họ ko thể ko nghe!!

CHƯƠNG 6: GẶP LẠI VỆ MINH KHA

Khuynh các trúc

Trúc là loại cây đơn giản nhưng mang một vẻ đẹp đơn sơ, mộc mạc. Trúc là loại cây quân tử...màu xanh của trúc là cũng chính là màu mà Lãnh Khuynh Thiên nàng thích nhất. Hương vị của trúc thanh nhã cũng là hương vị khiến nàng mê đắm

Lúc này đây trong Khuynh các trúc không khí thập phần hài hòa, mảnh rừng trúc rì rào trong gió như đang thủ thủ tâm tình....

“ Duệ nhi, Thần nhi con có muốn đi học không?...” Khuynh Thiên ôn nhu vuốt

đầu hai đứa trẻ nói

“ Đi học....” .hai hài tử ngẩng đầu nghi hoặc nhìn mẫu thân, đi học tức là học chữ sao....bọn họ đi học được sao chứ

“ Ân....Thần nhi cùng Duệ nhi như vậy thông minh, học chắc chắn rất giỏi nha...” Khuynh Thiên cười khẽ vuốt đầu hai hài tử

“ Có phải có rất nhiều người.....” Duệ Hi cắn môi hỏi

“ Ân..rất nhiều trẻ con cùng hai đứa vui chơi, như vậy có phải rất vui” ...Khuynh Thiên tiếp tục nói.

“ Nhưng mà....” Thần Hi chớp mắt to nói, mâu quang có chút sợ hãi, hẳn rất sợ bị người khác chọc ghẹo nha....hắn ánh mắt khiến cho nhiều người chán ghét,....

“ Duệ nhi, Thần nhi..dù mọi người có nói như thế nào nhưng lúc nào hai đứa cũng phải nhớ rằng, hai đứa màu sắc đôi mắt là màu sắc đẹp nhất trên đời này...là mẫu thân đích bảo bối biết không?....”

Khuynh Thiên ôn nhu nói...

“ Ân...con biết...” .Duệ hi cùng Thần hi gật đầu cười, mâu quang ầm ầm lộ quang, ba tuổi bọn hắn tâm tư rất thuần khiết nhưng cũng thật nhạy cảm...bọn hắn chỉ biết lúc cần quan tâm chăm sóc yêu thương nhất, sẽ có ôn nhu mẫu thân che chở cho bọn chúng, như vậy đủ rồi...là yêu thương vô điều kiện mà mẫu thân dành cho....ấm áp....

“ Như vậy hai đứa muốn học gì.....”

Khuynh Thiên tiếp tục vấn...

“ Con muốn học võ” Duệ Hi mâu quang kiên định đáp

“ Tại sao nha..??” Khuynh Thiên cười khẽ ôm nó vào lòng, hôn nhẹ hai má

“ Duệ Hi sau khi lớn lên nhất định bảo vệ được mẫu thân cùng đệ đệ ...” Duệ hi mâu quang hân hỉ nói

“ Là a..bảo bối thật ngoan, mẫu thân sẽ chờ Duệ hi bảo vệ nha....” Khuynh Thiên ôn nhu cười

“ Vậy còn Thần nhi đâu.....” Khuynh Thiên quay về phía Thần Hi cười hỏi

“ Là...con muốn học chữ, muốn học đàn....muốn học rất nhiều thứ, nhưng mà mẫu thân phải dạy cho Thần nhi !!!..”

Thần hi làm nũng ôm hân mẫu thân nói

“ Đương nhiên !..chỉ cần Thần nhi thích

là được...” Khuynh Thiên mềm nhẹ vuốt hắt sợi tóc, nhãn thần đầy ôn nhu cùng sủng nịnh

“ Ân.....”

“ Vậy nương sắp xếp cho hai đứa đến trường, chiều mẫu thân sẽ dạy cho hai đứa nhiều thứ khác được ko.....” Khuynh Thiên ôn nhu cười, một tay ôm thân nhi, một tay dắt Duệ hi ra ngoài, vừa đi vừa nói..ko khí thập phần ấm áp...

“ Hân nhi, thông báo cho Hoa trưởng lão, ta muốn gặp hân...” Khuynh Thiên vừa xem các báo cáo vừa nói

“ Ân...tiểu thư, hoa trưởng lão đã đến rồi, đang trong phòng khách chờ tiểu thư ... ” Hân nhi nhẹ giọng nói, mâu quang

rất sùng bái nhìn Lãnh Khuynh Thiên, là a, tiểu thư thật giỏi , từ ngày hợp mặt, các trưởng lão càng trung thành và tận tâm cùng Lãnh gia, guồng máy khổng lồ do tiểu thư tạo ra thật lớn cũng đang dần đi vào hoạt động...chưa kể còn rất nhiều phát minh kì lạ...khiến nàng khâm phục ko thôi

“ Tham kiến tiểu thư!..” lão giả cúi đầu cung kính nhìn tiểu cô nương trước mặt, hấn một đời làm việc vì Lãnh gia nhưng đây là lần đầu tiên hấn thực sự kính sợ cùng khâm phục một người, tuy bề ngoài bé nhỏ nhưng tâm trí của nàng, dã tâm của nàng thật đáng sợ....

“ Ân...Hoa trưởng lão, người là ta trưởng bối ko cần như vậy đa lễ,”

Khuynh Thiên cười khẽ nói

“ Là....” lão giả khoảng 50 tuổi, mày kiếm phi phương, tinh thần sáng khoái, ánh mắt hiển lộ sự cơ trí khó ai bì kịp, là một trong 20 nhân vật đứng đầu trong Lãnh gia

“ Hoa trưởng lão, ta có việc muốn người làm....” Khuynh Thiên nhanh chóng đi vào vấn đề chính

“ Tiểu thư cứ nói...” Hoa trưởng lão cung kính nói

“ Ta muốn người tìm khoảng 1000 trẻ con cô nhi, thành lập, đào tạo ảnh vệ.....” Khuynh Thiên nhẹ nhàng nói. Mâu quang thâm trầm...

“ Là...” ...hoa trưởng lão kinh ngạc nhưng rất nhanh lấy lại bình tĩnh nhìn

khuyhnh thiên, tiểu cô nương này thật ko đơn giản, cơ trí cùng cơ mưu của hần thật ko giống một tiểu cô nương 16 tuổi , hèn gì Lãnh Phong Tà lại an tâm giao cho nàng sản nghiệp lớn như vậy mà ngao du tứ hải....

Sau khi Hoa trưởng lão cáo biệt ra ngoài, Lãnh Khuyhnh Thiên cau mày suy nghĩ,...sau đó khóe miệng cong lên nét cười khuyhnh thành....thời đại của nàng sắp bắt đầu. Nàng ko muốn làm vương nhưng nàng muốn có đủ thực lực khiến ko ai dám đụng đến nàng, những người mà nàng quan tâm, bảo bối của nàng... nàng sẽ ko bao giờ để chuyện như vậy xảy ra nữa..một lần đủ để nàng đau tận tâm can..nhức nhối cả một đời.....

“ Hân nhi, chúng ta đi đón các bảo bối thôi!!” Khuynh Thiên mỉm cười đóng trên tay sổ sách ngọt ngào nhìn Hân nhi, mâu quang tràn đầy ý cười.....ko biết ngày đầu tiên đi học, hai đứa như thế nào nha....

“ Ân....có lẽ hai thiếu gia cũng đang chờ người đâu” , Hân nhi cười khẽ....tiểu thư thật là sao lúc nào cũng hướng nàng cười ngọt ngào làm gì chứ, khiến cho nàng tâm loạn ko thôi! Nàng là nữ nhân ,mà như thế này ko biết thiên hạ nam tử mê đắm tiểu thư như thế nào đây...

Hoàng gia học viện, ko chỉ là nơi cho các hoàng tử công chúa học tập mà còn là nơi cho các con cái quan lại, thương nhân cùng bình dân thiên tài học tập. Đó

được xem là học viện tốt nhất ở Hạo
Nguyệt quốc

Lúc này trước công học viện có một
thiếu nữ, thiếu nữ một thân tử y phá lệ mi
hoặc, nhãn thần chăm chú nhìn trong học
viện. Thanh phong nhẹ nhẹ làm sa y nhẹ
nhàng phấp phới cùng tung bay theo vũ
điệu của tóc, một đầu ô phát nhẹ nhàng
quấn bởi một dải lụa nhỏ....ko nói nên
lời đích đơn giản nhưng ko che dấu hết
chủ nhân của nó mê hoặc. Xa xa bạch y
nam nhân nhìn thấy như vậy xinh đẹp bức
họa mỹ nhân, nhãn thần có chút bị mê
hoặc....

“Tiểu thư, chúng ta lại gặp....” bạch y
nam nhân tiến lại gần lễ phép nói

“Ân....ta và ngươi, ...từng gặp qua....”

Lãnh Khuynh Thiên nghi hoặc nghiêng
đầu hỏi

Bạch y nam nhân kinh ngạc nhìn thiếu nữ
trước mặt.....chẳng phải nữ nhân gặp
hắn, một lần rất khó quên hay sao!!...với
hắn khuôn mặt như vậy, chẳng lẽ ko gây
chú ý cho nàng, bạch y nam nhân mờ mịt
với suy nghĩ của mình...(mấy anh mỹ
nam trong này hơi bị tự kỉ a!!.)

CHƯƠNG 7: TÀ MỊ HẠO THIÊN DIỄM

“ Tiểu thư, hẳn chính là kẻ vài hôm trước...”Hân nhi ghé nhỏ lỗ tai nói với Khuynh Thiên...

“ A ...người chính là kẻ ko điều khiển được xe ngựa và xúu chút nữa hại chết một đáng yêu hài tử....” .Lãnh Khuynh Thiên cau mày nói

“ Ha hả,...tiểu thư người thật thú vị, tại hạ Vệ Minh Kha...chẳng hay tiểu thư phương danh.....” bạch y nam nhân -Vệ Minh Kha mỉm cười đạo. Thật thú vị nữ nhân!!..

“ Ta Lãnh Khuynh Thiên...” .Khuynh Thiên nhú mày nói, nàng thật ko có hảo

cảm này nhân, với nàng gây tổn hại đến
hài tử đều là kẻ nàng ko thích nói đúng
hơn là phản cảm (...Kha: oan cho ta nha!
Là thuộc hạ chứ ko phải ta làm.....Thiên:
chủ nào tớ vậy thôi!!!)

“ Lãnh tiểu thư....chẳng hay người có
quan hệ gì với Lãnh Phong Tà tiên sinh
....” Vệ Minh Kha nghi hoặc hỏi

“ Hẳn là ta phụ thân...” Khuynh Thiên
đáp

Nhìn thiếu nữ cau mày nhìn mình nói, Vệ
Minh Kha có chút khó hiểu, hẳn ko biết
làm gì mà nàng lại như thế chán ghét hẳn
nha....ko hiểu nhưng lòng có chút buồn
bực....

Lãnh Khuynh Thiên, phượng mâu chợt
lóe, nhãn thần trở nên ôn nhu sủng nịnh,

khỏe miệng cong lên nét khuynh thành
tiểu dung...nhẹ nhàng cười khẽ nhưng ko
nói nên lời đích mị lực....ôn nhu đến
nịch nhân, ấm áp tựa như dương
quang.....như vậy khiến cho Vệ Minh
Kha si mê không thôi!!...hắn ko ngờ trên
đời sẽ có như vậy người ôn nhu đến tận
chân tâm..mang cảm giác như vậy bình
yên, như vậy....mê người

Cứ tưởng mỹ nhân cười với mình làm
cho Vệ Minh Kha tim đập loạn nhịp ko
ngờ một giọng nói vang lên khiến
hắn....uh....giác mộng tan vỡ..

“ Nương....” .mềm nhuyễn âm thanh
vang lên, bên trong vô cùng đáng yêu hai
nam hài chạy ra ôm chầm tử y thiếu nữ
trước mặt, âm thanh rất chi là ủy khuất

chọc người triu mến ko thôi

Khuynh Thiên ôn nhu cười nhìn nàng
đích bảo bối, tay nhỏ bé xoa hai hài tử
đầu, mâu quang ôn nhu đến nịch
nhân....khẽ nói

“ Sao vậy, Duệ nhi cùng Thần nhi có
việc sao...?... ”

“ Ô..ô...bọn hấn chế giễu Thần nhi cùng
ca ca là yêu nghiệt...” Thần Hi ủy khuất
vô cùng nói, tay nhỏ bé ko ngừng nín
chặt mẩu thân, thấp giọng nức nở...

Lãnh Khuynh Thiên mâu quang chột sừng
lại, sau đó cười khổ...sau đó nhẹ nhàng
cười khẽ, ôm Thần Hi vào lòng vỗ nhẹ
hắn lưng nhỏ bé, động tác vô cùng mềm
nhẹ....

“ Duệ nhi! Có từng nhớ mẩu thân nói gì

với các người nha...” Khuynh Thiên một tay ôn nhu vuốt nhẹ Duệ hi khuôn mặt, lau nhẹ lệ quang....ôn nhu vẫn

“ Mầu thân từng nói..Duệ nhi cùng đệ đệ ánh mắt là sắc màu đẹp nhất trên đời.....” Duệ Hi khẽ cắn môi nói, mâu quang kiên cường nhìn nường của mình..

“ Đúng vậy! cho nên hai đứa chỉ cần nhớ lời mầu thân là được rồi, người khác nói gì ko quan trọng....biết không?...”

Khuynh Thiên cười khẽ

“ Ân....” Duệ Hi gật đầu, tay níu chặt Khuynh Thiên vạc áo, hấn cũng muốn được mầu thân ôm một chút a....mầu thân chẳng phải nói, hấn cũng chỉ là hài tử cần làm nũng là gì...

Khuynh Thiên sủng nịnh nhìn Duệ hi, thật

hiếm thấy này kiên cường hài tử như vậy
niêm nà^{ng} a!.....tay cúi xuống ôm luôn
hắⁿ vào lòng...

“ Hân nhi! Chúng ta đi thôi!!....” Khuynh
Thiên cười nhìn Hân Nhi

“ Ân...”...Hân Nhi cảm động ko thôi !
tiểu thư thật là ôn nhu

Nhìn chiếc xe ngựa dần khuất khỏi tầm
nhìn, Vệ Minh Kha tâm rung động ko
thôi...nàng đã có hài tử...nàng chỉ có
hơn 15 tuổⁱ a!..vớⁱ lại cũng đâu nghe nói
Lãnh gia tiểu thư kết thân.....như vậy!!....
Vệ Kinh kha quyến luyến nhìn bóng dáng
y nhân khuất dần, như vậy ôn nhu lại phá
lệ mị hoặc cô nương khiến hắⁿ...có chút
rung động ...

Khuynh các trúc

Phong mang theo âm thanh thâm thì của từng chiếc lá trúc, linh động hài hòa đến xinh đẹp...lúc này đây, trong mảnh sân trúc, có một nữ nhân đang thêu...vũ đạo thêu...nhanh nhưng chuẩn từng mũi kim xinh đẹp lả lướt trên từng mảnh lụa. Từng sợi chỉ uốn lượn, nhiều nhưng không loạn mà xếp theo luật lệ ngăn nắp...thêu rất nhanh...chẳng mấy chốc trên mảnh lam lục mền mại đã xuất hiện vài họa tiết đơn giản nhưng vô cùng sang quý...cứ như vậy, nàng như một nghệ thuật gia múa thêu xinh đẹp....gió nhẹ nhàng đẩy ba ngàn tóc đen càng tạo nên huyền hoặc bức tranh mỹ nhân đồ.....

“ Người khả ngắm đủ?..” Lãnh Khuynh Thiên nhân nhật nói, nhưng nhãn thần vẫn

chăm chú vào từng chi tiết thêu..

“ A ...aa..a...! không ngờ Lãnh tiểu thư lại có kĩ thuật thêu như vậy xinh đẹp ” , hồng y nam nhân xuất hiện cười khẽ, hắc một thân hồng y ma mị xinh đẹp, đặc biệt đôi hoa đào mắt càng tăng thêm vẻ tà mị của hắc....

Khuynh thiên không nhìn, khóe môi cười lạnh...này kĩ thuậtthêu là nàng tập hơn 10 niên nếu ko sao như vậy nhanh đâu.....

Hồng y nam nhân mê say nhìn trước mắt thiếu nữ, nàng là như vậy đặc biệt..như vậy mê người khiến cho hắc không khỏi không chú ý nha!! Nhưng mà thái độ nàng là sao thế kia, hắc đường đường là Minh cung cung chủ, không biết bao nhiêu nữ nhân vì hắc điên cuồng yêu thương nhưng

nhớ mà nàng lại như vậy ko thềm liếc mắt hấn một cái! Ko lẽ mị lực của hấn lại như vậy sa sút.....

“ Ta nói người hoa đào nam, lần sau xuất hiện đừng có dẫm lên trúc của ta mà đi vào....một cành trúc mà gãy ta muốn người trồng lại gấp 5 lần...” Khuynh Thiên ngẩng đầu nhíu mày nói, người cổ đại thường hay ỷ võ công cao có thể bay qua bay lại nên luôn dẫm lung tung..thật phiền phức!!

Hồng y nam nhân lần đầu tiên biết như thế nào là tức hộc máu mũi, hấn..hấn đường đường là cung chủ một bang phái lớn nhất trên gian hồ dẫm trúc đến mà phải trồng lại trúc hay sao....thật.....thật là....

“ Lãnh tiểu thư thật thú vị....!!” hồng y nam nhân rất nhanh lấy lại bình tĩnh tà mị cười nhìn trước mắt tử y giai nhân....cầm chiếc phiến khế nâng nàng cầm mị hoặc nói

Lãnh Khuynh Thiên nhú mày, tay gạt chiếc phiến....sau đó hấn phán một câu làm cho hồng y nam nhân xiu chút nữa ngất xỉu vì quá xốc

“ Còn nữa, người làm ơn đừng động chân động tay bậy bạ....cũng đừng trước mặt ta như vậy cười..thật ghê tởm....”

Khuynh Thiên cau mày đạo, nàng chỉ thích trẻ con đáng yêu cười chứ ko thích nam nhân ma mị cười nha!! Thật thiếu mỹ cảm....

Hồng y nam nhân, mặt lúc đỏ lúc trắng

nhìn thiếu nữ trước mặt.....hắn...thật muốn bóp chết này nữ nhân.....lần đầu gặp nàng đã như vậy khiến hắn hai ba lần máu dồn lên não kia chứ!!..

“ Nương.....” bên ngoài chạy vào đáng yêu hai tiểu hài đồng, béo mập khuôn mặt, lúng liếng mắt to....vô cùng khả ái nha

“ Duệ nhi, Thần nhi...” thái độ thay đổi 180 độ, Lãnh Khuynh Thiên vô cùng ôn nhu ngọt ngào cười nhìn nàng hai người con, tay nhỏ bé vẫy hai hài tử lại gần....

“ Duệ nhi, Thần nhi..bài tập làm xong...” .Khuynh Thiên ôn nhu vuốt đầu hai đứa cười hỏi

“ Ân.....Duệ nhi làm xong đích, mẫu thân hứa bồi Duệ nhi nha!!...” Duệ Hi

xấu lắm làm nũng mầu thân, môi đỏ nhỏ
nhấn thân thân mầu thân

“ Thần nhi cũng làm xong” Thần Hi
ko tỏ ra yếu thế, tay nhỏ bé ôm cổ

Khuynh Thiên, hôn nhẹ nường thân khoe
ra chiến tích bản thân

“ A ...a.aa....hai đứa đều ngoan !...”

Khuynh Thiên hôn nhẹ lại hai tiểu hài tử,
ôn nhu nói, mâu quang tràn đầy sủng nịnh

“ Lại đây, xem nường may cho hai người
quần áo có hay ko đẹp nha?...” Khuynh
Thiên lấy bên cạnh hai bộ y phục trẻ con
vô cùng tinh xảo đưa cho hai nam hài,
tay không ngừng cẩn thận giúp chúng mặc
vào y phục....

“ Thế nào, thích ko?..” .Khuynh Thiên
mỉm cười nhìn Thần Hi cùng Duệ Hi

“ Ân, thích...mẫu thân thù thật đẹp a....” Thần Hi vui mừng nhìn y phục nói nói, động tác vô cùng khả ái làm cho Lãnh Khuynh Thiên yêu thương ko thôi

“ Thật đẹp, cảm ơn nương thân...” Duệ Hi ngọt ngào cười hôn nhẹ cảm tạ hắc mẫu thân. Hắc hắc...mẫu thân nói khi cảm tạ chỉ cần hôn nhẹ là được

Nhìn cảnh gia đình ấm áp diễn ra hồng y nam nhân kinh ngạc ko thôi...nàng từ khi nào có hài tử ni, nàng đã kết hôn....??

“ Bọn chúng là con của ngươi?....” hồng y nam nhân xen vào nghi hoặc hỏi

“ Đúng vậy..có gì sao?..” Khuynh Thiên nghi hoặc nhìn kì lạ nam nhân trước mặt Thần Hi cùng Duệ Hi kinh ngạc nhìn xinh đẹp nam nhân trước mặt, bọn hắc từ nãy

giờ ko để ý nha, nhìn hồng y nam nhân ...
hai đứa trẻ rất không thích, bọn chúng
thật không muốn cùng có người chia sẻ
mẫu thân !...mẫu thân chỉ là của bọn nó
a...thế là hai bé liếc nhau ngẫm
hiều.....từ nay có kẻ nào muốn tiếp cận
với nương thân ...hắc hắc....sẽ phải
bước qua cửa của bọn chúng nha.....
Cho nên sau này các vị đáng mến mỹ
nam tử...ta chúc phúc cho công cuộc
chinh phục người đẹp của các người
nha!!

CHƯƠNG 8: PHONG TÀ NGUYỆT

Lãnh phủ

Mật thất

“Lục nghệ, đề án lần trước ở Thiên vũ quốc thực hiện như thế nào....” Khuynh Thiên nhân nhặt hỏi, mâu quang chăm chú nhìn trung niên mỹ phụ trước mặt

“Chủ nhân, mọi việc vẫn theo quỹ đạo bình thường, chúng ta hầu hết nắm tất cả cơ cấu của các kỹ viện, sông bạc...thu hút khá nhiều người.....cũng không để cho hoàng tộc phát hiện tất cả là do một người thao túng”

“Ân.....tốt lắm, vất vả ngươi...” Khuynh

Thiên ôn nhu cười nhẹ, nhãn thần tán thưởng nhìn Lục Nghê làm cho hấn kinh hỉ không thôi!...

“Tuyệt Diễm, còn người.....” Khuynh Thiên quay đầu nhìn về mị hoặc nam nhân trước mặt, nam nhân chỉ hơn 20 tuổi, đặc biệt khí chất khá câu hồn nhân tâm..có thể mê đảo rất nhiều nữ nhân a....

“Chủ nhân, Bắc li quốc..chúng ta thành lập Thần duệ sơn trang, cơ cấu phát triển không ngừng cùng với Ảnh bộ cũng bắt đầu gây nên sóng gió trên giang hồ”

Tuyệt Diễm nam nhân cười khế

“Tốt, Tuyệt Diễm cứ như vật phát huy....”Lãnh Khuynh Thiên nhàn nhạt cười....

“ Tốt lắm, mọi người theo kế hoạch mà làm.....” Khuynh Thiên gật đầu bảo mọi người giải tán...

Hoàng hôn buông xuống, ánh mặt trời xinh đẹp nhẹ nhàng rọi thứ ánh sáng chiều tàn khắp nơi nhuộm một màu xinh đẹp....gió nhẹ mang đậm hương đồng cỏ nội làm cho lòng người thoải mái không thôi....

“ Thật dễ chịu,...” Khuynh Thiên cảm thán nhìn khung cảnh đẹp như họa....khóe miệng ôn nhu cười nhẹ!!....

‘ Sột soạt....’ tiếng động từ bên kia vọng lại phá vỡ không khí ngấm cảnh , tò mò qua đó, phượng mâu lóe sáng kì dị....

Nhìn nam nhân nằm dài trên bãi cỏ, vết thương lớn nhỏ khá nhiều....tầm mặt nạ

màu bạc che hết gần nửa khuôn mặt.....Khuyênh Thiên lay nhẹ hẳn
“ Uy..uy..ngươi ko sao chứ....” Khuyênh Thiên nhẹ giọng hỏi, tay cũng ko rãnh tháo luôn chiếc mặt nạ.....đã bị thương mà còn đeo mặt nạ vậy ko sợ bị ngộp chết sao chứ...

Khuyênh Thiên kinh ngạc nhìn nam nhân trước mặt....hắn...hắn thật đáng yêu a.....búp bê mặt thật khả ái...khiến cho Khuyênh Thiên tay ko ngừng xoa bóp hắn khuôn mặt..ô...ô..làn da thực nộn, sờ cũng tốt....

“ Ngươi thật đáng yêu!,...ngươi nên cảm ơn khuôn mặt này nha...ta sẽ ko cho ngươi chết ...” Khuyênh Thiên lẩm bẩm nói, phượng mâu ko dấu nổi nhàn nhạt ôn

nhu

Phong Tà Nguyệt dường như đã mơ một giấc mơ thật dài...!!...trong giấc mơ hần nghe thấy ôn nhu mà quen thuộc tiếng gọi hần, như vậy ấm áp...rất lâu...khiến hần si luyến ko nỡ buông tay....

Hần như nhớ lại một giấc mơ, một giấc mơ rất lâu...năm đó hần năm tuổi, có một tiểu cô nương xinh đẹp...ôn nhu ôm hần, cũng như vậy ôn nhu thanh âm....còn có.....

Khẽ mở nhãn thần...ánh sáng nhàn nhạt chiếu vào ánh mắt khiến hần có chút nhúu mày...

“ Người làm gì?...” .Phong Tà Nguyệt sắc bén nhãn thần nhìn tiểu cô nương trước mặt, mâu quang một mảnh lạnh

lòng ko độ ẩm

Khuynh Thiên cười nhẹ nhìn nam nhân trước mặt, nhãn thần nhàn nhạt ý cười, tiến lại gần ngồi xuống bên cạnh Phong Tà Nguyệt, động tác vô cùng thành thục “ Người vết thương khá nặng....cần cắt này lớp thịt thôi! như vậy mới kéo được lớp da non” Khuynh Thiên ôn nhu giải thích, tay nhỏ bé điêu luyện huơ chiếc dao nhỏ trên lửa tiệt trùng...

“ Vì sao cứu ta.....” Phong Tà Nguyệt kinh ngạc nhìn ôn nhu thiếu nữ trước mặt, mâu quang nghi vấn

“ Vì người khuôn mặt...” Khuynh Thiên thẳng thẳng trả lời

“ Người..!!.” .Phong Tà Nguyệt tay sờ khuôn mặt, ko thấy chiếc mặt nạ, mâu

quang có chút tức giận nhìn nữ nhân trước mặt....mà khoan!, nàng nói cứu hấn vì hấn khuôn mặt..là sao??

“ A ... a..aaa...ngươi đích khuôn mặt thật đáng yêu !...” Khuynh Thiên cười khẽ, tay nhỏ bé sờ sờ hấn khuôn mặt, nghiêng đầu nói!!

“ Ngươi...!!”.Phong Tà Nguyệt không nói nên lời tức giận,hấn ghét nhất chính là có người nói hấn về khuôn mặt, khuôn mặt của hấn trẻ con làm cho hấn 20 tuổi mà như thiếu niên 14, 15 tuổi vậy....

“ Yên lặng nào!!...” Khuynh Thiên nhàn nhạt nói, một tay cầm hấn tay bị thương, một tay chăm chút cẩn thận dùng dao cắt phần thịt thối rửa...động tác thập phần

cẩn thận

“Đau không?...” Khuynh Thiên ôn nhu vắn, môi anh đào nhẹ nhàng thổi nhẹ vào vết thương, hơi mát nhẹ làm cho vết thương dịu bớt

Phong tà nguyệt kinh ngạc nhìn tiểu cô nương trước mặt.....như vậy ôn nhu, như vậy âm áp..khiến hấn rung động không thôi...đã bao lâu có người như vậy quan tâm hấn, đã bao lâu có người như vậy ôn nhu đối đãi....hình như rất lâu....rất lâu.....

Lấy hết phần thịt thổi, Khuynh Thiên mềm nhẹ bôi một ít thuốc, dùng lụa mỏng băng lại cẩn thận.....

“Được rồi..!!” Khuynh Thiên cười nhẹ nhìn nam nhân trước mặt, nhãn thần nồng

đậm ý cười ...

“ Người...?...muốn ta làm gì.....!!..”

Phong Tà Nguyệt nhàn nhạt nói, những người giúp hấn ko phải lợi dụng cũng là muốn hấn làm việc thay cho họ ko phải sao..

“ Ân....người muốn làm gì..?” Lãnh Khuynh Thiên nghi vấn

“ Ta ko muốn thiếu nợ....” .Phong Tà Nguyệt khẽ cắn môi nói cùng với oa nhi búp bê mặt khiến hấn càng thêm khả ái..

“ Ha hả....chỉ cần cảm ơn là tốt rồi!!..”

Khuynh Thiên ôn nhu nói, nhãn thần giãn ra nồng đậm tưởng niệm....hấn thật giống một cô nhân của nàng nha..hấn là một giấc mơ đẹp...một giấc mơ đẹp hơn 15 niên áp ủ..!

‘ Cảm ơn...!!! ’. Phong Tà Nguyệt kinh ngạc nhìn y nhân trước mặt, có thật chỉ cần cảm ơn là được sao...!!!

“ Đúng vậy, người chỉ cần cảm ơn là được, mọi việc đôi khi rất giản đơn, ko cần suy nghĩ quá phức tạp rồi...” .Lãnh Khuynh Thiên nhàn nhạt cười, ấm áp dương quang..

“ Được rồi, người cũng đói bụng rồi đi?...ta giúp người....” Khuynh Thiên nhẹ nhàng giúp hắn bón thức ăn

Phong Tà Nguyệt có chút kì lạ nhìn nữ nhân trước mặt...khẽ cắn môi, có chút ngượng ngùng mở miệng cho Khuynh Thiên uy thức ăn...nữ nhân như vậy ôn nhu khiến cho hắn không thể lạnh lùng được, như vậy ấm áp khiến cho hắn.....si

luyện.....

CHƯƠNG 9: BẮC LI NGẠO

“ Người tên là gì ?...” Lãnh Khuynh Thiên nghi hoặc hỏi

“ Phong Tà Nguyệt...” thanh âm nhàn nhạt, Phong Tà Nguyệt hẳn cũng không ngờ hẳn lại dễ dàng nói tên cho nàng biết như vậy....còn như vậy nhẹ nhàng....hắn có chút bối rối, có lẽ từ nhỏ đã quen sống một mình, đã quen thái độ lạnh lùng đột nhiên nhàn nhạt ôn nhu khiến cho hắn có chút ngượng....!! rốt cuộc tại sao hắn lại như vậy khác lạ đối với một tiểu cô nương mới gặp được vài hôm ... ?!!

“ Phong Tà Nguyệt...”..Khuynh Thiên nhẹ nhàng lắm bầm, phượng mâu có chút

nghi hoặc...vì sao tên của hấn lại như vậy quen thuộc nha!!...

“ Nguyệt..., ta gọi ngươi như vậy được....” Khuynh Thiên cười khẽ, phượng mâu giãn ra..nhàn nhật ôn nhu... Phong Tà Nguyệt không nói, trầm mặc..!! ...không hiểu tâm có chút rung động!..nhẹ rất nhẹ...nhưng mà nó đang lệch dần khỏi quỹ đạo...không kiểm soát được...

Lãnh Khuynh Thiên nhìn Phong Tà Nguyệt, môi anh đào cong lên khuynh thành tiểu dung.....hấn thật đáng yêu a!! Thật muốn sờ sờ hấn khuôn mặt đích....ô..ô...như vậy nộn nộn như da em bé làm nàng sờ một lần bây giờ có chút ghiền a!....hay là cho hấn uống thuốc mê,

sờ cho thỏa thích....Lãnh Khuynh Thiên phượng mâu thâm trầm tính kế, môi có chút nhếch lên...

Phong Tà Nguyệt...có chút lạnh sống lưng!! Kì lạ..tiết trời khá ẩm áp nha...

“ Nương...” .Thần Hi, bé nhỏ thân hình lon ton tiến lại gần, tay nhỏ bé ôm chầm lấy Khuynh Thiên, miệng nhỏ nhắn thân thân chút má nàng rồi cười lên khanh khách....

“ Thần nhi!..sao vậy, có chuyện gì vui ...” Khuynh Thiên ôn nhu cười nhìn Thần Hi, vuốt nhẹ hảnh đầu tóc....

“ Thần nhi hôm nay được lão sư khen nha! Mẫu thân thưởng cho thần nhi cái gì ...” Thần Hi mâu quang trong suốt nói, mắt to chớp chớp...vô cùng khả ái!!

“ A ... aa..a ... Thần nhi của mẫu thân như vậy hảo a....” Khuynh Thiên phượng mâu trăn đầy sùng nịnh, khẽ cười....

“ Ân..ân..!!...” Thần Hi đầu nhỏ bé liên tục gật, nhãn thần có chút lóe sáng nhìn nó ca ca...

“ Nương! Duệ nhi cũng được lão sư khen nha!!...Duệ Nhi muốn thân thân....” Duệ Hi tay níu vạt áo Khuynh Thiên chu môi nói

“ Hảo!..bảo bối thật khả ái nga....” Khuynh Thiên cười lớn hôn nhẹ Duệ Hi...

“ Đi thôi!..đi thôi nương thân....” Thần Hi nũng nịu nói, tay không ngừng níu kéo Khuynh Thiên

“ Được rồi!..đừng hối..đi nào....”

Khuynh Thiên nhẹ giọng nói, nhãn thần tràn ngập ôn nhu cùng sủng nịnh...

Phong Tà Nguyệt sững sờ nhìn hai hài tử...!!...lòng có chút rối bời...nàng có hài tử?...đã có phu quân...

Mà hai hài tử kia sao trước khi đi lại kì lạ như vậy nhìn hắn vậy...!! hay là hắn nhìn lầm...

Phong Tà Nguyệt cười nhạt, nàng có phu quân cùng hài tử thì liên quan gì đến hắn kia chứ.....nhưng mà sao lòng có chút nặng nề....

“ Hân nhi! Có tìm được Thần nhi không? ...” Khuynh Thiên lo lắng vấn, nhãn thần có chút hoảng loạn

“ Tiểu thư,..ta ko thấy tiểu thiếu gia...!!

Làm sao bây giờ...” Hân nhi tay chân luống cuống. Nàng cùng tiểu thư và hai vị tiểu thiếu gia đi tham gia hội chùa nhưng người đông để bị lạc rồi Thần Hi thiếu gia, chẳng may thiếu gia bị người xấu bắt đi thì làm sao nha?..

“Nương...đệ đệ chắc là sợ lắm...chúng ta nhanh tìm nếu ko hẳn sẽ khóc mất...” Duệ Hi đôi mắt có chút đỏ mếu máo nói, làm sao đây, nếu như đệ đệ vì đôi mắt mà bị bọn họ đánh đập chắc sẽ rất đau đớn....

“Duệ nhi ngoan, nương nhất định tìm được đệ đệ” Hân nhi chúng ta chia ra tìm, người bên này, ta cùng Duệ nhi bên này...đi thôi!!...Khuyên Thiên chỉ tay nhìn Hân nhi đạo

“ Ân, tiểu thư đi nhanh....” Hân nhi vội vã chạy theo hướng tay trái còn Khuynh Thiên theo hướng ngược lại.....

Lúc này trên đường, đáng yêu là bé nhăn nhàn có chút sung đỏ, ngơ ngác nhìn người qua lại mà ko biết làm sao

“ Ô...ô..., mẩu thân, ca ca...Hân tử tử... Thần nhi sợ” Thần Hi nức nở thật đáng thương nha!

Người đi đường kinh ngạc khi nhìn thấy một đáng yêu nam hài giữa đường, quần áo sang quý chần chẫn là tiểu thiếu gia... nhưng mà hài tử có đôi huyết sắc yêu đồng khiến cho dân chút có chút kinh dị, ko dám lại gần....

“ Thúc thúc....thúc có biết nương của Thần Nhi ko?...” Thần Hi đáng yêu tay

nhỏ bé nằm vạc áo của một trung niên nam nhân nhần thần ướt át hỏi

“ Đi...đi.....yêu nghiệt....” trung niên nam nhân nhần thần chán ghét nhìn Thần Hi xua đuổi

“ Ngô!....” Thần Hi gấp đến độ mặt nhần thành đoàn,...ô..ô...làm sao đây, nếu nương thân tìm ko thấy chắc chắn sẽ rất gấp ... Nhưng mà ko ai giúp đỡ nó, nó biết làm như thế nào đây, cũng vì nó có màu mắt khác người thường sao chứ, chẳng phải nương thân bảo nó rất đẹp sao, vì sao các tỷ tỷ, thúc thúc lại như vậy xua đuổi nó kia chứ..., Thần Hi bé nhỏ đầu óc loạn thành đoàn, càng thêm ủy khuất

“ Ca ca....ngươi có thể giúp ta tìm ta

đích mẫu thân ko?...” Thần Hi thấy một hắc y nam nhân, có chút lo lắng hỏi...

Hắc y nam nhân kinh ngạc nhìn hài tử trước mặt, huyết sắc yêu đồng sao chứ, thật lạ đâu.

“ Người muốn ta tìm người nương?...”

hắc y nam nhân ngạc nhiên hỏi, đây là lần đầu tiên có người dám nhờ hắc nha....dù chỉ là hài tử nhưng xưa nay hắc vốn lạnh lùng ít ai dám lại gần, hài tử này ko bị hắc dọa sao

“ Ân...ca ca, người có thể giúp ta sao?

...” Thần Hi nhận thần khát vọng hỏi, đôi con người có chút ửng đỏ....

“ Mẫu thân người ở đâu?..” ... hắc y nhân có chút thú vị hỏi..

“ Mẫu thân.....ta ko biết...” .Thần Hi

nhều mây lắc đầu, hắc chỉ biết nhà của hắc rất đẹp rất rộng nha...

“ Ko biết, này nhóc! Chẳng lẽ ngươi bị mẩu thân bỏ rơi, nàng ghét bỏ ngươi ánh mắt.....” hắc y nhân nhếch miệng nói...là a! nhân rất ích kỉ, vì bản thân cho dù là cốt nhục cũng có thể từ bỏ , đứa nhỏ này có kì lạ ánh mắt nói ko chừng khiến cho cha mẹ hắc chán ghét

“ Ko phải!...ngươi nói vậy, nương thân nói ta ánh mắt là đẹp nhất , ô...ô...ngươi người xấu! ngươi nói vậy..!!!...ô..ô...”

Thần Hi tay nhỏ bé dấm đánh loạn xạ hắc y nhân, nhãn thần thêm ướt át nhưng quật cường ko cho nước mắt tràn ra, mẩu thân nói nam tử hán đại trượng phu ko thể rơi lệ đích, dù nó ko phải đại trượng phu

nhưng nó là nam hài tử , ko thể khóc.....
Hắc y nhân kinh ngạc nhìn hài tử tay nhỏ
bé quơ quơ đánh mình, sức lực hài tử thì
có bao nhiêu ko đủ gãi ngứa cho hắc nữ
ấy chứ, nhưng mà có chút quật cường
đích bé khiến cho hắc có chút mềm lòng.
Đang định an ủi nó chút thì một thanh âm
ôn nhu có chút kinh hỉ vang lên khiến hắc
sững lại

CHƯƠNG 10: THẦN HI CÁO TRẠNG BẮC LI NGẠO

Bắc Li Ngạo lần đầu tiên mới biết như thế nào là chim sa cá lặn, hoa nhường nguyệt thẹn. Chỉ thấy một thiếu nữ chỉ khoảng 16 tuổi, xinh đẹp ngũ quan, như ngọc làn da, quỳnh dao mũi, anh đào môi.....một thân tử y càng thêm mị hoặc, một đầu ô phát xinh đẹp vén nhẹ bởi một thanh tử trâm, đơn giản nhưng vô cùng cao quý.....

“Thần nhi!...” Lãnh Khuynh Thiên có chút vui mừng nhìn thấy đáng yêu đích bé, mâu quang nhàn nhạt ôn nhu cùng đau tích

“ Nương...”...Thần Hi tay dừng lại, kinh hỉ kêu lên...chạy sang bên Khuynh Thiên ôm chầm lấy hấn khóc nức nở, vô cùng ủy khuất....ô..ô nó là nam hài tử ko thể khóc nhưng mà nó chính là 3 tuổi, còn nhỏ nên có thể làm nũng với mẫu thân

“ Thần nhi, ko khóc...khóc rồi sẽ ko còn xinh đẹp nữa nha!..” Khuynh Thiên xoa đầu nó an ủi, phượng mâu tràn đầy sung nịnh....

“ Nương....ta là nam hài tử, là tuần đích ko phải xinh đẹp...” .Thần Hi kiến nghị, chính là vừa mới khóc cho nên lâu lâu nấc vài tiếng

“ Là..là!!!Thần nhi là tuần nhất đích” Khuynh Thiên cười khẽ, điểm nhẹ nó mũi, ôn nhu cười....

“ Mẩu thân, ta cũng tuân,.....” Duệ Hi vui mừng tìm được mình đệ đệ nhưng mà cũng ko quên tranh giành mẩu thân hoài ôm, hấn cái gì cũng có thể nhường cho đệ đệ , chỉ có mẩu thân là phải chia đều ko thể nhường cả cho đệ đệ được!!...

“ a...a.... dĩ nhiên, Duệ nhi là tôi đáng yêu rồi..!” Khuynh Thiên cười lớn, véo nhẹ hấn má

Bắc Li Ngạo kinh ngạc nhìn cảnh cảm động mẹ con,...như vậy ấm áp khiến cho hấn có chút hâm mộ....hấn khi còn nhỏ cũng từng ước mơ được như vậy đích,mẩu thân vô điều kiện yêu thương hấn, sủng hấn, đau hấn....nhưng mà.....

“ Mẩu thân, hấn là người xấu đích...”
Thần Hi tay nhỏ bé chỉ tay về phía hắc y

nhân đích thị Bắc Li Ngạo tổ cáo, hắc
Lãnh Thần Hi quyết định chán ghét này
nhân, hắc dám nói xấu mẫu thân

Bắc Li Ngạo cũng ko ngờ rằng một câu
nói vô tình của hắc lại khiến hắc vô cùng
khó khăn trên con đường chinh phục mỹ
nhân sau này.....

Lãnh Khuynh Thiên nhú mày nhìn hắc y
nhân trước mặt, Thần nhi xưa nay tính
tình tuy có yêu nháo nhưng mà chưa bao
giờ đổ oan người khác, như vậy hắc y
nhân kia ko lẽ muốn bắt nàng đích bảo
bối....

“ Ô ... ô...hắc nói xấu thân ghét bỏ ta vì
ta đôi mắt, ko cần ta cho nên bỏ rơi
ta...” .Thần Hi cáo trạng, giọng nói càn
thêm ủy khuất....

Lãnh Khuynh Thiên phượng mâu có chút tức giận, hai đứa nhỏ tà tà còn bé nhưng tâm cảm rất tinh tế cho nên nàng ghét nhất chính là người khác nói về bọn chúng đôi mắt, nam nhân kia chạm vào nghịch lân của nàng, có nên trả giá đại giới tương tự đâu

Bắc Li Ngạo có chút giở khóc giở cười nhìn ba nhân lớn nhỏ trước mặt, hẳn đường đường cao quý vương một nước mà ba người kia lại như vậy vô lễ, ko biết chữ tử viết như thế nào sao....(anh à! Người lại ko nói cho bọn họ biết thân phận người nha!....)

“ Vị tiểu thư này thật có lỗi, ta chính là thấy hài tử đáng yêu nên đùa một chút thôi, ko ác ý ...” .Bắc Li Ngạo nhàn nhạt

giải thích, hấn đang có việc ko muốn gây lớn chuyện nhỏ này, có vẻ thiếu nữ kia cũng là người có gia thế, khí chất cao ngạo kia khiến hấn có chút kinh ngạc, cao ngạo nhưng ko khiến người khác chán ghét mà còn cam nguyện thuận phục...như vậy khí chất, một kẻ làm vương như hấn có chút

“ Người ăn ko ngồi rồi, nói nhiều như vậy làm gì?....” Khuynh Thiên cau mày nói, ngữ khí vô cùng ko tha

Bắc Li Ngạo trợn mắt há mồm kinh ngạc.....hấn bị một nữ nhân nói móc....hấn Bắc Li Ngạo tuy ko phải thiên hạ đệ nhất mỹ nam nhưng cũng là tuần mỹ vô trù cùng cao quý hoàng gia khí chất, nữ nhân vì hấn tranh loạn lại lần

đầu tiên có nữ nhân dám như vậy đối
hắn....(he he! Lại một anh bị tự kỉ nữa..)

“ Người nhìn cái gì.....!!...”...Lãnh
Khuynh Thiên càng nhúu mày nhìn hắc
nam nhân trước mặt, làm gì mà trở mặt
như vậy...ko lẽ bị ngu!!...đáng tiếc đẹp
mặt mà thần kinh có vấn đề

“ Tiểu thư...” từ đằng xa tiểu cô nương
thanh tú đích thị Hân nhi chạy đến, khuôn
mặt trái xoan lấm tấm mồ hôi cho thấy
nàng ta đã chạy một đoạn đường khá vất
vả

“ Hân tử tử!!” Thần Hi nhuyển ngọt âm
thanh vang lên

“ Ô..ô...tiểu thiếu gia, ta tìm người hảo
cực khổ nha!..” Hân Nhi hân hỉ kêu lên,
tay bé nhỏ ôm lấy Thần hitrùng phạt

đích bảo bồi khiến cho tiểu thư như vậy
lo lắng đích..ô..ô..da trẻ con thật nộn ni,
bây giờ tại sao nàng biết tiểu thư lại như
vậy cuồng búp bê rồi

“ Hân tử tử.....người làm ta ngợp ...”

Thần Hi chu môi làm nũng

“ Ha hả..thật xin lỗi tiểu thiếu gia là ta
quá mừng rồi” , ô..ô...nàng ko lẽ bị tiểu
thư lây bệnh ghìen hài tử, nàng ko phải
luyện đồng chi phíchHân nhi mặt
nhăn thành một đoàn, lúc này mới nhìn
về phía Khuynh Thiên đang dương cung
bạt kiếm với một hắc y nam nhân

“ Tiểu thư, sao vậy?....” Hân nhi tò mò
hỏi, tiểu thư tại sao như vậy hung nha!!

“ Hân nhi, chúng ta về thôi..ko có gì...”
Khuynh Thiên mềm nhẹ cười, tay nhỏ bé

một tay ôm lấy Thần nhi, tay kia dắt Duệ Hi rời đi, Hân nhi đuổi theo....

“ Tiểu thư, có chuyện gì vậy, hắc y nhân đó gây chuyện sao?...” Hân nhi tò mò hỏi nhỏ, nàng ko dám nói lớn, hắc y nhân kia bộ mặt thật đáng sợ nàng chính là ko dám đắc tội nha

“ Ko có gì?....” hắc hình như có vấn đề về thần kinh..ta nói hắc một câu mà tự dưng trố mắt đờ người ra như thế...mặt còn liên tục thay đổi màu lúc xanh lúc trắng.....Lãnh Khuynh Thiên nhú mày nói, ngữ khí ko hờn giận(nàng à!,...hắc là đang tức giận đích, ko phải bị thần kinh...)

“ Thật tội nghiệp, như vậy còn trẻ lại có vấn đề....” Hân nhi lắc đầu thương

tiếc....

“ Đúng vậy! hấn tuy có lỗi với ta bảo bối nhưng mà như vậy đáng thương ta cũng ko trách nữa....” Khuynh Thiên thở dài lắc đầu....đáng tiếc như vậy đẹp mặt.....

Hai người bóng người khuất dần, Bắc Li Ngạo mặt chuyển thành một màu đen, hắc tuyến....tuy rằng bọn họ nói rất nhỏ nhưng mà hấn võ công cao cường ko nghe thấy mới lạ, nữ nhân kia là có vấn đề sao chứ dám nói hấn bị thần kinh.....Bắc Li Ngạo lần đầu tiên trong đời biết thế nào là tức hộc máu.....

CHƯƠNG 11: BÚP BÊ CỦA TA

Đêm....!!

Ánh trăng non tỏa thứ ánh sang nhẹ nhẹ hòa khắp thể gian, xinh đẹp....thanh phong thoảng thoảng mang theo mùi hương dễ chịu thấm đượm lòng người....

“ Thật dễ chịu...” .Khuynh Thiên cảm thán, cổ đại không khí thật trong lành không như hiện đại, toàn ô nhiễm, đi ra đường là bịt từ đầu đến đuôi...

“ Ra đi.....”...phượng mâu sắt bén nhìn về bên kia rừng trúc, nhãn thần thâm trầm....ai dám cả gan xông vào Lãnh phủ kia chứ, lại là ban đêm! Hắn có lẽ ko biết chữ tử viết như thế nào đi

“ A ...aa....alại bị phát hiện, tiểu Thiên Thiên ta thật thất mắt ngươi rõ ràng là ko có võ công sao như vậy phát hiện được ta nha....” ma mị thanh âm vang lên, một vệt hồng đáp xuống trước mặt Khuynh Thiên cười hỏi ...hắn võ công cũng thuộc số 1, số 2 trên giang hồ đích...!!!.....

“ Lại là ngươi!...hoa đào nam....”
Khuynh Thiên cau mày nói, phượng mâu tỏ vẻ ko vui

“ Là a....tiểu Thiên Thiên ngươi có vẻ ko vui a!..”.hồng y nam nhân cười vẫn

“ Đúng vậy! ngươi bộ ko có việc gì hay sao mà cứ vài ngày lại đến đây, đã đến sao ko đường đường chính chính mà vào sao cứ thích trèo tường nhỉ...mà trèo

tường thì thôi lại còn thích đâm trúc của ta,...ko lẽ người cổ đại có ham mê quái dị đâm đập thứ khác mà bay bay....”

Lãnh Khuynh Thiên ko hờn giận nói

“ Người cổ đại..?!!” hồng y nam nhân khó hiểu nhìn Khuynh Thiên, nàng hay nói những từ mà hấn thật ko hiểu....

Lãnh Khuynh Thiên thở dài, sao nàng lại quên mình đang ở cổ đại kia chứ, nói mấy việc này hấn làm sao mà hiểu!!...

“ Ko có gì....hoa đào nam, người hôm nay sao lại đến đây..?” Khuynh Thiên ngồi xuống ghế đá, tay rót cho mình một chén trà..uống một ngụm...nói chuyện với người ko cùng thế kỉ thật khô cổ..

“ Tiểu Thiên Thiên...người đừng gọi ta hoa đào nam, ta tên là Hạo Thiên Diễm,

người có thể gọi ta là Diễm a!...” hồng y nam nhân – Hạo Thiên Diễm cười nói, đôi hoa đào mắt vút cho Khuynh Thiên một cái mị nhãn..làm cho Lãnh Khuynh Thiên đang uống trà bị sặc, ho sặc sụa..!!

“ Khụ...khụ!!...người...đồ biến thái, người làm ơn đừng như vậy nhìn ta, thật kinh khủng, còn nữa đừng có xưng hô ta kiêu đó, thật khó nghe .?...” Khuynh Thiên vẫn, nào còn bộ dáng ôn nhu như nước nữa..ko hiểu sao mỗi lần gặp hần này hoa đào nam lại ko thể kiềm chế nổi da gà..thật giống..gay, nếu trong đam mỹ thì hần chắc chắn là mỹ thụ rồi...Lãnh Khuynh Thiên chợt nhớ đến Vệ Minh Kha, bạch y thanh lãnh trong trẻo, hai người này nếu là một cặp chắc sẽ là lạnh

lòng công cùng với nữ vương thụ nga!!...
Lãnh Khuynh Thiên nhếch miệng cười
khẽ, mâu quang hứng thú nhìn Hạo Thiên
Diễm khiến hắn có chút nổi da gà....

“ Sao vậy! có phải tiểu Thiên Thiên đột
nhiên có hứng thú với ta...” .Hạo Thiên
Diễm ma mị cười nhìn Khuynh Thiên...

“ Người biết Vệ Minh Kha....” Lãnh
Khuynh Thiên chợt hỏi, nhãn thần càng
thêm hứng thú

“ Vệ Minh Kha!...tam vương gia....”
Hạo Thiên Diễm nghi vấn , nàng hỏi cái
tên đó làm gì ni..ko lẽ.....

“ Là a!..ta thấy hai người rất hợp , hai
người một cặp chắc chắn sẽ là mỹ công
mỹ thụ rồi, nếu rảnh người nên đi tìm hắn
, ko nên đến chỗ ta,.....” Khuynh Thiên

cười lớn vỗ vai hạo thiên diễm, xoay người bước đi để lại Hạo Thiên Diễm mặt lúc hồng lúc đen.....

Sau n lần gặp mặt, Hạo Thiên Diễm rút ra một chân lí vô cùng chính xác là, hắc-Hạo Thiên Diễm cung chủ Minh cung lớn nhất trên gian hồ...bị một tiểu nữ nhân đùa giỡn năm lần bảy lượt...!! hey..thật mất mặt...

Nhưng mà tại sao hắc lại bị nàng như vậy thu hút?...thú vị chẳng!..chỉ biết ko gặp có chút nhớ nhung, gặp rồi lại tức hộc máu....hắc Hạo Thiên Diễm, phong lưu công tử ko ngờ lại có một ngày như vậy...đúng là báo ứng...!!!

“ Nguyệt!...ngươi sao vậy.....” Lãnh

Khuynh Thiên kinh ngạc nhìn nam nhân trước mặt, hấn ngòì co ro một góc, đơn đợc, giấỵ dựa...thê lương..!!

“ Đừnğ lại gần...!” Phong Tà Nguyệt hét lên, tay ôm đầu thốđg khỏ kêu lên, mâu quang nhắđ chặđ, ko mở ra...là ko thể..ko muốđ...hay là ko dắđ !!...

“ Ngườì sao vậy....” .Lắđh Khuynh Thiên lo lắđ hỏì, vếđ thươđ chắđ phải đắ đắđ lằđ rồi sao, sao lại như vậy có vể đầđ đớđ nha...

“ Ta ko sao, ngườì đì mau....” .Phong Tà Nguyệt tậđ lựđ kềm chế nhẹ nhằđ nói, hắđ ko muốđ dọ nằđ nha...nhưng mà sức chịu đựđ của hắđ có hạn....hắđ có một bí mậđ, một bí mậđ khó nói, cũđ là cái gại trong lòng hắđ...ko thể cho ngườì

khác biệt được

“ Người như vậy ta làm sao đi được ...
!” Lãnh Khuynh Thiên ôn nhu nói, càng
tiến lại gần...

“ Đừng đến.....người”.Phong Tà
Nguyệt tay chân hoảng loạn quơ, kinh
ngạc sững lại khi có gì đó ấm áp ôm chặt
lấy hân...thoang thoảng hương
trúc....quen thuộc...cũng thật xa lạ khiến
hân

“ Ko có việc gì ! Có ta, người ko có việc
gì...!!” Lãnh Khuynh Thiên cười nhẹ, tay
nhỏ bé vuốt hân lưng, động tác thập phần
ôn nhu...bỗng nhiên, một thứ ánh sáng
nhàn nhạt màu tím nhẹ nhàng len lõi vào
cơ thể của Phong Tà Nguyệt khiến cơn
đau như bị hàng ngàn con trùng cắn xé

giảm dần...dịu dần...Phong Tà Nguyệt khép mở nhãn thần, màu đen đồng tử như chứa ánh lưu kim...rồi chuyển sang màu vàng....xinh đẹp ánh dương quang....sau đó nhắm lại...ngất đi!!.

Lãnh Khuynh Thiên kinh ngạc nhìn sự biến hóa vừa rồi, phượng mâu từ ngạo nhiên dần chuyển sang nhàn nhạt ôn nhu...ôn nhu đến nịch nhân !!...môi đỏ mọng nhếch lên khuynh thành tiểu dung, nhẹ nhàng phun ra mấy từ....rất nhỏ...rất nhỏ....như chính nói cho nàng nghe...

“ búp bê của ta nha...!!!.....”

Lãnh Khuynh Thiên mơ một giấc mơ, một giấc mơ từ rất lâu....gần 15 năm , ôm ấp trong lòng một hoài niệm....cứ tưởng nó có lẽ chỉ là một giấc mộng đẹp, ko ngờ

lại là sự thật, khiến nàng tâm có chút rung động, bối rối.....rất khế!!...

Năm ấy nàng hơn 3 tuổi , cũng là một đêm trăng non. Gia tộc của nàng từ nhiều đời đều có linh lực, đặc biệt trăng non đêm là lúc linh lực phát huy uy lực mạnh nhất, nhưng mà linh lực tuy tốt nhưng ko được sử dụng nhiều niếu ko sẽ ảnh hưởng đến tính mạng

Đêm đó, đang mê man ngủ nàng nghe một tiếng rên rất khế, thút thít của một đứa nhỏ, âm thanh trĩ nộn nên nàng biết đó là của nam hài. Nhe nhàng đẩy cửa ra thì lại phát hiện đó ko phải là quen thuộc sân nhà nàng, giống như một mảnh rừng trúc, xinh đẹp...huyền bí

Một nam oa chừng 5 tuổi , quần áo thật

kì lạ, tóc cũng thật dài...nam hài tử sao lại để tóc dài !!...Khuyh Thiên ngạc nhiên tiến lại gần, nam oa đó đang rất chật vật, ôm đầu thống khổ, nhưng mà hấn khóc rất nhỏ, rất nhỏ...như thể ko muốn cho ai biết vậy

Lãnh Khuyh Thiên ko hiểu sao tâm trạng có chút buồn bực, chỗ này đau quá...tay nhỏ bé nhẹ nhàng vuốt ngực...cái cảm giác này thật khó nói, còn quá nhỏ..nàng ko hiểu...khi trưởng thành mới biết là ‘đau lòng, là tâm động.....’

Lãnh Khuyh Thiên rất muốn an ủi nam hài tử kia, rất muốn giúp hấn ko đau nữa....tay nhỏ bé nhẹ nhàng vuốt hấn lưng, truyền cho hấn linh lực của nàng, tuy rất nhỏ nhưng mà giúp hấn giảm đau

nhiều lắm. Lúc này tiểu nam hài mới
ngẩng đầu nhìn nàng

“Đẹp quá....” Lãnh Khuynh Thiên thốt
lên, đáng yêu thật...!!...tay nhỏ bé sờ hấn
hai má, lau nhẹ lệ ướt mi...

“Người là ai?...” nam hài tử mâu quang
nghĩ vấn, tại sao lại ăn mặc như vậy kì lạ
nha, tại sao khi nàng chạm vào mình thì
cảm giác đau sẽ dịu đi nhiều lắm. Hấn –
Phong Tà Nguyệt, mỗi năm một lần vào
đêm trăng non, ko hiểu sao trong cơ thể
như bị hàng ngàn con trùng cắn xé, đau
đến liệt phế tâm can....còn màu sắc con
người sẽ chuyển sang màu vàng, thật
đáng sợ...!!...hấn chính là ko muốn cho
gia đình biết cho nên mới trốn ra đây

“Người tên là gì...?” Lãnh Khuynh

Thiên đáng yêu nghiêng đầu hỏi, mắt to trát trát....

“ Phong Tà Nguyệt.....” nam hài tử nhỏ giọng nói

“ Phong Tà Nguyệt,...Nguyệt!..tên thật đẹp !!...” Lãnh Khuynh Thiên cười rộ lên, xinh đẹp khuôn mặt nhỏ nhắn dưới ánh sáng mê ảo của ánh trăng càng tăng lên một phần huyền bí, một phần thuần khiết...khiến cho 5 tuổi là hấn –Phong Tà Nguyệt có chút sững sờ....

“ Người thật xinh đẹp!...ta quyết định người từ nay về sau sẽ là búp bê của ta nha,....” Lãnh Khuynh Thiên âm mưu cười nói

“ Búp bê..!!!” Phong Tà Nguyệt đáng yêu càng thêm nghi vấn

“ Đúng vậy!.....ngươi là ta búp bê..nhớ rõ, ta là ... Lãnh Khuynh Thiên....” nữ hài tử 3 tuổi nhẩn thần âm áp ý cười ôm chặt lấy hân thân nhẹ hân cái trán.....làm cho 5 tuổi , Phong Tà Nguyệtlần đầu tiên mặt đỏ tim đập nha!!!.....Cứ như vậy cuộc gặp gỡ như một định mệnh 15 năm về trước, hai nhân khắc sâu trong tận đáy lòng...bây giờ gặp lại tròng cảnh như vậy một lần nữa.....họ sẽ như thế nào a....

LOẠN THỂ KHUYNH CA!!

AI VÌ AI MÀ TẠO NÊN LOẠN THỂ

AI VÌ AI MÀ HÁT NÊN KHÚC

KHUYNH CA

KẾT THÚC CỦA CHÚNG TA CÓ LÀ
MỸ LỆ

CHỈ
LÀ.....

...

NGƯỜI KHÔNG
OÁN.....

TA KHÔNG
HỎI.....

ÁI TÌNH!...! CÓ ĐÔI KHI PHẢI NHẤT
THIỆT Ở BÊN NHAU...?...!!??

CHƯƠNG 12: HỌA THẦN

“ Nương! ...cái gì gọi là hữu dũng vô mưu nha.....” Duệ Hi oai đầu nhỏ bé hỏi. Nó đọc trong một cuốn thư, từ này thật khó hiểu....

“ Ân...cái gọi hữu dũng vô mưu tức là một nhân tuy có dũng khí, dũng cảm....có sức mạnh...nhưng mà hắn không có trí óc, làm việc không suy trước tính sau..rất dễ thất bại....” Khuynh Thiên nhẹ giọng giải thích, khẽ vuốt đầu tiểu hài tử...

“ Nương thân kể cho các người chuyện xưa về câu nói này đi....” Khuynh Thiên tiếp tục giải thích, ôn nhu kể “ ngày xưa có một đại lục lúc này chiến loạn, có

một vị tướng quân anh dũng thiện chiến, võ công cao cường, nhân này gọi Hạng Vũ....sau đó đại chiến với Lưu bang, vì ko nghe lời mưu sĩ khuyên can, tự phụ mình tài giỏi cuối cùng thua dưới Lưu Bang.....”

“ Nga!....thì ra là vậy, mẫu thân...sau này Duệ Hi nhất định ko như Hạng Vũ .”
Duệ Hi kiên quyết nói, mâu quang thập phần khẳng định

“ Ha hả.....đương nhiên, Duệ Nhi của ta là cái văn vũ song toàn, trí tuệ hơn người nha...”

Khuynh Thiên vuốt tóc tiểu hài tử khích lệ.....

“ Mẫu thân, Thần Nhi cũng vậy”
Thần Hi cũng ko chịu thua kém níu vạt

áo mầu thân nói.

“ Đúng vậy... Thần nhi là tối thông minh nha!.....” Khuynh Thiên nhẹ véo má tiểu hài tử, thập phần ôn nhu nói.

“ Tiểu thư, bên ngoài Vệ công tử tìm gặp” bên ngoài chạy vào thanh tú tiểu nha hoàn Hân nhi...

“ Hắn đến đây làm gì.....” Khuynh Thiên nhẹ nhíu mày, này nhân chỉ tình cờ gặp vài lần, khi không đến làm gì, nàng đang chơi đùa với các bảo bối a

“ Cái này nô tỳ ko biết đâu...!!” Hân nhi cũng lắc đầu, hắn đến tìm tiểu thư chứ có phải tìm nàng đâu sao nàng biết được cơ chứ....

“ Được rồi...!! người ra tiếp trước, ta sẽ đến sau....” Khuynh Thiên nhẹ giọng đạo

“ Ân...tiểu thư,...” Hân nhi xoay người ra ngoài...!!

“ Duệ Hi, Thần Hi...mẫu thân có khách hai đứa ngoan ngoãn học bài, lát mẫu thân trở lại biết ko?....” Khuynh Thiên ôn nhu xoa đầu hai hài tử nói

“ Ân....mẫu thân nhanh trở về đích....”
Thần Hi chu môi nói.....

“ Được...!!...” Lãnh Khuynh Thiên thân nhẹ hai tiểu hài tử hai má,bước ra khỏi Khuynh các trúc!

Nhìn bóng dáng nương thân khuất dần, Thần Hi nhìn quay lại nhìn hắc ca ca, nheo đôi mắt nói...vì hắc thập phần khả ái mà còn tỏ vẻ tính kế cho nên nhìn mặt nó lúc này chẳng khác một tiểu lang nha....

“Ca!....lại có nam nhân đến tìm mẫu thân..!!” Thần Hi một tay chống đầu, một tay xoay cuốn thư...

“Ân....!!” Duệ hi cũng nhíu mày suy nghĩ, ko hiểu sao dạo này thật nhiều nhân đến tìm mẫu thân , bọn nó vô cùng bất mãn , bọn nó có cảm giác mẫu thân như bị bọn họ cướp đi vậy...thập phần ko an lòng

“Chúng ta làm sao đối phó với bọn họ đâu!!...nếu ko bọn họ cướp mất mẫu thân thì như thế nào....” Thần Hi khẽ cắn môi nói, mâu quang thập phần ủy khuất....

“Sẽ ko đâu!!...mẫu thân là của chúng ta , ko ai cướp được, hơn nữa mẫu thân chẳng phải nói nàng yêu nhất hai chúng ta sao...” Duệ Hi an ủi mình đệ đệ, nhưng

tâm của nó cũng bất an lắm! nó sợ một ngày mẫu thân sẽ ko cần bọn nó nữa nha, đến lúc đó nó làm sao đối mặt .

“ Ân.....” Thần Hi cười cười nhìn nó ca ca, đúng vậy mẫu thân thương nhất chúng nó , vĩnh sẽ ko để ý chúng nó nha....

Nhưng mà có đôi khi....cái gọi là số mệnh....

Liệu,....nhân tính không bằng trời tính.....

Hay nhân định thắng thiên !!!!

“ Vệ công tử.....” Khuynh Thiên lễ phép nhìn bạch y nam nhân trước mặt

“ Lãnh tiểu thư.....” Vệ Minh Kha ôn hòa cười đáp lại. Hắn thật ko hiểu rõ bản thân mình, một nữ nhân tình cờ gặp vài

lần lại khiến cho hấn ấn tượng sâu như vậy, vài ngày ko gặp lại có chút hoài niệm, cái này cảm giác gọi là sơ luyện sao chứ!...

Lãnh khuyinh thiên an ổn ngồi chủ vị, tay nâng nhẹ tách trà uống một ngụm, động tác thập phần tao nhã, cao quý....sau đó ngẩng đầu nhìn Vệ Minh Kha nhẹ giọng nói....

“ Ko biết hôm nay Vệ công tử ghé thăm Lãnh phủ...ko biết...!!...”

Vệ Minh Kha ôn hòa cười khẽ: “ trước khi nói, ko biết tại hạ có thể vấn Lãnh tiểu thư một việc”....

“ Nga! Có việc gì cứ hỏi, đừng ngại...”

Khuyinh Thiên gật đầu đáp lại....

“ Ko biết người họa nên bức tranh Thiên

sứ không biết phải chăng chính là tiểu thư.....” Vệ Minh Kha vấn...

“ Đúng vậy...có việc gì sao” Lãnh Khuynh Thiên nghi hoặc. Bức tranh Thiên sứ là nàng nổi hứng họa hai tiểu bảo bối của nàng a,ko ngờ lại lọt ra phủ, càng ko ngờ hơn chính là bức tranh lại gây ảnh hưởng lớn như vậy trong giới họa sư....cũng may người biết nàng họa ko nhiều, nếu ko thật rắc rối

“ Là! Hôm nay Vệ mỗ đến đây là muốn thay Hạo Nguyệt quốc nhờ tiểu thư giúp một chuyện.....” Vệ Minh Kha đàm cười, ko ngờ danh họa thần chính là nàng, ko biết nàng còn bao nhiêu cái ẩn mà người khác ko biết nữa đây. Rốt cuộc thuần khiết, thanh cao, mị hoặc..cao

ngạo...rốt cuộc ai mới chính là nàng đây, này nữ nhân như một cái mê, một cái mê khiến cho rất nhiều người tò mò.....nhưng mà quá tò mò đôi khi lại lún vào...khi đó dứt ko ra....đó là chân chính nguy hiểm.....

“ Rốt cuộc chuyện gì nha! Ko cần nói như vậy nghiêm trọng đi..!” gì là toàn quốc, có cần nói quá vậy ko..Khuyh Thiên nhú mày vẫn

“ Chính là vài ngày nữa sẽ là ngày tam quốc thi với nhau, không chỉ về đơn giản giao lưu mà còn về mặt mũi....ba quốc thi về văn võ, văn có cầm, kì, thư, họa....võ có....bày binh bố trận, mưu lược.....” Vệ Minh Kha đơn giản nói ra này trận đấu cho Khuyh Thiên

“ Cho nên..?....” Khuynh Thiên phượng
mâu chăm chú nhìn Vệ Minh Kha...

“ Cho nên muốn nhờ Lãnh tiểu thư thay ta
Hạo Nguyệt quốc trong cuộc thi
họa.....” Vệ Minh Kha chấp tay nói...

... “ chúng ta mấy mặt khác có lẽ ứng
được nhưng về phần họa thì Bắc Li quốc
hơn chúng ta rất nhiều, họa sĩ của họ vẽ
hoa sẽ có bướm đến.....” Vệ Minh Kha
trần thuật lại trong các lần thi đấu trước
đây....

Lãnh Khuynh Thiên khẽ cười, có vẻ hấp
dẫn nhĩ.....!!

“ Được!..” ta đáp ứng người....Lãnh
Khuynh Thiên đáp ứng Vệ Minh Kha...

“ Vậy ta thay mặt Hạo Nguyệt quốc cảm
tạ Lãnh tiểu thư....” Vệ Minh Kha vui

mừng nói, ko ngờ lại nhanh như vậy đáp ứng khiến cho hắn có chút sững sốt đầu....

“ Ko cần!..ta cũng là nhân Hạo Nguyệt quốc, góp một phần sức cũng là...nhưng mà nên nhớ, ta làm cái này hoàng tộc các người cũng thiếu ta một phần nhân tình....” Khuynh Thiên nhếch miệng nói, thái độ có chút ngạo mạn, khác hẳn bộ dạng ôn nhu lúc nãy làm cho Vệ Minh Kha có chút bất ngờ, người này thay đổi sắc mặt ko như vậy nhanh đi

“ Là a!, ta sẽ chuyển lời nói của tiểu thư với ta hoàng huynh....” Vệ Minh Kha ôn hòa nói, mâu quang ý cười nhìn nữ nhân xinh đẹp trước mặt....càng ngày càng thú vị nhân..!!

CHƯƠNG 13: NGƯỜI LÀ BÚP BÊ CỦA TA....VĨNH VIỄN

“ Nguyệt! người tỉnh rồi.....” Khuynh Thiên kinh hỉ nhìn vừa mới tỉnh dậy- Phong Tà Nguyệt, hấn từ sau đêm hôm đó đến bây giờ vẫn hôn mê khiến cho nàng có chút lo lắng

“ Ân.....người!...rất cuộc là ai..?”

Phong Tà Nguyệt khàn khàn thanh âm nói, nhãn thần có chút mê li nhìn nữ nhân trước mặt, tối hôm đó hấn ngất xỉu, giấc mộng ấu thơ hơn 15 năm trước ập về....khiến hấn có chút rung động !!

“ Ta...ta đương nhiên là ta nha, người ko phải hôn mê nên đầu óc lú lẫn rồi

chứ....” Khuynh Thiên có chút vui đùa nhìn nhân trước mặt

Phong Tà Nguyệt có chút than nhẹ, rốt cuộc là số trời hay định mệnh đây, cứ nghĩ lần gặp gỡ đó chẳng qua một giấc mộng nam kha!, ko ngờ hơn 15 năm sau lại gặp y nhân trước mặt....cuộc sống có đôi khi thật trùng hợp !!....

“ Sao vậy?....” Khuynh Thiên ôn nhu vuốt khẽ hắc mi tâm, bàn tay mang theo hương vị nhàn nhạt cùng ấm áp khiến cho Phong Tà Nguyệt thân hình có chút rung động, sau đó lại chìm vào này ấm áp....ôn nhu.....

“ Ko có!...” Phong Tà Nguyệt lắc đầu, này khác bộ dáng băng sơn lúc trước cộng thêm búp bê khả ái mặt khiến hắc

thật vô cùng đáng yêu...khiến cho
Khuyên Thiên có chút khát nước a!! ô
ô...thật quá đáng yêu nha, thật muốn sờ
sờ hấn khuôn mặt đích. Nghĩ là làm, nữ
chủ của chúng ta tay có chút sờ loạn ăn
đậu hủ mà Nguyệt ca vẫn ko hay biết cho
Thiên tử tha hồ ăn đậu hủ a.....

“ Thiên !!!...” Phong Tà Nguyệt có chút
ngượng ngùng mở miệng, ko hiểu sao
một kẻ tàn khốc vô tâm như hấn khi gọi
tên một nữ nhân lại có chút xấu hổ

“ Ân....” Lãnh Khuyên Thiên vừa tiếp
tục ăn đậu hủ vừa nói

“ Ta sắp phải đi một chuyến, có việc..!!”
Phong Tà Nguyệt nhẹ giọng nói, thật
đáng thương hấn a, đừng đừng Tôn
chủ của tổ chức sát thủ Phong ảnh điện

người võ lâm nghe tên đã sợ mất mật lại như vậy ăn nói nhẹ nhàng khép nép đối với một tiểu cô nương nha!!....

Lãnh Khuynh Thiên tay có chút khựng lại một lát, phượng mâu có chút ko vui....sau đó cười khẽ....nhẹ nhàng đáp.....

“Được a! người có việc thì đi giải quyết thôi..!!” Lãnh Khuynh Thiên khẽ cúi xuống nhẹ giọng thì thầm bên tai Phong Tà Nguyệt, hơi thở kề sát khiến tâm của hắn có chút rung động, vành tai có chút đỏ.....

“Nhưng mà người đi đâu cũng phải về, nên nhớ người là búp bê của ta, ...vĩnh viễn.....” giọng nói nhỏ nhẹ nhưng thập phần kiên quyết

“ Ân!.....” Phong Tà Nguyệt buông mi nhẹ đáp, nhưng mà tâm của hắn ko ngừng cuồn loạn....vĩnh viễn sao chứ!...như vậy....thật tốt...!!.....

Hoàng cung

Mái ngói lưu li, cổng vàng nạm ngọc, điêu khắc mỹ lệ.....đều tỏ rõ sự cao quý của hoàng gia.....

Từ trên xe ngựa bước xuống bốn nhân, hai nữ nhân cùng đáng yêu hai tiểu tử. Hai nữ nhân khoảng chừng 16,17 tuổi ... Một người thanh tú lục y linh động mười phần chính là Hân nhi. Một người màu tím sa y phá lệ mi hoặc, phượng mâu có chút cao ngạo..nhìn về hoàng cung..... buông mi, một lần nữa mở mắt lại là

trong trẻo thuần khiết tiểu cô nương, khuynh thành chỉ dung tựa như trích tiên hạ phàm. Hai tiểu hài tử một bạch y, một hồng y giống nhau khuôn mặt, thập phần khả ái, có khác cũng chỉ là một hài tử có mê ly đôi tử mâu, còn người kia là đôi huyết sắc yêu đồng đầy cá tính mà thôi! Ko sai bốn người chính là mẫu tử Lãnh Khuynh Thiên, đến này hoàng cung chuẩn bị trước, tối mai tham gia trận chiến

.....

“Lãnh tiểu thư, mời.....” Vệ Minh Kha ko biết xuất hiện tự bao giờ đưa hai tay mời, hấn chờ cũng đã lâu nga...hôm nay nàng một thân sa y, một đầu ô phát xinh đẹp đơn giản quần bởi một thanh ngọc trâm,...sa y đóng đưa theo gió tựa

như hồ điệp. mì hoặc...!!

“ Ân....” Khuynh Thiên cười nhẹ, hai tay dắt hai bảo bối của nàng vào....hoàng cunghôm nay mong là chuyển đi thú vị...

“ Hân nhi! Người chăm sóc hai đứa nhỏ, ta lát nữa sẽ quay lại đích..” Khuynh Thiên quay đầu nói với Hân nhi, sau đó theo Vệ Minh Kha bước đi, xem hoàng đế như thế nào a! có phải như người đời đích ca tụng minh quân a!!.....

“ Ân tiểu thư an tâm đi, ta nhất định chăm sóc tốt cho hai tiểu thiếu gia” Hân nhi gật đầu nói, nhả thần trần ngập hưng phấn, ô..ô...nàng được vào cung kia đây, đối với một tiểu nha hoàn là vô cùng vinh hạnh rồi, lần này nhất định

phải đi xem cho đã thôi

Khuynh Thiên ôn nhu cười nhìn bộ dáng tò mò của ba người, quay người đi theo Vệ Minh Kha.....

“Tiểu thiếu gia, chúng ta đến ngự hoa viên thăm thăm được ko, Hân nhi nghe nói ngự hoa viên hoa gì cũng có a.....” Hân nhi hưng phấn nói, nhăn thần tràn ngập chờ mong

“Ân, Hân tử tử...chúng ta đi ...” Thần Hi hứng khởi nói, nó thường nghe bọn hoàng tử công chúa khoe hoàng cung rất đẹp , nó rất muốn đi xem xem hoàng cung như thế nào đẹp, có thể so cùng nhà của nó sao chứ!

“Là.....” Hân nhi vô cùng vui vẻ dắt hai tiểu hài tử đi theo một cung nữ do Vệ

Minh Kha sắp xếp dẫn đường đi đến
muôn hoa trăm nở – ngự hoa viên

“ Woa!...thật nhiều hoa đích, quá xinh
đẹp rồi...” Hân nhi tròn mắt nhìn vạn
hoa khoe sắc....nếu số hoa này đem bán
chắc kiếm cả khối tiền...(tội em nó!..ở
chung với nữ chủ nên ẻm mắc luôn cái
tính tham tiền..)

“ Cũng đâu xinh đẹp bằng chúng ta
Khuyh các trúc nha....” Duệ Hi cau
mày nói, đối với nó Khuyh các trúc là
đẹp nhất, tuy chỉ có trúc nhưng thập phần
âm áp...bởi nơi đó có mẫu thân nha, là
chính mẫu thân thiết kế , mỗi trưa nó
thích nhất nằm trong lòng mẫu thân nghe
âm thanh rì rào của trúc tạo nên khúc
nhạc dịu êm...an bình...vui sướng làm

sao

“ Đúng vậy, Khuynh các trúc là xinh đẹp nhất...” Thần Hi đồng ý với ý kiến của nó ca ca, nơi đây tùm tùm hoa, màu sắc quá sặc sỡ đi.....hắn thích màu xanh mộc mạc yên ả của trúc hơn..

Hân nhi trợn mắt ko nói, ta nói hai vị thiếu gia nha! Hai các người quá sùng bái tiểu thư rồi, cho dù Khuynh các trúc toàn cỏ ko một cây các người cũng nói đẹp nhất

“ Duệ Hi,sao các người lại ở đây..” xa xa âm thanh vọng lại từ một tiểu hài tử Duệ Hi quay đầu nhìn tiểu nhân nhi trước mặt sau đó tươi cười nói

“ Ta theo mẫu thân vào đây , Minh Hạo...người cũng đến đây ngắm hoa

sao.....”

“ Ân....” Vệ Minh Hạo, ngũ hoàng tử của hạo nguyệt quốc, năm nay ngũ tuế, thập phần khả ái cùng đáng yêu!..hắn là duy nhất trong số rất ít tiểu hài tử kết bạn cùng hai huynh đệ Duệ Hi

“ Người nói mẫu thân chính là thường hay làm những món là lạ cho các người sao.....” Vệ Minh Hạo tò mò hỏi.., hắn thường được hai huynh đệ bọn họ mời những thứ rất lạ, ăn thập phần ngon cũng những tiểu đồ chơi vô cùng tinh xảo, khiến hắn hâm mộ ko thôi, bọn họ có như vậy mẫu thân yêu thương , còn hắn.....nghĩ đến đây Vệ Minh Hạo bé nhỏ có chút bi thương

“ Đúng vậy!....nàng lát nữa đến đón

chúng ta , đến lúc đó ta sẽ giới thiệu cho người....mẫu thân ta là tối tài giỏi tối xinh đẹp nha!..." tâm tính hài tử thích khoe khoang, Duệ Hi nhận thần hưng phấn kể về mẫu thân của nó.....

Vệ Minh Hạo mỉm cười nhìn bạn tốt của mình , bình thường tính tình lãnh đạm ít nói, đối với đệ đệ sủng nịnh hết sức... còn khi kể về hắc mẫu thân tâm tính lại hoạt bát như hài tử thật.....hắc Vệ Minh Hạo có chút hâm mộ, nếu như mẫu phi có thể vô điều kiện yêu thương hắc thì tốt quá...nhất vô tình đế vương gia, nó tuy còn nhỏ nhưng hiểu tranh giành đấu đá hậu cung, nó rất cuộc chỉ là công cụ cho hắc mẫu thân giành sủng ái mà thôi!cho nên khi thấy Duệ Hi vì bảo vệ đệ

đệ....Thần Hi ỷ lại hấn ca ca.....hấn tâm
mềm mại, dù nhiều người ko thích hai
huynh đệ này vì bọn họ đôi mắt nhưng
hấn lại kết thân cùng bọn họ vì bọn họ
mang đến cho nó cảm giác thân tình ấm
áp.....

CHƯƠNG 14: KHUYNH THIÊN NỖI GIẬN

“ Oa! Thật đáng yêu tiểu cầu nha! ... ”

Thần Hi cúi đầu ôm đoàn cầu tuyết trắng vào lòng hân hỉ nói.....

“ Uy!...ngươi đi đâu, chờ ta.....” Thần Hi vội đuổi theo tiểu cầu vọt khỏi lòng mình.

Tiểu cầu linh hoạt luồn qua bụi cây chạy về phía trước, Thần Hi vội vã đuổi theo, tiểu cầu thật đáng yêu đích, nó muốn mang về nuôi, mẫu thân chắc ko phản đối

Một góc ngự hoa viên tại đình nhỏ ngồi một người

Một nữ nhân hoa dung mặt phấn, yếu

điều chi tư, một thân hồng y cao quý, đầu vén sang trọng châu sa càng tôn lên nàng xinh đẹp dung nhan. Nữ nhân thông thả thưởng thức tách trà, thoải mái tư thế cho tỳ nữ hầu hạ. Bỗng nhiên từ đâu một đoàn cầu trắng chui ra làm cho nàng giật mình rơi xuống nhuyển thác.....

Xấu hổ cùng tức giận khiến cho vừa lúc này ôn nhu mỹ nhân phượng mâu toát lên hỏa hoa

Lúc này Thần Hi bé nhỏ của chúng ta đuổi kịp đến, ôm lấy tiểu cầu vào lòng cười nói, “ vật nhỏ! Cuối cùng cũng bắt được ngươi, xem ngươi làm sao trốn nha.....”

“ Ngươi là ai? ... này nghiệt súc là của ngươi....” hồng y nữ tử tức giận nhìn

xinh đẹp tiểu oa nhi trước mặt, ko phải hoàng tử a, chẳng lẽ là tiểu thái giám, nhưng kia quần áo ko phải còn kia kì lạ đôi mắt

Thần Hi kinh ngạc nhìn nữ tử trước mặt, khẽ nhíu mày, thật xấu xí nữ nhân, mùi lại như thế nồng...ko như nương thân vừa xinh đẹp lại hương hương.....

“ Hừ thật vô phép hài tử!,....dám nhìn thẳng bốn cung....” hồng y nữ tử quát, đáng lẽ hôm nay nàng ta ko như thế này bực vô cớ, bệ hạ lâu nay ko đến mới tâm tình hưởng cảnh yên bình một chút lại bị kia tiểu cầu làm cho mất hết mặt mũi, bây giờ lại một tiểu thí hài, đừng tưởng nàng Nhu phi dễ bắt nạt

“ Ta mới ko phải lễ phép hài tử, ta là tối

thông minh đứa nhỏ , người ko được nói bậy!!” Thần Hi nghiêng đầu nhỏ bé phản bác, hắn mới ko cần như vậy ko lẽ phép đứa nhỏ, mẫu thân nói hắn là ngoan nhất đâu...nữ nhân kia nói bậy

“ Hừ! thật to gan dám cãi lời bốn cung, người cho ta đánh.....” hồng y nữ tử đích thị Nhu phi ra lệnh, phượng mâu lóe lên tàn nhẫn

Nhìn tiểu thái giám chuẩn bị ra tay với mình Thần hi có chút sợ....nhưng nó vẫn kiên trì nhìn thẳng kia nữ nhân lớn tiếng nói....nó ko thể khóc đích, như vậy mất hết mặt mũi, mẫu thân sẽ ko vui...nó có thể khóc nhưng chỉ có thể khóc với mẫu thân đích, ko thể khóc với người ngoài, như vậy là yếu đuối, nó mới ko cần

“ Người dám đánh ta, mẩu thân sẽ ko tha cho người”

“ Hừ! mẩu thân người bằng ta sao” người cho ta đánh, “ mạnh tay vào, thay mẩu thân hấn dạy dỗ, ko biết điều nghiệt chủng.....” Nhu phi hừ lạnh tiếp tục quát.....

Duệ Hi nói chuyện cùng Vệ Minh Hạo ko thấy mình đệ đệ lo lắng tìm kiếm, khi vừa chạy đến lại thấy một thái giám dùng một côn chuẩn bị ra tay với mình đệ đệ, nó mâu quang tràn đầy lửa giận....lại có chút lo lắng, rất đau đi...nó khoảng cách quá xa ko thể ngay tức khắc đến cạnh đệ đệ được đích. Nó có chút hận mình sao thường ngày ko chịu khó luyện công nhiều một chút như vậy nó sẽ ko gặp như

vậy tình cảnh a.....

Khi mà mộc côn tướng chừng đánh trúng kia đáng yêu Thần Hi, bỗng một đạo như lưu tinh nhanh chóng xẹt qua ôm lấy kia đứa nhỏ, thay tron kia cú đánh.....làm cho tất cả nhân đứng đây giật mình ko thôi!..

“ U..! ... ” Khuynh Thiên than nhẹ, mẹ kiếp! ... nàng nhìn thấy cảnh gì nha, nàng đích tới sung ái bảo bối bị người đánh đích, bình thường ngay cả lớn tiếng một câu nàng còn luyến tiếc lại bị người ra tay, may mà nàng đỡ được, dùng linh lực hộ thể này cú đánh cũng là gãi ngứa thôi nhưng mà lại chọc cho nàng nổi giận rồi.....nếu như kia cây gậy đánh trúng Thần nhi thì còn gì là nàng bảo bối a.

Vệ Minh Kỳ cùng Vệ Minh Kha có chút kinh ngạc nhìn kia nữ nhân, như vậy yêu thương hài tử sao chứ, ko nghĩ ngại nhận kia cú đánh....đây gọi là mẫu tử liên tâm sao....

Duyệt Hi vui mừng nhìn nó mẫu thân, quả nhiên mẫu thân luôn xuất hiện khi chúng nó cần nhất a.....

Vệ Minh Hạo tròn mắt nhìn này màn cảnh, kia là trong truyền thuyết Duyệt hi mẫu thân sao....cảnh này che chở cho Thần Hi khiến cho nó....hơn 10 niên về sau khi trở thành một đời minh quân vẫn ko thể quên! Thì ra trên đời có cái gì gọi là tình mẫu tử .

Như phi kinh ngạc nhìn nữ tử kia, thật to gan dám chống lại lệnh của nàng a...!!!!

“ Mẩu thân..!!” Thân Hi có chút run run.....khẽ nấp trong lòng nó mẩu thân tràn đầy ủy khuất.....

“ Nhu phi người đang làm cái gì? ... ”
trầm thấp thanh âm có chút lãnh, Vệ Minh Kỳ cau mày nhìn hắn ái phi, như vậy đứa nhỏ cũng ra tay được sao chứ.....

“ Hoàng....hoàng thượng.....” Nhu phi kinh hoàng nhìn tuần mỹ nam nhân trước mặt, sau đó vô cùng ủy khuất, phượng mâu rơi vài giọt nước mắt nói... “ ... ô...ô....hoàng thượng người phải làm chủ cho nô tỳ a! ... nô tỳ đang ở đình viên ngắm cảnh, này nghiệt súc của kia tiểu nghiệt chủng hù dọa nô tỳ, người xem trầy hết cả tay....” vừa nói vừa lôi

lên cánh tay áo, vài vết xước xuất hiện.....

“ Người nói cái gì..nói lại lần nữa? ... ”

Khuynh Thiên phượng mâu lãnh khốc nhìn Nhu phi, âm thanh tràn ngập từ tính, phá lệ uy hiếp.....

“ Hừ...!! ... hấn nghiệt chủng làm cho ta bị thương chẳng lẽ ko đáng phạt...” Nhu phi có chút run run nói, kia nữ nhân là ai ko những khuynh thế chi dung nhưng kia phượng mâu thật tàn khốc ko thua gì khi hoàng thượng nổi giận khiến cho nàng có chút run run....

“ Câm miệng.....người dám nói nữa một tiếng ta cho người vĩnh ko thể mở miệng.....” Lãnh Khuynh Thiên thật sự nổi giận rồi, đâu còn lúc trước ôn nhu

địu dàng, tiêu ý ko ngừng trên khỏe miệng đích tiêu cô nương. Phượng mâu bình thường ôn hòa giờ đây tràn ngập lãnh khốc, khỏe miệng luôn ôn nhu cười giờ đây lại nhếch môi cười lạnhkia một khắc làm cho nhân ở đây có chút kinh sợ vị này hơn 16 tuổi tiêu cô nương.....

“ Hay cho người nữ nhân. Bình thường ngay cả nói nặng một tiếng ta còn luyến tiếc bây giờ người dám ra tay đánh hấn người nói nợ này làm sao tính! hừ hấn là ta bảo bồi mà người dám gọi nghiệt chủng, người là đang sỉ nhục ta.....” Khuynh Thiên cười lạnh nói....

“ Hấn...hấn...làm bị thương ta.....”

Nhu phi có chút sợ nhưng vẫn mạnh bạo nói, có bệ hạ ở đây nàng lo gì chứ!

“ Hừ!, chỉ là vết xước nho nhỏ người cũng như vậy ra tay nặng như vậy, thật âm độc nữ nhân.....” Khuynh Thiên tức giận nói.....

“ Người...người sỉ nhục bổn cung! ... hoàng thượng người nhất định đòi lại công bằng cho nô tỳ a.....” Nhu phi mâu quang đăm lẹ nhìn nàng phu quân...

“ Vệ Minh Kỳ, hừ có việc nhờ ta nhưng người vợ lại dám ra tay đánh ta bảo bối, đây là các người hoàng gia lấy đãi.....” lãnh Khuynh Thiên cao ngạo nhìn Vệ Minh Kỳ, âm lãnh nói..... Nhân ở đây đều sợ hãi ko thôi, hấn dám gọi tên úy của hoàng thượng nha! Như

vậy tử tội đích, nhưng mà bọn họ đích
lãnh lệ thánh thượng lại ko trách tội mà
ôn hòa cười vẫn

“ Vậy ngươi muốn như thế nào a!! ... ”

Một câu nói làm cho mọi người khiếp
sợ, Nhu phi tay chân có chút run run,
nàng ko ngờ vô tình đích hoàng thượng
lại như vậy coi trọng kia nữ nhân..!!

“ Hừ! nàng xin lỗi ta đích Thần nhi...còn
nữa trong từ bây giờ trở đi ko được lại
gần ta cùng bảo bối trong vòng 100
bước, nếu ko ta sợ cầm lòng ko đậu ra
tay đánh người nha.....”

“ Như vậy! ... ” Vệ Minh Kỳ có chút
kinh ngạc.....

“ Đúng vậy, thế ngươi muốn như thế nào,
...” .Khuynh Thiên nói... ..

“ Ko có gì!! ... Nhu phi người mau xin lỗi kia tiểu hài tử, sau đó về cung diện bích tư quá 1 tháng.....” Vệ Minh Kỳ nhìn hấn ái phi ra lệnh.....

“ Xin lỗi...! ... ” Nhu Phi cắn môi ủy khuất nói, phượng mâu tràn ngập ý giận, hay cho kia nữ tử, nàng nhất định ko tha cho hấn.....

Thần Hi lắc đầu, nắm tay nó mẩu thân, nhẹ giọng nói: ... “.....mẩu thân, thần nhi mệt.....”

Khuynh Thiên sủng nịnh ôn nhu cười cúi xuống ôm hài tử vào lòng, thái độ thập phần ôn nhu khác hấn bộ dáng lãnh lệ lúc nãy làm cho mọi người có chút trợn mắt, này nhân biến sắc mặt cũng ko cần như vậy mau a....

“ Ô..! tiểu thư, thiếu gia...các người đi đâu để cho ta tìm tử a....” nàng nghe tiểu thiếu gia đói bụng nên đi tìm thức ăn, lúc về lại ko thấy ai nên chạy khắp nơi ko ngờ lại tập trung ở đây.....

“ Hân nhi! Người làm gì mà như vậy nhiều mồ hôi nha! ... ” Khuynh Thiên cười khẽ, một tay ôm Thần Hy một tay giúp Hân nhi lau mồ hôi....

“ Hu..!! tiểu thư, ta chạy khắp một vòng ngự hoa viên đích.....mệt chết a!! ... ” Hân nhi ủy khuất nói.....: panda45:

“ Vậy xin phép đi trước, có gì tối mai gặp...” .Khuynh Thiên gật đầu nhìn hai huynh đệ Vệ Minh Kỳ, một tay ôm lấy Thần Hy, một tay dắt Duệ Hy hiên ngang đi, Hân nhi lảo đảo theo sau....

CHƯƠNG 15: NHI TỬ CỦA TA PHẢI ĐỂ CHO NGƯỜI KHÁC NGƯỠNG MỘ

“ Mẫu thân, con giới thiệu với ngài, đây là Vệ Minh Hạo, ngũ hoàng tử..là bạn tốt của chúng con nha!!.....” Duệ Hi hưng phấn giới thiệu, đây là lần đầu tiên nó giới thiệu cho mẫu thân nó đích bằng hữu mà

“ Aaa..a....thật đáng yêu hài tử” , Khuynh Thiên nhãn thần sáng lên nhìn oa nhi trước mặt tuy ko bằng nàng bảo bối nhưng cũng thật đáng yêu

“ Nhĩ hảo.....di di.., ta có thể như vậy

kêu ngài.....” Vệ Minh Hạo chờ mong nói, lúc này nó nhìn thấy di di xinh đẹp vì bảo vệ Thần Hi mà lớn tiếng cùng Nhu phi nương nương khiến nó hâm mộ ko thôi, dường như phụ hoàng cũng rất khách khí với di di nha...

“ Ân!.....Tiểu Hạo có thể gọi ta là Khuynh di, hoặc Thiên di đều được....” Khuynh Thiên xoa nó đầu ôn nhu nó, thật đáng yêu hài tử...sinh này đế vương gia tâm tư lại ko nhiễm bản thật hiếm thấy.....

Vệ Minh Hạo vui vẻ nhìn Khuynh Thiên, hình như đã lâu chưa từng có ai ôn nhu cùng sủng nịnh như vậy với nó đi, khiến nó thập phần yêu thích.....

“ Tiểu Hạo, sau này có thể đến Lãnh phủ

chơi , Duệ Hi cùng Thân Hi cũng cần có người bầu bạn” Khuynh Thiên khẽ mỉm cười

“ Phụ hoàng sẽ ko cho ... ” Minh Hạo có chút vui sướng nhưng lại ỉu rĩ nói, phụ hoàng đâu dễ cho nó ra cung a!!..

“ Ko sao, ta nói hắn là được....” Khuynh Thiên mỉm cười đạo. Đáng thương đứa nhỏ, như vậy khát khao thân tình nha.....

“ Thật! Khuynh di ko được lừa ta” Minh Hạo nhăn nhăn vui mừng nói ... thật tốt quá nếu vậy có thể thường xuyên ra cung ngoạn rồi, ở trong hoàng cung thật cô đơn a

“ Đương nhiên...” Khuynh Thiên sủng nịnh cười nhìn nó, khiến cho nó- Vê Minh Hạo đời này ko quên kia phượng

mâu ôn nhu nhìn nó.....

Trong Hạo Nguyệt quốc Hạo đế lục có nói: “ Đế trong cuộc đời này yêu quý cùng kính trọng nhất ko phải là phụ hoàng của Đế càng ko phải mẫu hậu của Đế mà là một nữ nhân khác, nữ nhân xinh đẹp tựa trích tiên, ma mị như yêu tinh, thuần khiết như tinh linh lại cao ngạo như vương...nữ nhân nổi tiếng nhất đại lục thời bấy giờ...Lãnh phủ chủ nhân – Lãnh Khuynh Thiên...., lạnh lùng như đế, cao ngạo như đế khiến cho bao người sợ hãi than nhưng đứng trước vị nữ nhân ấy, đế chỉ còn lại là hài tử....dịu ngoan nghe lời.....”

“ Được rồi, cũng đói rồi đi, chúng ta dùng cơm thôi...!” Khuynh Thiên cười

nói, một tay giúp Hân nhi lấy thức ăn từ trong tráp ra, nhiều loại thức ăn, đặc sắc mùi vị.....khiến cho nhân ở đây bụng ai nấy bắt đầu kêu la

“ Duệ nhi, cái này rất ngon ăn nhiều chút, đúng món Duệ Hi thích nha...” Khuynh Thiên gấp cho nó cười nói

“ Cảm ơn mẫu thân.....” Duệ Hi vui vẻ với món nó yêu thích

“ Tiểu Hạo, ăn có vừa miệng ko.....”

Khuynh Thiên sủng nịnh gấp cho nó một khối thịt.....

“ Ân, rất ngon...là di di làm sao.....”
Minh Hạo vẫn

“ Đúng vậy!...lần sau Tiểu Hạo đến Lãnh phủ, thích món gì cứ nói, di di nhất định làm cho ngươi, thế nào...?” Khuynh

Thiên ôn nhu cười

“ Ân....cảm ơn Khuynh di.....” Minh Hạo thanh âm có chút nghiền nghiền....nhưng nó vẫn tỏ ra bình thường ko có việc gì. Nó là hoàng tử nên ko được yếu đuối , nhưng mà nó thật sự rất muốn khóc nha, dường như chưa từng có ai vô điều kiện như vậy sủng nịnh nó, khiến nó vô cùng âm áp .

“ Ngốc!....dù như thế nào thông minh người cũng chỉ là tiểu hài tử , cho nên muốn khóc cứ việc khóc, di di sẽ ko cười người nga! Cứ xem như là bí mật giữa chúng ta như thế nào?...” Khuynh Thiên ôn nhu vuốt đầu nó nói.....

“ Oa!.....sao di di lại như vậy đối tốt với Hạo nhi như vậy nha...” Vệ Minh Hạo

nức nở khóc, âm thanh nghẹn ngào,
dường như nó nghẹn này rơi lệ lâu lắm ,
.....cho nên coi như phóng túng một lần,
nó thoải mái khóc, khóc thật to, thật lớn!!

“ Vì ngươi là hài tử đích, ko là gì cả...
chỉ cần nhớ hài tử là cần sủng cần
yêu.....nếu như ko ai sủng ngươi vậy thì
đề ta sủng ngươi, thương ngươi được
ko...!! Lúc ở lãnh phủ có thể gọi ta tiếng
mẫu thân.....” Khuynh Thiên âm áp nói
“ Ân.....” Vệ Minh Hạo nức nở gật
đầu, nín khóc có chút xấu hổ nhìn nó đích
bạn thân....

Duyệt Hi cùng Thần Hi cười cười nhìn
Minh Hạo, nhãn thần vui mừng, tốt lắm
vậy là có thêm đồng minh đuổi đi thối
nam nhân quán quýt lấy nương thân của

chúng nó nha....hắc hắc..!!!

Cứ ba năm một lần, tam quốc sẽ tổ chức một cuộc thi tranh tài tam quốc, nước thắng thì trong vòng ba năm hai nước còn lại ko được gây rối loạn biên cương..... và cứ luân phiên tổ chức tại hoàng cung các nước....lần này tại Hạo Nguyệt Quốc..!!!

Đêm.....

Nguyệt lên cao.....

Không khí thập phần thoải mái, vô cùng tốt cho cuộc tranh tài của tam quốc nha..!!

Xa hoa mỹ lệ là cảm giác đầu tiên khi bất cứ ai bước vào lễ hội này, trang hoàng vô cùng rực rỡ..cũng tỏ ngạo khí

của Hạo Nguyệt hoàng gia

Lúc này đây, đại diện tam quốc ba vị quốc chủ đều tuấn mỹ vô trù, thu hút khá nhiều ánh mắt nhiều người, nhất là các thiếu nữ a...

Hạo Nguyệt đế, Vệ Minh Kỳ, tuấn mỹ cao ngạo...một thân trường bào càng tôn lên khí phách hoàng gia

Thiên Vũ quốc, Thiên Kỳ..., trong trẻo như ngọc, thanh nhã như bạch liên...nhưng mà lại gây cho người cảm giác suy yếu, mỹ cảm..

Bắc li quốc, Bắc Li Ngạo , một thân trường bào màu đen thể hiện vẻ tuấn mỹ lãnh khốc, giờ tay nhắc chân tràn ngập khí chất vương giả a.!

“ Oa! Nương..thật đông người nha...”

đáng yêu tiểu nam hài khoảng 3, 4 tuổi, mê ly mắt to màu đỏ con người chọc người trù mến .

“ Đúng vậy! đây là cung đình yến tiệc nên đông thôi!...” nam hài tuy còn nhỏ nhưng trầm ổn nội liễm, khả ái búp bê mặt...ko ai khác chính là Vệ Minh Hạo , tiểu hoàng tử đáng yêu của chúng ta

“ Nương, vì sao chúng ta phải đến nơi này nha...!...” nam hài còn lại oai đầu hỏi, màu tím con người linh động -Lãnh Duệ Hi.

“ Duệ nhi, không thích nơi này sao....” Khuynh Thiên ôn nhu nói, nhãn thần âm áp ý cười

“ Không có! Chỉ là ko thích đông người thôi..!!!” Duệ Hi cuối đầu nói nhỏ, dù nó

như thế nào thông minh nhưng chuyện ấy vẫn ám ảnh nó

“ Không có gì..!! dù bất cứ nơi nào, mẫu thân cũng sẽ bảo vệ hai đứa biết ko?... cho nên chỉ cần an tâm vui đùa là tốt rồi....nhi tử của ta phải là người được mọi người ngưỡng mộ nha....” Khuynh Thiên vượt đầu nó nói nhỏ, phượng mâu nồng đậm sủng nịnh

“ Ân.....Duệ Nhi biết.....” Duệ Hi khả ái cười, tràn ngập hương vị hài tử ko giống bộ dáng ông cụ non thường ngày

“ Lãnh tiểu thư! Nàng đến rồi.....” Vệ Minh Kha ôn nhu cười nhìn nữ nhân trước mặt, hôm nay nàng phá lệ xinh đẹphoàn mỹ ngũ quan, phượng mâu trong suốt như hoàng nước, mị hoặc câu nhân..,

quỳnh dao mũi, môi anh đào đỏ mọng mê người. Một đầu mềm mại ô phát buông thả tự nhiên phiêu dật, hời hợt buột một dây tử kim tạo nên nét phong tình khó tả...

“ Ần....vương gia, chỗ của ta chỗ nào đâu....” Khuynh Thiên khách khí nói, sao đông người quá vậy, mà sao ko ngồi xuống, đứng lung tung làm cho nàng ko biết đường nào mà tính a

Vệ Minh Kha có chút thờ dài, nàng đến bao giờ mới có thể nhìn hẳn thêm vài phút đây, thật là gây ấn tượng đầu tiên ko tốt thì thật khó

Bắc Li Ngạo nhú mày nhìn tử y thiếu nữ đăng trước, chính là nàng, cái kia tiểu cô nương dám bảo hẳn bị...thần kinh...!

Đúng là đi mòn dép ko tìm được, lại
ngay cạnh....mà sao nàng ở đây, chẳng lẽ
là tiểu thư quan lại....hay công chúa....!!

...

CHƯƠNG 16: THIÊN NHAN CÔNG CHÚA

Cuộc thi thứ nhất.....cầm âm..

Sau khi có người lên phát biểu cùng khai mạc cuộc so tài tam quốc thì môn thi đầu tiên tam quốc sẽ đấu chính là cầm âm nha..(sao mà giống hiện đại khai mạc thi hoa hậu giữ vẫy trời!!!)

Đại diện Bắc Li quốc là đệ nhất cầm sư Băng Vũ Ca, bạch y phiêu diêu trong gió, hấn tuy ngũ quan ko tuần mỹ nhưng khá thanh tú cùng khí chất vì thường xuyên tiếp xúc cầm âm càng thêm u nhã thanh tĩnh khiến cho mọi người không thể không chú ý....

Một khúc tỳ bà vang lên, âm thanh mượt

mà trong trẻo...say lòng người, du dương....! Không hổ là đệ nhất cầm sư của Bắc Li quốc

“ Hay thật!..” .Lãnh Khuynh Thiên cười nhẹ, ko ngờ người cổ đại lại có những bản nhạc du dương như vậy, ấm áp lòng người.....

Sau khi Băng Vũ Ca xuống đài mà người nghe vẫn còn ngơ ngẩn, thật hảo thanh âm a, mọi người vỗ tay hoan hô....năm nào cuộc tranh tài của Băng Vũ Ca cùng Thiên Nhan công chúa cũng khiến cho bọn họ mê đắm, mỗi người một cảm âm, đều tuyệt vời như nhau, ko biết năm nay ai sẽ thắng nha.....

Tiếp theo là cuộc biểu diễn của Thiên Vũ đệ nhất mỹ nhân Thiên Nhan công

chúa, không chỉ mạo nhược thiên tiên mà cầm kì thi họa ko gì ko tinh khiến cho bao nhiêu đấng anh hào khom lưng quì gối

Chỉ thấy hoàng y thiếu nữ khoảng 17, 18 tuổi , khuynh quốc khuynh thành dung nhan, cao quý hoàng gia khí chất, nàng bước lên vũ đài tựa như đóa ngạo mai trong trẻo nở rộ trong dạ đêm....thu hút mọi ánh nhìn

Thiếu nữ ấy là Thiên Nhan công chúa, tay nhẹ nhàng lã lướt lên những phím đàn, thanh âm tuyệt diệu khẽ rung lên, đầu tiên là trầm buồn sau đó nhẹ nhàng hững hờ..giai điệu tuy lung tung nhưng ko loạn lại khiến cho người nghe mang đến một cảm giác mới mẻ...rồi thanh âm

tựa như họa mi, trong vắt ngọt ngào vang
lên.....

Giọt mưa nhẹ nhàng phủ trên mặt đất

Âm thanh của gió thì thầm tha thiết

Hỏi người, người có nghe thấy....

Dù mưa có rơi nhiều như thế nào

Dù gió có đi qua bao nhiêu nơi

Cũng ko nhiều bằng ái tình ta dành cho
người

Ta không cầu người nói tiếng yêu ta

Cũng ko cầu người bên ta một đời

Nhưng mà, có thể hay không

Cho phép ta từ đằng xa có thể ngắm nhìn
người

Cho phép ta được nhìn người mỉm cười

Dù là ôn nhu kia ko dành cho ta

Dù là ánh mắt nồng đậm ái ân kia ko cho ta

Nhưng mà chỉ cần người hạnh phúc ta
nguyện làm kẻ từ xa đứng nhìn

Âm thanh của mưa vẫn như thế êm ả

Thanh phong vẫn không ngừng nghĩ đi
khắp chốn nào

Và tình của ta dành cho người vẫn như
thế trường tồn vĩnh viễn

Ko đổi thay.....vĩnh viễn.....Trường
tồn... ..

Nếu như tái sinh có thể gặp lại người lần
nữa... ..

Liệu người có thể cho ta một ánh mắt dịu
dàng ...

Một nét cười ôn nhu.....Một chút

thoáng qua

Một chút thoáng qua thôi!..., ta nguyện lại
một đời tiếp tục trầm luân... ..

Đàn dứt, âm thanh ngừng nhưng mà vẫn
làm cho người ta lưu luyến quá, thật hay
cho câu.... ‘ một chút thoáng qua, ta
nguyện một đời lại tiếp tục trầm luân...’
thanh âm buồn nhưng ko bi lụy, thật hay
...!, tất cả mọi nhân ở đây đều thán phục
nhìn nữ nhân trên đài, ko hồ là Thiên Vũ
công chúa, mỗi lần cầm âm vang lên lại
khiến cho ko biết bao con người rung
động, ko biết bao nhiêu vương công quý
tộc nồng đậm ái mộ nhìn vị ấy Thiên
Nhan công chúa nha

“ Thật là, mỹ nhân thanh âm đúng thật dễ
nghe....!” Khuynh Thiên sáng mắt nhìn y

nhân trên dài, thật đẹp nha....ko hiểu sao người cổ đại lại nhiều mỹ nữ như vậy chứ...ô...ô...kia đáng yêu khuôn mặt nàng thật muốn sờ một chút...(nữ chủ lại đỡ tạt mê gái rồi..^_^)

“ Tiểu thư, hai người đàn đều thật tuyệt nha!” Hân nhi chen vào nói, vô cùng phấn khích khi nhiều cuộc thi như vậy tổ chức, khiến nàng thật mở rộng tầm nhìn

“ Nga! ...cũng ko hay bằng mẫu thân” Thần Hi chu môi nói, hấn dù sao vẫn thích mẫu thân đàn nhất, khi nghe dường như hấn lạc vào cả thế giới thần thoại nha....

“ Đúng vậy..!!...” Duệ Hi khóc khóc dích mặt gật đầu đồng ý, mẫu thân cái gì

cũng giỏi nhất là.....

“ Di di đánh đàn rất hay sao...” Vệ Minh Hạo mâu quang chờ đợi hỏi, hẳn biết Duệ Hi ko bao giờ nói bậy , nếu như nói di di hay hơn cả hai người kia thì âm thanh chắc chắn lại càng dễ nghe nha....tuy nó vẫn chưa hiểu rõ âm nhạc nhưng mà hai âm thanh người kia tạo ra nó cảm nhận được rung động như vậy di di đánh càng thêm một phần tuyệt mỹ !

“ Ha hả.....chẳng phải xem rồi biết sao” Lãnh Khuynh Thiên ôn nhu cười xoa nhẹ ba đứa trẻ đầu, xoay người bước lên vũ đài.....

Cuối cùng là đại diện của Hạo Nguyệt quốc....

Để xem hàng năm cuộc thi đàn, Hạo

Nguyệt quốc chưa bao giờ thắng nổi nhị quốc, lần này sẽ có thay đổi chẳng
Liệu có ai có thể vượt qua cầm âm tuyệt
vời của hai cầm sư nổi tiếng cả thiên hạ
kia.....

Mọi người nhận thần chờ đợi nhìn nhân
của Hạo Nguyệt quốc, ko biết lần này có
gì mới lạ không....

Lãnh Khuynh Thiên nhẹ nhàng bước lên
vũ đài dưới sự kinh ngạc của ko biết bao
nhiều người....

Này thiếu nữ cũng chỉ khoảng 16, 17
tuổi, nếu như nói Thiên Nhan công chúa
khuynh quốc dung nhan, cao ngạo thuần
khiết như mai thì y nhân vừa bước lên vũ
đài kia lại mang một phen phong vị khác,
thanh nhã như bạch liên ngàn năm bất

nhiên bụi trần, khuynh thể băng dung,
phượng mâu tựa hải nhân nhật ôn nhu như
hồ sâu câu hồn nhân tâm, khóe miệng nhè
nhẹ tiểu dung, cười như ko cười.....một
thân tử y thêm một tầng mị hoặc...một
đầu ô phát buông thả tự nhiên, ko châu
báu quý giá trang sức, ko phấn son nhưng
tuyệt diễm xinh đẹp.....nàng đứng đó
dường như nhật nguyệt lu mờ, hoa dung
thất sắc!.....

Lãnh Khuynh Thiên cười khẽ, tay khẽ vỗ,
một vài nữ tỳ khiên ra vũ đài 7 chiếc cốc
thủy tinh chứa lượng nước khác
nhau....khiến cho mọi người dưới đài
đều kinh ngạc ko thôi...

Vệ Minh Kỳ thú vị nhìn nữ nhân trước
mặt, thật kì lạ tiểu cô nương, từ lúc gặp

mặt luôn gây cho hấn nhiều bất ngờ nha!.
Hèn gì đệ đệ lại như vậy để ý nàng, nếu
hấn ko phải đã có Huệ Nhi thì ko chừng
bị nàng thu hút đi.....

Bắc Li Ngạo nhíu mày có chút buồn bực,
nữ nhân kia rốt cuộc muốn làm gì kia
chứ, đứng đông người như vậy mà ko
kiếm cái khen che mặt lại như vậy mong
muốn mọi người nhìn thấy mặt của mình
sao?...mà khoan, tại sao hấn lại quan
tâm đến việc đó kia chứ, nàng và hấn gặp
nhau có hai lần nhưng mà xem chừng nữ
nhân kia lại ko nhận ra hấn!..hừ! đáng
giận, hấn đường đường là vua một nước
sao có thể để một nữ nhân dẫn dắt tâm
tư.....(anh này có dấu hiệu ko được
bình thường !+_+)

Vệ Minh Kha ôn nhu nhìn thiếu nữ trên
đài, nàng lại gây cho hắn thú vị gì nữa
đây....

CHƯƠNG 17: LÃNH KHUYNH THIÊN

Mọi người khó hiểu nhìn trước mặt tiểu cô nương, nàng rốt cuộc đang dở trò gì nha!

Nhìn dưới đài mỗi người một biểu tình, người tò mò, kẻ kinh ngạc, người hồ nghi kẻ lại khinh thường....Khuynh Thiên mím nhẹ môi, trầm hạ mi mắt, rồi khóe miệng kéo nhẹ nét cười...!!,

Phượng mâu nhìn về phía các bảo bối của nàng , cong lên khuynh thành tiểu dung....tiểu bảo bối của ta nha, nhìn xem nương thân của các người như thế nào phiên vân phúc vũ mà tự hào, ta khiến cho tất cả mọi người phải điều hâm mộ

các người !....

Tay nhỏ bé khẽ vung lên, chiếc đũa thủy tinh va chạm vào những chiếc cốc tạo nên thứ thanh âm kì dị...trong treo.....mọi người dường như ngừng thở khi nghe nầy thanh âm...! Thật kì lạ...

Nếu như cầm khúc của Băng Vũ Ca là trong veo thanh lãnh thấm đượm vào hồn người, len lõi khiến cho nhân an tĩnh, cầm âm cùng từ khúc của Thiên Nhan công chúa tạo nên khúc tình ca ai thương rồi lại ngọt ngào mềm nhẹ say đắm con người thì thanh âm kia lại khiến cho nhân ở đây lại lạc vào thế giới kì lạ. Dường như họ có thể cảm nhận được thanh âm của tự nhiên, tiếng khe khẽ của hoa nở, thanh âm suối rì rầm....tựa như nghe âm

thanh ấy tưởng chừng như đang lạc vào
thiên ngoại đào tiên...say lòng người,
đắm chìm vào không khí thập phần ôn
nhu ẩm áp ấy....cũng là gột rửa tâm linh
con người....nhẹ nhàng khoan khoái....
Âm thanh ấy đã dừng lại lâu lắm, người
cũng ko còn ở vũ đài nữa....nhưng mà dư
âm dường như ko dứt, tất cả dường như
đang đắm chìm trong ẩm áp thanh âm ấy,
ko thể thoát ra...!

Người đời nói thiên hạ nổi tiếng cầm sư
Băng Vũ Ca, một khúc đàn làm thiên hạ
mê đắm

Người đời nói Thiên Hạ đệ nhất tài nữ
Thiên Nhan công chúa, mỗi khúc ca làm
lòng người ngây ngất
Sau này một đoạn

Sau này ru hồn âm thanh

Người đời rót cuộc hiểu, như thế nào là
thanh âm của thần tiên....

Và giờ này đây, sau đêm hôm nay....Hạo
Nguyệt quốc lãnh phủ tiểu thư Lãnh
Khuyh Thiên vang danh cầm tiên- thiên
hạ đệ nhất cầm sư....người đời cam bái
hạ phong

Và dĩ nhiên, lần này đầu...Hạo Nguyệt
quốc thắng lợi nga!

Lãnh Khuyh Thiên mỉm cười mang đi
nàng các bảo bối, ở cổ đại ko có đàn
dương cầm, nàng đem 7 cốc nước tạo ra
bảy nốt nhạc mà tấu, âm thanh tuyệt vô
cận hữu ko thắng mới lạ..!!

Bóng người bước ra khỏi ồn ào dạ tiệc!
nhưng mà rất nhiều ánh mắt nóng rực

nhìn theo à nha!

Sợ rằng sau hôm nay, người đến đập cửa cầu hôn Lãnh phủ nhiều ko đếm xuể

Bắc Li Ngạo kinh ngạc nhìn bóng nữ tử khuất dần, hôm nay hắn thua, thua triệt để....nhưng mà vì sao hắn ko thấy tức giận nha, kia nữ nhân vì cái gì mỗi động tác điều tác động đến tâm tư hắn đâu?!... thật kì lạ, hắn chỉ mới gặp có hai lần....

Vệ Minh Kha ôn nhu mỉm cười, bạch y trắng tuyết nào còn đâu bộ dạng vương gia trong triều thanh lãnh, giờ khắc này hắn tâm dường như hiểu rõ, hắn vô tâm lãnh tình động tâm với một nữ nhân....hắn dường như...ái nàng !!....

Lãnh Khuynh Thiên, nàng dường như không biết, kia một khúc kì lạ âm thanh

khuyh tẩn lòng người, đồng thời cũng cướp mất tâm của nhiều người.....

Trong không khí náo nhiệt ấy, kẻ thán phục, người hâm mộ, kẻ ái mộ...người ganh tị...về nàng, nhưng mà nàng vẫn ko biết trong hàng trăm ánh mắt kia, một đôi phượng mâu vẫn chăm chú theo nàng, từ lúc lên đài cho đến tấu khúc, phượng mâu xinh đẹp từ thanh triệt cho đến si mê....!!.....ái luyến..!!

“ Nương thân! Âm thanh hảo dễ nghe, cái này là gì nha, Thần Nhi chưa bao giờ nghe” Thần Hi tròn mắt hỏi, mâu quang nồng đậm sùng bái nhìn nó mẩu thân! Ai nha! Mẩu thân thật tài giỏi nha

“ Uh! Cái đó.... Cũng thật khó nói, nói

chung âm thanh tạo ra theo 7 bậc âm tựa như dương cầm....” .Khuyh Thiên vượt đầu hài tử giải thích

“ Dương cầm, Khuyh di!...ta chưa bao giờ nghe có loại đàn này nha.....” Vệ Minh Hạo kinh ngạc vắn!...di di thật tài đích, hẳn nghe mà cảm thấy vô cùng áp áp, dễ chịu tựa như được ai đó ôm vào trong lòng, xoa dịu cảm giác lãnh lẽo cô đơn của nó.....khiến nó luyện tiếc khi âm thanh đó ko còn

“ Là...dương cầm ở đây ko có, nó ở một nơi rất xa....khi nào Hạo nhi lớn sẽ hiểu nha....”

Khuyh thiên cười khẽ nói, tiểu hài tử thật tò mò

“ Mẫu thân, Duệ nhi muốn học cái này

nhé! Được ko?...” Duệ Hi oai đầu hỏi, âm thanh tuyệt quá, nó cũng muốn học sau này có thể tấu cho mẫu thân nghe lại...

“ Ân, Duệ nhi thích là tốt rồi!...” Khuynh Thiên gật đầu đáp ứng

“ Còn con nữa nha, ...Thần nhi cũng muốn !....” Thần Hi cũng ko chịu thua kém đòi lấy

“ Ân....dĩ nhiên, Thần Nhi sau này cũng là đệ nhất cầm sư”

Vệ Minh Hạo hâm mộ nhìn nó hai bạn tốt làm nũng với mẫu thân của mình, kia thật hạnh phúc...nó cũng muốn a.., khát khao nhãn thần nhìn Khuynh Thiên làm cho nàng có chút đau lòng tiểu hài tử vừa kiên cường vừa đáng yêu này

“ Hạo nhi, có muốn học!...” Khuynh Thiên ôn nhu xoa nó đầu, khẽ vắn...

“ Có!..Khuynh di có thể dạy cho Hạo nhi tất cả được ko?....” Vệ Minh Hạo chờ đợi hỏi. Nó muốn có thật nhiều thời gian bên cạnh Khuynh di nha!, ấm áp nhân thân, ôn nhu tiểu dung, sủng nịnh cử chỉ khiến cho nó luyến tiếc , hi vọng nhiều một chút bên cạnh này nhân khiến cho nó thập phần hạnh phúc

“ Ân?...Hạo nhi muốn ta làm lão sư ?” Khuynh Thiên cười vắn

“ Ân....Khuynh di có thể chứ!...” Vệ Minh Hạo gật đầu nhỏ bé hỏi

“ Hạo nhi thích là được...” Khuynh Thiên gật đầu nói, nàng luôn ko có sức chống cự với hài tử nha, nhất là những

đáng yêu hài tử...

Thế là từ nay Khuynh các trúc có thêm
một thành viên mới

Duệ Hi cùng Thần Hi có thêm tiểu đồng
bọn

Và trên này đây thiên hạ có thêm một
hạnh phúc tiểu hài tử!...

CHƯƠNG 18: BỨC HỌA HỒNG LIÊN

Sau cuộc thi cầm âm hôm đó, mọi người điều háo hức các cuộc thi tiếp theo... ..
phần khích cùng kịch liệt là ba quốc gia thi đấu với nhau

Hiện giờ ba quốc đang trong vị trí cân bằng, huề nhau.....

Còn cuộc thi cuối cùng....họa

Nhưng mà quốc thi này ai nấy điều chắc chắn Bắc Li quốc thắng, vì từ xưa đến giờ, họa sĩ của bắc li quốc điều hơn nhì quốc một bậc, tuy nhiên đôi khi cũng sẽ có bất ngờ xảy ra chẳng....

Cho nên cuộc thi cuối cùng quyết định quốc gia chiến thắng vô cùng phần khích

đích, ai cũng suy đoán ko biết năm nay kì tích có xảy ra lần nữa như cuộc thi cầm ko.....

Trong ko khí rộn ràng khẩn trương ấy, thời gian vẫn như thế ko nghĩ ngợi trôi qua.....

Và cũng có nhân ko hề biết hai chữ ‘ lo lắng’ là gì nhàn nhã hưởng thụ ko khí trong lành....vui vẻ tự tại.....

“ Thiên !, chiều nay sẽ bắt đầu thi... người ko chuẩn bị sao....” Thiên Nhan nhíu mi vẫn. Từ sau hôm thi lần đó, nàng rất muốn gặp lại vị kì nữ tử kia, đang buồn bực vì ko biết làm sao tiếp cận ko ngờ nàng lại đến tìm nàng làm cho nàng vô cùng vui vẻ

Thiên nhan, bây giờ cũng ko hiểu rõ bản

thân tâm tình của mình lúc này, 17 năm qua lần đầu tiên tâm hồn tĩnh lặng của nàng sao động kì lạ như vậy... vì sao nha!... nhưng mà bên cạnh nữ nhân kia khiến cho nàng an tĩnh kì lạ, tâm vô cùng thoải mái... cuộc sống dường như đậm sắc màu hơn..! kệ.... mọi việc ra sao thì ra nàng bây giờ chẳng phải rất vui vẻ sao, như vậy là được.... chuyện đến đâu cầu tự nhiên sẽ thẳng !

“ Nga! Có gì chuẩn bị.....” Khuynh Thiên nghi vấn, chỉ là thi thôi mà....

“ Lần này Bắc Li họa sĩ là thiên hạ đệ nhất họa sư, xưa nay vô địch thủ, ta nghe nói hắn vẽ hoa sẽ có bướm bay đến a.....” Thiên Nhan nói

“ Ân...thì có sao ?...” Khuynh Thiên

cười khẽ, chỉ là chút tiểu xảo thôi, có gì lạ ...

“ Ngươi !...thật là.....” Thiên Nhan than nhẹ, này nữ nhân lúc nào cũng lãnh đạm, dường như ko việc gì làm cho nàng cảm xúc giao động đi....

“ Tiểu Nhan, ngươi ko cần nhú mày như vậy, sẽ nhanh lão ,....nào lại đâu ném thử chút bánh ngọt, ta tự làm đó,....”

Khuynh Thiên cười nói. Thiên nhan công chúa này thật giống Duệ Nhi , lúc nào cũng tỏ bộ dáng thanh lãnh trong trẻo, thật ra cũng là một tiểu hài tử , với lại ô...ô..kia đáng yêu khuôn mặt thật khiến nàng muốn khi dễ một phen,.....

“ Ngươi đừng kêu ta Tiểu Nhan,....ta hơn ngươi một tuổi ... ” Thiên Nhan chu

môi nói, nàng ko hiểu sao rõ ràng này
nhân nhỏ tuổi hơn nàng nhưng khí chất lại
thành thực mị hoặc luôn khiến cho người
ta an tâm dựa vào

“ Tiểu Nhan chẳng phải thật dễ nghe”

Khuynh Thiên tươi cười nói

“ Tùy ngươi....” Thiên Nhan thở dài, nói
nàng chỉ thêm mệt.....

Mọi người hội họp nhìn ba người thi
nhau vẽ tranh trước mặt, ai nấy điều nín
thở nhìn về ba con người kia, hai nam
nhân, một nữ nhân

Đúng vậy, cuộc thi cuối cùng quyết định
thắng thua tam quốc....vẽ tranh

Họa sư Thiên Vũ quốc, một trung niên
thư sinh, nho nhã

Bắc Li thiên hạ nổi danh họa sư ko địch
thủ

Hạo Nguyệt quốc, một thiếu nữ xinh đẹp
mạo tỵa thiên tiên Lãnh Khuynh Thiên
Ba người mỗi người một góc tự họa bức
tranh mà mình đặc ý nhất.....

Thời gian nặng nề trôi qua..cuối cùng
cùng hết giờ, ai nấy điều cố sức nhìn
.....muốn xem bức tranh năm nay sẽ có gì
mới lạ nha

Ko biết lần này vị kia Lãnh tiểu thư có
tạo nên kì tích như lần trước đoạt đi danh
hiệu đệ nhất họa sư kia chẳng....mỗi
người đều chăm chú lực chú ý vào Lãnh
Khuynh Thiên....

Ba người giờ lên ba bức họa
Bắc Li quốc là một bức mẫu đơn đồ,

xinh đẹp tiên diễm

Thiên Vũ quốc lại là một bức tranh thủy mặc, bao la bát ngát dạt dào cảm xúc

Hạo Nguyệt quốc....họa chỉ có một đóa hoa sen, đúng vậy đúng hơn là một bức hồng tuyết liên nhưng mà còn chưa nở... tuy thủ pháp tinh tế nhưng mà so với hai bức kia lại càng kém xa nha

Mọi người thất vọng nhìn Khuynh Thiên, xem ra Bắc Li quốc thắng là cái chắc....

Mỗi người một thái độ....!!....

Lãnh Khuynh Thiên khóe môi nhếch lên, phượng mâu thùy hạ, không ai thấy nàng đang cười, cười nhẹ, một quý dị nụ cười, môi nhàn nhạt phun ra mấy tự...rất nhỏ ko ai nghe được.....

Đến rồi.....

Ko biết từ đằng xa ở đâu rất nhiều bướm
bướm sặc sỡ bay đến, hồ điệp xinh đẹp
rập rờn tạo nên khung cảnh diễm lệ...

Mọi người kinh ngạc nhìn hàng chục chú
bướm đậu xuống bức họa mẫu đơn đỏ
của Bắc Li họa sư, càng tôn lên vẻ đẹp
diễm mỹ của bức tranh

Mọi người nhìn chăm chăm vào bức họa
mà tán than, thật ko hổ đệ nhất họa sư
nha, vẽ hoa ngay đến bướm cũng tưởng
hoa thật

Tưởng chừng người chấm thi công bộ
Bắc Li quốc chiến thắng thì bỗng một
giọng nói hét lên làm cho tất cả mọi
người chú mục kinh tâm khi thấy hiện
tượng lúc này....này một màn làm cho tất
cả nhân ở đây cho đến khi bạc đầu già

lão nhưng mà vẫn ko quên sự thần kì đó cùng kì lạ thiếu nữ kia...người khiến cho Hạo Nguyệt quốc lần đầu tiên chiến thắng trong cuộc thi tam quốc

Chỉ thấy đóa hồng liên kia từ từ nở rộ dưới ánh dương quang, tựa như được thất thiên sơn huyết liên nở ...diễm lệ nói ko nên lời, rồi nhìn kia...tất cả những con bướm đang đậu ở bước họa mẫu đơn đều đồng loạt bay sang đóa hồng liên kia khiến cho tất cả điều kinh ngạc ko thôi Họa sư Bắc Li quốc kinh ngạc nhìn cảnh tượng kia, kêu ngạo một đời của hấn ko ngờ lại bị một tiểu cô nương đánh mất, thật tuyệt đẹp bức tranh khiến cho hấn có chút thán phục.....

Này trận đấu ko nói cũng biết kết quả

người thắng nha...!!....

Sau khi kết thúc cuộc thi tam quốc, nổi danh đích tên Lãnh Khuynh Thiên cả thiên hạ điều biết

Lấy đi danh hiệu đệ nhất tài nữ của Thiên Nhan công chúa

Cướp mất danh hiệu đệ nhất họa sư của Bắc Li quốc.....

Khuynh thế băng dung

Một thân tử y mị hoặc chúng sinh.....

Nàng Lãnh Khuynh Thiên.....thiên hạ đệ nhất mỹ nhân....truyền kì từ nay bắt đầu.....

“ Vệ Minh Kì, ta thắng người giữ lời hứa..!!” Khuynh Thiên cười nhìn trước

mặt Hạo Nguyệt đế

“ Ân.....Lãnh tiểu thư, người có yêu cầu gì ?...” Vệ Minh Kỳ cười khẽ, nữ tử này càng ngày càng gây cho hắn nhiều bất ngờ như vậy

“ Ha ha, cũng ko có gì.....ta rất thích tiểu nữ của người , cho đến nhà ta chơi cùng hai bảo bối được?!!” Khuynh Thiên nói

“ Tiểu nữ....Minh Hạo!....” Vệ Minh Kỳ kinh ngạc, này nữ tử sao lại đưa ra kì quái điều kiện nha

“ Thế nào, ko được..?” Khuynh Thiên cau mày có chút ko vui.....

“ Ko có!... tùy người...” Vệ Minh Kỳ lắc đầu nói....

“ Ân....” Khuynh Thiên cười tạ ơn Vệ Minh Kỳ

“ Nhưng mà Lãnh tiểu thư, người có thể nói cho ta một chút về bức tranh được ko, ta ko hiểu tại sao hồng liên có thể nở được nha.....” Vệ Minh Kỳ mâu quang nghi vấn

“ Ấy da! ... cũng đừng khách sáo như vậy gọi ta là Khuynh Thiên là được, ta gọi tên người, người gọi lại ta như vậy công bằng.....” Khuynh Thiên nhìn Vệ Minh Kỳ nói

“ Được..!” Vệ Minh Kỳ gật đầu, hắn ko hiểu sao lại dung túng nàng như vậy gọi tên hắn nha, hắn đối với nàng luôn có tâm thân cận ý, như vậy âm áp nhân khiến đế vương lãnh tâm như hắn có chút khát vọng, như vậy có lẽ đi, hắn với như vậy dung túng nàng.....có nàng làm tri

kỉ cũng thật ko sai

“ Cũng ko có gì, tương kế tựu kế thôi, hồng liên lúc đầu ta họa là nở rộ như vậy nhưng mà phần cánh hoa nở ra ta dùng mực ẩn chỉ hiện dưới ánh sáng mặt trời, cho nên khi rọi dưới ánh dương quang cánh hoa dần hiện ra tạo huyền tượng thôi. Còn Bắc Li quốc mẫu đơn đồ sở dĩ có bướm đến vì họ cho phần hương vào trong mực. Ta cũng cho nhưng bất quá là loại hương phần mà bướm ưa thích hơn mà thôi.....” Khuynh Thiên giải thích ... Nàng bình thường rất thích nghiên cứu các loại mực cho nên ko khó.!

“ Thì ra là vậy.....” Vệ Minh Kỳ sáng tỏ....Chỉ có vậy mà hắn lại nghĩ ko ra, thật là.....!!

CHƯƠNG 19: PHONG TÀ NGUYỆT

Phong Tà Nguyệt.....!!

Hắn một con người lãnh khốc vô tình

Hắn cao ngạo, thánh khiết.....

Nhưng mà trong trái tim lạnh giá ngàn năm của hắn có một tia ôn nhu, mềm mại hòa âm áp....

Là ai khiến hắn băng tâm hòa tan

Là ai khiến hắn, một thanh kiếm vô tình ngàn năm có tâm..., có hồn,...

Là một thiếu nữ, một thiếu nữ ôn nhu như mỹ ngọc, thanh tú như ánh trăng, âm áp tựa ánh dương quang, thuần khiết như tuyết liên nghìn năm, đã đưa tâm và hồn

chôn sâu của hấn dụ ra....

Làm cho hấn đắm chìm trong ôn nhu đó,
không thể thoát ra ngoài....

Tự bao giờ ôn nhu hòa ấp áp là nàng len
lỏi vào tâm hấn.....

Có chăng là hơn 15 năm về
trước.....

Kia tiểu cô nương kì lạ nói câu ‘ người
là búp bê của ta’làm cho hấn 5 tuổi
năm ấy khắc sâu tiểu thân ảnh đó một
đời....không quên cũng ko thể quên....

Tâm hấn xao động, hồn hấn có một tia ôn
nhu.....

Rốt cuộc ai bắt ai đích tâm.....!!?

Là ai si, là ai mê, là ai luyện.....

Là ai say tình trên loạn thế trần gian...!!

Hắn nhớ nàng...! Hồn hắn đang kêu
gào....và tâm hắn đang xót xa.....

Rốt cuộc lần này đây, hắn có thể hay ko
còn cơ hội nhìn nàng lần nữa

“ Thiên...!!..” bạc thần nhẹ nhàng hé mở,
lãnh khốc tuần mỹ khuôn mặt hiện lên nét
cười ôn nhu hiếm thấy, nhãn thần lãnh
băng ngày xưa bây giờ hòa đi chỉ còn
nhu tình. Hắn ko biết còn cầm cự bao lâu
được nữa! hắn chỉ biết bây giờ mong
muốn duy nhất chính là có thể gặp nàng
lần cuối như vậyhắn thỏa
nguyện

Không còn trách nhiệm, không còn thù
hận

Có lẽ, khi con người đến ranh giới giữa
sự sống và cái chết, mới biết trong lòng

mình, cái gì là quan trọng nhất...

Chuyện là hơn 1 tháng trước sau khi từ giã cùng Lãnh Khuynh Thiên, Phong Tà Nguyệt về hấn Phong Ảnh điện. Lần này ám sát đối tượng không ngờ bị tập kích, nếu như không phải vì có kẻ phản bội, hấn có thể an toàn mà thoát khỏi này tập kích nhưng mà hấn dù có võ công tuyệt thế ra sao, vô tình như thế nào,...nhưng ko ngờ kì quái bệnh lại phát tác. Đáng nhẽ một năm một lần nhưng mà sao lần này, phát tác lần trước chỉ mới chưa được 3 tháng nha....đau đớn cuồng loạn, làm cho hấn trúng tập kích.....giờ này một mình nằm giữa thảo nguyên mênh mông ko bóng người này....mạng của hấn lần này có qua ko..??

Hắn cười giễu, lần trước được nàng cứu,
lần này có hay ko may mắn nàng xuất
hiện nha.....

Hắn nhả thần mệt mỏi, hắn đuối sức,
hắn tiêu cự dần chìm vào bóng tối....

Cho đến khi bóng tối ập dần trong tâm trí
hắn....một bóng người tiến lại rất gần...
rất gần....

Kiểu tiểu dáng người....

Ôn nhu nhả thần.....

Nhàn nhạt tiểu dung.....

Phượng mâu nhàn nhạt lo lắng....hòa
phần nộ.....

Khuynh thiên!! ... là ta đang mơ hay ảo
giác.....

Hắn ko biết, ko rõ. Hắn ko còn sức ...

hắn hôn mê....nhưng mà khóe miệng
cong lên nét cười thỏa mãn.....

Nếu là giấc mơ, ta nguyện ko bao giờ
tỉnh giấc.....!! ...

Phong nhẹ nhàng...mang theo lời ước
nguyện của ta

Là huyết ai chảy giữa loạn thế phồn hoa

Khúc ca kia là người vì ai mà hát

Thanh âm kia là người vì ai mà sầu

Có chăng là gió mang tâm nguyện của ta
gửi đến người

Có chăng là người xướng tiền ta trên
đường đến hoàng tuyền

Nếu như...nếu như có thể chết bên người

Ta đến nhân thế lần này cũng ko uổng!!

Thảo nguyên bát ngát mệnh mông

Cỏ xanh trải dài tận chân trời, títt tằm như
dãi lụa xanh mượt óng ả

Ánh dương quang tỏa thứ ánh sáng dịu
nhẹ nhu hòa khắp nơi, ấm áp

Trên thảo nguyên rộng lớn ấy bình
thường rất ít người xuất hiện nhưng mà
đôi khi cũng có cái gọi là ngoại lệ....

Có hai người, một nam một nữ.....

Nam nhân tuấn mỹ dung nhan, nhưng mà
kia búp bê mặt cùng an tường ngủ dung
khiến hấn tựa như một hài tử an tâm nằm
ngủ,!!! ...

Trên người hấn, một thiếu nữ khoảng
chừng 16, 17 tuổi an tường nằm trong
lòng hấn, xinh đẹp băng dung, làn da có
chút nhợt nhạt tựa như một mồi vì kiệt
sức, thiếu nữ nói ko nên lời mị hoặc,

nàng yên tường ngủ, lâu lâu đôi chân mày
thanh tú khẽ nhú cho thấy dường như
nằm mơ điều gì đó ko vui.....

Ánh sáng mặt trời chiếu rọi làm cho
Phong Tà Nguyệt khẽ nhú mày, từ từ mở
mắt, thích ứng với ánh sáng chói chang
kia

Phong mang theo hương cỏ mộc mạc
thanh bình thấm đượm lòng người

Phong tà nguyệt nhãn thần ko chớp nhìn
nữ nhân an tường nằm trong lòng mình,
nhãn thần nhàn nhạt ôn nhu....quả nhiên
là nàng, hẳn đúng là ko nằm mơ nha...
khóe miệng khẽ cong lên ấm áp tiểu
dung. Tay khẽ chạm nàng mái tóc...rất
nhẹ..dường như hẳn sợ chỉ một động tác
quá nặng sẽ làm đau nàng. Với hẳn, nàng

tựa như đóa tuyết liên nghìn năm trong
trẻo thuần khiết, mà hấn muốn cả đời
nhất thể trân trọng, cho nên mỗi động tác,
mỗi cử chỉ đều vô cùng ôn nhu....

Với Phong Tà Nguyệt, Lãnh Khuynh
Thiên là hấn tâm, là hấn linh hồn
Là hấn ấm áp ngọn lửa hòa tan hấn đích
băng tâm ...

Nàng và hấn rút cuộc ai bắt ai tù binh
đích tâm trước

Là hấn..Phong Tà Nguyệt, hay nàng..Lãnh
Khuynh Thiên...

Ái tình thật kì lạ, đến rất nhanh....đến khi
phát hiện, hình bóng của đối phương ko
biết tự bao giờ đã ở trong lòng, muốn
xóa cũng ko được

Yêu....!! ... chỉ một từ giản đơn nhưng

cũng thật phức tạp.....

Người ta nói kiếp này ba lần ngoái đầu
nhìn lại trăm năm sau mới có thể thoáng
thấy đôi phương một lần, vậy phải mất
bao nhiêu kiếp, bao nhiêu lâu, bao nhiêu
lần nhìn người thì bây giờ mới có thể
cùng người tay trong tay bên cạnh
nhau...cùng ngắm nhìn này thế gian phồn
hoa

Phong Tà Nguyệt hẩn lẳng lẳng nhìn, ko
nói

Nhãn thần nhu hòa như nước cũng hiện rõ
lắm ái tình đậm sâu...

Năm năm tháng tháng cũng tựa khói khói
mây mây, tan vào hư không, biến vào
thình lẳng, chỉ còn lại hai người.....hẩn
cùng nàng...an tường cùng nhau.....

Nếu cứ như vậy....Phong Tà Nguyệt hẳn
cuộc đời cam nguyện trầm luân!

Phong nhè nhẹ nổi lên

Vài cánh hoa lê trắng phi vũ trong gió

Hồ điệp vũ cánh khắp vùng thảo
nguyên.....

Màu vàng nhạt của ánh dương quang lấp
lánh.....

Hai nhân.....

Hắc y cao ngạo tuần mỹ

Tử y huyền bí mị hoặc.....

Tạo nên bức họa cuộn tròn xinh
đẹp.....!!!

CHƯƠNG 20: TA YÊU NGƯỜI

Khẽ mở nhãn thần, phượng mâu xinh đẹp tựa như minh nguyệt vô song chiếu rọi nhân gian....mày đẹp khẽ nhíu....

Nhìn kia người mà nàng dùng hơn phân nửa linh lực kéo lại mạng sống...Khuyन्ह Thiên có chút bối rối...đau lòng còn hòa phần nộ....hắn ko biết quý trọng thân mình hay sao kia chứ. Tại sao lần nào gặp hắn cũng trong tình trạng nửa chết nửa sống thế nhỉ....!!.. Nếu không phải trong người của hắn có chứa linh lực của nàng, nàng cũng sẽ ko cảm thấy sinh mạng của hắn suy yếu mà vội vã tìm đến đây. Nếu như...nếu như chỉ chậm một

bước thôi thì.....nghĩ đến đây, lòng
nàng khẽ chùn lại, khó chịu...đau
lòng....!!

“ Nguyệt....ta lần này cứu ngươi là lần
thứ ba nha....” Khuynh Thiên cười nhìn y
nhân nằm trước mặt. Nếu ko phải nàng
đến kịp hấn có lẽ ko còn này đây trên thế
gian đi. Tại sao cơ thể hấn, lại có nhiều
như vậy kì quái chân khí, bất cứ lúc nào
cũng sẽ bị phản phệ nha....còn có bị
trúng độc. Phong Tà Nguyệt, để xem lần
này ngươi làm sao báo đáp ta đây....

“ Ân.....” Phong Tà Nguyệt cười nhẹ, ôn
nhu...

“ Như vậy mạng ngươi chính là của ta
biết ko, cho nên lần sau ko được để cho
bản thân mình nguy hiểm, được...!!”

Khuynh Thiên nhẹ vuốt hấn mặt cười nói
nhưng nhãn thần kiên định

“ Ân.....” Phong Tà Nguyệt không nói
chỉ lẳng lẳng nhìn y nhân trước mặt

“ Nguyệt, lần đầu gặp mặt....người cũng
là vật vả đau đớn, lần thứ hai trọng
thương hôn mê...lần này đây xem nữa
báo danh cùng điện diêm la....ta và
người gặp nhau trong này hoàn cảnh cũng
thật đặc biệt nha...” Khuynh Thiên tiếp
tục nói, thùy hạ mi mắt, Phong Tà Nguyệt
hấn ko thấy rõ, nhãn thần nàng lúc này,
lắm đau, lắm xót cũng lắm bi thương.

Lãnh Khuynh Thiên đau lòng, nhức nhối
cũng lắm bi ai.....

Tâm của nàng, hấn Phong Tà Nguyệt có
thấu, có hiểu?!!! ...

Nhìn người mà mình quan tâm ba lần bảy lượt trong tình trạng nửa sống nửa chết, bảo sao nàng không lo, không xót.....

“ Xin lỗi...!” Phong Tà Nguyệt nhẹ giọng nói, phá tan sự tĩnh mặc của hai người

Lãnh Khuynh Thiên lắc đầu ko nói, trầm mặc.....

“ Vì sao lại như vậy quan tâm ta...? ... ”

Phong Tà Nguyệt vấn. Hắn biết nhưng còn muốn vấn, hă Phong Tà Nguyệt từ bao giờ lại như vậy lằng nhằng nha!...! ...

“ Có chẳng ái tình có thể làm cho con người ta trở nên ngốc nghếch...” Phong Tà Nguyệt cười khẽ.

“ Là a!...tại sao ta lại như vậy quan tâm người nha!...” Khuynh Thiên ôn nhu nhìn

Phong Tà Nguyệt....., phượng mâu trần
đầy bất đắc dĩ.....

Là ai si, là ai loạn, ai ngàn dặm xa xôi vì
người mà tìm đến lẽ nào người không
hiếu....nói người ngốc tử hay giả vờ
đây.....Phong Tà Nguyệt...người vô
tâm lãnh tình hay là kẻ ngu ngốc....!!

“ Ta ái người.....” Phong Tà Nguyệt
nhẹ giọng nói, nhãn thần ôn nhu nhìn
Khuyên Thiên....tình cảm thiên ti vạn lý
chôn ở đáy lòng, nhiều lắm câu để nói,
nhiều lắm lời muốn nói, nhưng cũng chỉ
hóa thành một câu ‘ ta ái
người...’

Lãnh Khuyên Thiên cũng vẫn như vậy
trầm mặc ko nói, vô thanh ko một tiếng
động nhưng mà nếu chú ý lúc này đây

nhân thân trong suốt như hồng nước kia
gợn sóng, lay động...tuy rất khế...rất
khế.....

Thời gian giờ khắc này như đình
lại.....dường như có thể nghe thấy âm
thanh của những đóa hoa khe khế nữa.....

Hắn Phong Tà Nguyệt tưởng chừng lãnh
tình vô tâm lại nói lên ba từ ‘ta ái ngươi’
, này đây ba từ hắn lần đầu tiên cũng là
lần cuối cùng nói.

Càng là kẻ lãnh khốc vô tình một khi
động tâm lại càng điên cuồng yêu say
đắm

Càng là người vô tâm ko lòng dạ nào một
khi yêu một nhân, băng tâm hòa tan cũng
hóa thành nhiều chỉ nhu.....

Hắn Phong Tà Nguyệt ái Lãnh Khuynh

Thiên.....cả đời nhất thế....trọn đời bất
hối!! ...

Thời gian tưởng chừng như trôi lâu
lắm....Phong Tà Nguyệt nhẩn thần đắm
đắm nhìn y nhân trước mặt, là trông đợi
đôi phương trả lời chẳng..?

Lãnh Khuynh Thiên khoe miệng cong lên
nét cười ôn nhunhưng mà giờ khắc
này đây Phong Tà Nguyệt dường như
thấy được hoa khai hoa nở...xinh đẹp
chói mắt.....

Hồng trần vạn trượng, ba ngàn phồn hoa,
Nhưng so ra kém nàng giờ đây một
thoáng cười ôn nhu..... ..

Lãnh Khuynh Thiên thở dài, tay nhỏ bé
vuốt hần búp bê khuôn mặt, phượng mâu
âm áp ý cười cùng bất đắc dĩ...nhẹ

giọng nói.....

Thật ra người dù ko ái ta ta cũng ko cần...

Người trọn đời chỉ bên cạnh ta là điều chắc chắn.....

Dù có hay ko ái ta cũng ko quan tâm...

Hơn 15 năm về trước.....ta vốn sẽ nhận định người...một đời nhất thể...

Không hoa mỹ lời nói, ko đáp lại câu ‘ ta cũng yêu người’ nhưng mà so ra câu ấy, Phong Tà Nguyệt càng thêm động tâm, hắn giờ phút này đây đang cười, hồn nhiên đích cười....ko chút vương bận chuyện gì khác. Bây giờ hắn chỉ muốn điều duy nhất là bên cạnh nàng mà thôi, bất li bất khí.....!!

Hai người nhìn nhau ko nói, chỉ cười

khẽ, ... vô thanh thắng hữu thanh...

Nàng Lãnh Khuynh Thiên trọn đời này
cũng sẽ ko nói câu ta ái người

Nhưng mà ta sẽ trọn đời bên người cùng
nhau ngắm nhìn này thế gian phồn hoa

Cho đến khi bạch đầu giai lão....

Chấp chũ tay cũng nhau giai lão....

Cái gọi là ái tình....hãy để cho thời gian
chứng minh đi.....

Đi hết cuối cuộc đời con người....ái tình
thật ra rất giản đơn.....!!!!

Giữa khói lửa vọng tình như sóng xô bờ
cát

Gặp được người như xuân thủy ánh lê
hoa

Vung kiếm đoạn thiên nhai, tương tư nhẹ

buông xuống

Trong mộng này mình ta vương vấn tình
sĩ

PHIÊN NGOẠI 1: VỆ MINH HẠO

Nếu nói trên đời người ta yêu quý nhất là ai, không phải phụ hoàng của ta cũng không phải là mẫu phi

Ta là ngũ hoàng tử của Hạo Nguyệt quốc, Vệ Minh Hạo...nhưng là bây giờ trở thành cửu ngũ chí tôn, đế vương Hạo Nguyệt quốc, cao quý nhất nhân. Nhưng mà đứng trước người ấy, ta chỉ là bé nhỏ hài tử mà thôi!

Sinh tại đế vương gia, thân tình là một thứ sa xỉ! ... ta biết, phụ hoàng ko yêu thương mẫu phi của ta, mà mẫu phi của ta cũng chỉ xem ta là công cụ tranh giành sủng ái, địa vị hậu cung mà thôi:

panda88: panda88: panda88: panda88:
panda88: panda88:

Ta từng ước quá, nếu như chỉ là hài tử của một nhà bình thường dân chúng thì tốt rồi, ta ko cần thân phận cao quý này, cũng ko mong cầm y ngọc thực, chỉ mong có một gia đình bình thường hạnh phúc, nhận được ấm áp quan tâm của phụ mẫu, nhưng mà chung quy chỉ là ước mơ....ko thể thành sự thật...

Rồi một ngày, ta lần đầu tiên cảm nhận được cái gì gọi là thân tình, tuy ta có rất nhiều huynh đệ....nhưng mà ko ai thật lòng đối ai cả, chỉ lợi dụng tranh giành lẫn nhau..! ta thật sự hâm mộ hai huynh đệ song sinh kia. Ca ca là Lãnh Duệ Hi, đệ đệ là Lãnh Thần Hi, hai người có đôi

con người khác lạ cho nên đồng học trong Hoàng gia viện không ai thích cả, chê cười...khinh bỉ...! nhưng mà hai người lúc nào cũng quan tâm chăm sóc lẫn nhau, ca ca bảo vệ đệ đệ và đệ đệ cũng y lại ca ca...thật ấm áp..khiến cho ta hâm mộ....cũng vì thế kết thân cùng hai người!

Có lẽ quyết định đó là quyết định đúng nhất trong cuộc đời của ta, quen hai người, bọn họ cho ta rất nhiều thứ kì lạ chẳng hạn như chiếc đèn lồng cũng có thể bay lên trời (đèn khổng minh) hay một cây que cũng chiếu những tia sáng xinh đẹp kì lạ (pháo cải)...rồi là những món ăn rất lạ mà ngự thiện phòng chưa bao giờ có như một loại bánh ngọt ngọt

hương hương có thứ màu trắng phủ lên như tuyết (bánh kem) rồi những viên kẹo đen sì nhưng ăn vào lại vô cùng ngọt ngào (socolate).....đó điều là mẫu thân của hai huynh đệ kia làm. Lúc đó ta rất tò mò về vị di di đó....tò mò lại mang chút hăm mộ

Đó là như thế nào nhân nhĩ? ... ta cũng ko thể mừng tặc ra được, xinh đẹp, cao ngạo, diễm mỹ....rồi âm áp nhãn thần, ôn nhu tiểu dung là ấn tượng đầu tiên ta nhìn thấy người ấy....người mà ta, Vệ Minh Hạo yêu kính cả một đời..!

Nàng bảo ta có thể gọi nàng là khuynh di...hoặc nương thân! ... nhìn thấy nàng ko ngại dùng thân mình che cho Thần Hi một cú đánh ta tâm thật sâu rung động

rồi, từ đó ta mới biết trên đời này cũng có như thế ấm áp thân tình

Nàng nói ta dù thông minh đến đâu chung quy chỉ là hài tử đích cho nên muốn cười có thể cười, muốn khóc có thể khóc...!! ko có người sủng ta đau ta thì có nàng....!

Ôn nhu nói, nhân thần tràn đầy sủng nịnh...kia ánh mắt ấy đến bây giờ trường thành đích ta vĩnh ko quên...lúc đó, ta lần đầu tiên sau khi ý thức được chính mình khóc trước mặt người khác!...thật to thật đã....

Khuynh di, nàng rất tài giỏi, không chỉ đánh đàn tuyệt diệu mà vẽ tranh đối câu vô cùng xuất sắc....ta biết trên thế gian này, ko gì là nàng ko thể làm được đích...ta sùng bái nàng, kính trọng nàng,

yêu mến nàng.....

Khuynh di...! ... Hạo nhi thật hi vọng
nếu như trên đời có cái gọi là kiếp sau,
người nhất định phải trở thành mẫu thân
của ta nha!! ... Người biết không, được
người yêu, người sủng là trên đời hạnh
phúc nhất nhân ...cho nên dù Duệ Hi
cùng Thần Hi dù khác người ánh mắt
cũng kiêu ngạo mà sống, trở thành người
có tiếng trên đại lục này có chẳng cũng
chỉ vì mẫu thân của họ luôn là nguồn âm
áp cổ vũ vô tận thôi!!

Thân tình là thứ áp áp mà mỗi người
luôn khát cầu

Dù cho đó là kẻ chí tôn thiên hạ hay là
người bình dân nhất

Thân tình...có đôi khi cần chi là huyết

thông ràng buộc

Chỉ là có người sẵn sàng ôn nhu đối đãi
Người được hưởng áp áp tình thân.....
có lẽ là đủ rồi!

Có thứ tình cảm trên đời là thiêng liêng
cao quý nhất

Đó gọi là mẫu tử liên tâm...!!

Khuynh di...!! ... người có biết, có
người....cho nên ta mới không oán cũng
không hối phụ hoàng cùng mẫu phi của
ta, có lẽ ấm áp mà người dành cho ta,
sủng nịnh mà người dành cho ta....cũng
đủ cho Thiên Hạo hạnh phúc mà trưởng
thành...!!

CHƯƠNG 21: LY CA

Lãnh phủ

Cầm trên tay bức thư mà Lãnh Khuynh Thiên cười nhẹ, phượng mâu tràn đầy ý cười...xem ra lại có tin vui rồi....

“Tiểu thư, lão gia có chuyện gì sao.....”

Hân nhi nghi vấn, lão gia lâu lắm mới gởi thư về, lần nay ko biết có chuyện gì ko

“Ân....Hân nhi, ta sắp có đệ đệ rồi nha.....” Khuynh Thiên cười lớn, sóng mắt lưu chuyển ôn nhu xinh đẹp xuất trần: panda76: panda76: panda76: panda76: panda76: panda76:

“AĐông phu nhân có thai...” Hân nhi tròn mắt kinh ngạc.....

“ Đúng vậy, hơn bốn tháng rồi.....”

Khuynh Thiên gật đầu xác định:

panda86: panda86: panda86: panda86:
panda86:

“ Ta cũng phải nhanh chóng sắp xếp công việc đi đón ta sắp ra đời đáng yêu tiêu đệ đệ nha!”

Hân nhi trợn mắt ko nói!!! Tiêu thư lại ham hồ tiêu hài tử nữa rồi....thật là!!

Khuynh các trúc

Mùa xuân sắp đến nhưng không khí vẫn còn se lạnh còn sót lại của tiết đông

Mảnh rừng trúc trải qua một phen gột rửa càng thêm xanh tươi óng ả....

Và hương vị đặc trưng của trúc vẫn như vậy thoang thoảng thấm đượm lòng người

Trong Khuynh các trúc có ba tiểu hài tử, đáng yêu khả ái.....

“Ca! ... người gõ điệu nhạc này sai rồi, phải mềm nhẹ hơn mới đúng....” Thần Hi nhú mày nói. Hắn ca ca cái gì cũng giỏi, luyện võ được xem là thiên tài hiếm thấy nhưng sao học cầm lại ngốc như vậy chứ, một bản nhạc mà học thật lâu cũng ko được....

“Để ta đánh lại xem....” Duệ Hi ngượng ngùng nói. Thật mất mặt a, tại sao học đánh đàn lại như vậy khó khăn a, đệ đệ học chẳng phải rất tốt sao, sao hắn lại học lâu như vậy kia chứ

“Thần Hi, người đừng hời, Duệ Hi hẳn có thể từ từ học mà....” Minh Hạo cười nói, thật là hai huynh đệ cũng lắm thú vị.

Ca ca thì kì tài luyện võ trong khi đó đệ đệ một chiêu ko biết. Đệ đệ thì tinh thông cầm kì thư họa cùng y thuật trong khi đó ca ca lại ngốc nghếch này lĩnh vực....là hai người bổ khuyết cho nhau sao chứ

“ Hạo, ngươi làm xong bài tập rồi.....”

Duệ Hi nghiêng đầu hỏi, ko như vậy nhanh đi....

“ Ân....bài lần này ko nhiều....” Vệ

Minh Hạo chớp mắt to nói, chỉ có khi ở Lãnh phủ hấn mới có thể thoải mái để lộ bản tính tiêu hài tử của mình...:

panda85: panda85: panda85: panda85:

panda85: panda85: panda85: panda85:

“ Ta xem...” .Thần Hi vừa nói vừa lấy tập tranh của Vệ Minh Hạo, nhãn thần sáng lên.... “ người thật giỏi nha! Nhanh

như vậy kĩ thuật họa lại như vậy tiên triển đích.....”

“ Ân,...là Khuynh di dạy cả thôi...”

.Minh Hạo nhỏ bé tự hào, nó tuy thông minh lớn trước tuổi nhưng cũng thập phần vui vẻ khi có người khen đích

“ Đúng rồi! Hạo..! ... ta có chỗ này ko hiểu, người giúp ta giải đáp.....” Duệ Hi cau mày nói.....

Ân.....

Không khí âm áp lưu chuyển quanh ba tiểu hài tử...., Khuynh các trúc...

“ Ba đứa học gì mà vui vẻ vậy nha.....” ôn nhu thanh âm vang lên, Lãnh Khuynh Thiên từ ngoài bước vào thấy đáng yêu đích ba tiểu tử kia sủng nịnh vắn.....: panda54: panda54: panda54:

panda54: panda54: panda54: panda54:
panda54:

“ Nương.....” Thần Hi nhanh lẹ chạy xà vào lòng nó mẩu thân, tham luyến nhàn nhạt hương thơm, ấm áp hoài ôm của mẩu thân

“ A ... aa..a..Thần Nhi lại làm nũng...”
Khuyh Thiên ôn nhu vuốt đầu nó, ôm nó tiến về chỗ hai hài tử còn lại.....

“ Nương thân, người xem lần này con họa cũng ko tệ đi.....” Duệ Hi đắc ý đưa ra bức họa nó vừa tâm đắc! ...

“ Ôh! ... Duệ nhi lần này lại tiến bộ rồi, ko hổ là bảo bối của mẩu thân nha!”
Khuyh Thiên khích lệ hài tử, hôn nhẹ nó má cười nói.....

“ Khuyh di, còn ta nữa nha.....” cũng ko

thua gì hai huynh đệ song sinh, Minh Hạo đồng học của chúng ta cũng nhanh chóng đưa lên thành quả của mình, chờ được khen ngợi

Khuynh Thiên sủng nịnh nhìn nó, khoe miệng nồng đậm ý cười! ... nhẹ giọng khen ngợi: “ Hạo nhi thật thông minh đích, mới học lại như vậy tiến bộ..”.....quả nhiên đáng yêu Tiểu Hạo nhanh chóng cười híp mắt....: panda33: panda33: panda33: panda33: panda33: panda33: panda33:

Ba hài tử cứ như vậy tranh giành sủng ái của Lãnh Khuynh Thiên, khả ái cùng những hành động lấy lòng trẻ con làm cho nàng vui vẻ không thôi!!

Có những thứ hạnh phúc thật đơn giản và

âm áp!! ...

Chỉ cần thỏa mãn những gì mình đang
có....như vậy lòng sẽ an bình nhiều lắm
Cần chi quyền khuynh thiên hạ, cần chi
lắm của cải.....

Chỉ cần mỗi khi thức giậy, một lời chào
tốt lành...

Một nụ cười khả ái cùng ánh mắt chăm
sóc.....

Đối với nàng Lãnh Khuynh Thiên như
vậy khả đủ.....

Nếu chỉ còn tiếc nuôi...vậy kia chính
là.....

Nếu như có thể gặp lại lần nữa.....thật
tốt.....!!!!!!

“ Thiên! ... người nhất định phải đến Thiên Vũ nha, đến lúc đó ta sẽ đưa người đi khắp nơi ta quốc gia lần xem mỹ cảnh, chén sạch mỹ thực đích....”

Thiên Nhan cười nói, mâu quang lộ rõ ảm đạm cùng tiếc nuối

Thật hi vọng có thể nhiều bên cạnh nàng một chút, nhưng mà thời gian chung quy thúc giục nhân đích.....hơn 2 tháng làm tri kỉ bên nàng, xem ra nàng thiên nhan cũng thật vui vẻ đi. Lần này từ biệt ko biết bao giờ gặp lại đích!

“ Ân...nhất định, người giữ gìn sức khỏe, ta nhất định sang thăm người đích....” Lãnh Khuynh Thiên trịnh trọng hứa. Thiên Nhan xem như là tri kỉ cũng là bạn tốt mà nàng thích nhất, tạm biệt

nàng có chút tiếc nuôi nha

“ Như vậy...ta đi....” Thiên Nhan ôn nhu cười, một thân hoàng y cao quý tựa như bạch mai, bất nhiễm bụi trần, ko hổ Thiên Vũ đệ nhất mỹ nhân nga

“ Uh!..bảo trọng....” Khuynh Thiên gật đầu.....

Hai người hai ngã đường khác nhau, xoay người về với cuộc sống của mình.....

“ Thiên.....” Thiên Nhan quay lại , thanh âm tiếc nuôi lan tràn....

“ Ân....” Khuynh Thiên nghi vấn nhìn Thiên Nhan, chuyện gì nha....

“ Không có gì...ngươi bảo trọng! ... ”
Thiên Nhan cười khẽ....mâu quang âm đậm.....

“ Ân....” Khuynh Thiên ôn nhu cười,
quay về nàng đích gia, nơi đó có những
người mà nàng yêu thương hòa quý
trọng.....

Lẳng lẳng nhìn y nhân khuất dần, Thiên
Nhan cười khỏ, phượng mâu nồng đậm ai
thương...!!! ...

Thiên nha! ... ngươi có biết....ta.....

Nếu như...! ... như vậy....liệu ngươi có
hay ko chán ghét ta.....

Lãnh Khuynh Thiên.....!! ... thật lòng...
ta.....

Phù sinh nhược mộng

Có lẽ nhiều năm về sau

Dưới ánh trăng có thể gặp lại

Cùng ẩm chén rượu

Tất cả rồi trở về như xưa

CHƯƠNG 22: ÂM MÙU

Thiên Vũ quốc

Tuyết rơi nhẹ trên mặt đất, trắng xóa,
thuần khiết

Hơi se lạnh thấm vào lòng người.....
mang theo một phen phong vị

Thiên Vũ quốc, nói đến không ai không
biết Cửu Trọng cung. Ko biết tổ chức
này thành lập bao lâu, cũng không biết nó
quy mô rộng lớn như thế nào, nhưng mà
dù có đắc tội với ai cũng ko nên đắc tội
của người trong Cửu Trọng cung nha

Thanh nhã, tươi mát...là cảm nhận đầu
tiên mà con người đặt chân đến cảm nhận
về nơi đây

Một màu xanh tươi mát thuần khiết, cả

một rừng trúc óng ảdù tuyết có lạnh
như thế nào cũng không che được sức
sống mãnh liệt của nó

Một cơn gió nhẹ thổi qua, tà áo phấp
phới trong gió.....

Một thân hắc y ngạo nghễ đứng giữa
khung cảnh đó, hắc y tuấn mỹ, lãnh khốc.
Nam nhân đó, cũng khoảng 20 tuổi, ngũ
quan hoàn mỹ không tỳ vết, nhưng mà đôi
con ngươi kia lãnh băng không độ ấm,
khiến cho người thờ mạnh cũng không
dám a!

Nam nhân trầm mặc nhìn mảnh rừng trúc
xanh tươi, nhãn thần nhàn nhạt tưởng
niệm....lãnh khốc dung nhan bỗng dưng
có chút mờ mịt.....

“ Chủ nhân.....”..một bóng đen vụt ra,

quỳ xuống nhìn hắc y nam nhân, động tác nhanh chóng chắc chắn là một tuyệt đỉnh cao thủ

“ Ân.....” hắc y nam nhân mở miệng, tuy nhiên nhãn thần vẫn đắm đắm nhìn về phía rừng trúc....., chỉ là con người lại hiện về một mảnh băng lãnh.

“ Thuộc hạ điều tra được.....” hắc y nhân bẩm báo

“ Được! theo kế hoạch mà tiến hành.....” nam nhân âm thanh lạnh lùng trả lời...

“ Là.....” hắc y nhân nhận mệnh theo đó biến mất, tựa như một cái bóng

Nam nhân thùy hạ mí mắt, lại ngẩng đầu, tay vươn ra đón lấy một mảnh lá trúc rơi nhẹ xuốngkhóe miệng cong lên nét cười khở....ôn nhu nữ non....

“ Tỷ tỷ nha! ... ta làm vậy..người có hay ko trách ta,...nhưng mà....thật lòng...rất nhớ người...!!!”.

Tuyết rơi nhẹ! Rơi nhẹ!! ...

Màu trắng trong suốt của tuyết hòa cùng hắc y trường bào...phủ một lớp trắng mong manh.....

Hương vị thanh nhã của trúc thấm đượm trong cái se lạnh của tuyết....

Ấm áp hòa cùng lạnh băng.....

Rốt cuộc là lòng người lạnh hay là băng tuyết lạnh đây.....!!!!

Bắc Li quốc

Nguyệt Li thành, kinh đô của Bắc Li quốc, náo nhiệt phồn hoa...

Ngàn người qua lại, phồn thịnh đông đúc
Lúc này trên trên đường, mọi người
không thể ko chú ý.....

Có lẽ, có những người sinh ra đã có sẵn
khí chất khiến người khác không thể ko
ngoái nhìn....cao quý ,và nàng cũng
chính là một trong những người đó

Lại là huyền hoặc một sắc màu tím, cũng
là một đầu tóc dài kết nhẹ một thanh ngọc
trâm, đơn giản cũng chỉ như thế nhưng
cũng không nói nên lời xinh đẹp....nàng
không ai khác chính là Lãnh Khuynh
Thiên....

Lãnh mỹ hắc y, ngạo ngễ khí chất, lạnh
lùng nhãn thầnPhong Tà Nguyệt ...
Hai người đi cạnh nhau, kẻ lãnh khốc,
người ôn nhu ấm áp, không những lẫn át

đi khí chất của đôi phương mà càng bổ sung cho nhau, dường như hai người chính là một khối hoàn mỹ mà đất trời tạo thành....

Sau khi nhận được thư của Lãnh Phong Tà, sắp xếp hết công việc và hơn ba tháng sau lên đường đến Bắc Li quốc, chào đón sắp ra đời tiểu đệ đệ của nàng nha! ...

Phong Tà Nguyệt nhãn thần ý cười nhìn Khuynh Thiên, chỉ khi nhìn nàng hấn mới biểu lộ như vậy âm áp, như vậy nồng đậm ái tình....haiz!! nếu để cho người của Phong Ảnh điện nhìn thấy tôn chủ ác ma của bọn họ nhìn thấy cảnh này không biết bao nhiêu kẻ há mồm kinh ngạc đây!!

“ Nguyệt! người nói xem, tiểu đệ của ta chắc chắn rất đáng yêu đúng ko....”

Khuynh Thiên híp mắt cười, phượng mâu vô cùng vui vẻ.....tiểu đệ đó nha,nàng nhất định sung hấn, thương hấn...tiểu đệ....tiểu Vũ....!!..đệ đệ của ta nha....

“ Ân.....” Phong Tà Nguyệt gật đầu, lòng có chút thờ dãi, nàng có cần như vậy hứng khởi ko chứ. Như vậy thích trẻ con sao. Phong Tà Nguyệt nhớ đến ba tiểu quý ở nhà mà hấn phát điên, mỗi lần tìm nàng ba tên nhóc đó sẽ tìm mọi cách ngăn cản....sau đó khó khăn lắm bên cạnh nàng một chút, bọn chúng lại tìm cách đưa nàng đi....!! Nghĩ mà tức, hấn Phong Tà Nguyệt chưa bao giờ mất mặt

như thế. Lần này cũng may nàng ko đem chúng theo, nếu ko hẳn!!:

panda33: panda33: panda33: panda33:
panda33: panda33: panda33:

“ Nguyệt, nha! ... người đừng lúc nào cũng băng băng mặt như thế, cười cái nào....” búp bê mặt như vậy đáng yêu sao lúc nào cũng đông lạnh thế chứ...!!!...Khuyển Thiên hai tay xoa xoa má Phong Tà Nguyệt, chu môi nói

Hơi ấm từ lòng bàn tay truyền lại, hương trúc nhàn nhạt quen thuộc phả vào lòng hắn....khiến cho Phong Tà Nguyệt, đề nhất sát thủ....mặt có chút nhiệt...vành tai có chút đỏ...(tác giả: “thật mát mặt! như vậy cũng thẹn thùng” -- Nguyệt “ rút kiem”—tác giả: “ chạy”) nhưng mà

rất nhanh lấy lại bình tĩnh,

“ Khụ!! ... ” Phong Tà Nguyệt nhắc nhở, đang giữa chốn đông người nàng lại như vậy ko sợ gây chú ý sao chứ. Hắn ko muốn nhiều người nhìn thấy nàng ah..(trề rồi anh! Nhiều người thấy rồi..)

“ Cười thôi....một chút....” Lãnh Khuynh Thiên tiếp tục kiên trì, bây giờ nàng chính là muốn ăn đậu hủ hắn, làm gì quan tâm đến người khác đâu. Thiên hạ đệ nhất mặt giày chính là nàng Lãnh Khuynh Thiên đây.

Phong Tà Nguyệt than nhẹ, băng mâu giãn ra, ôn nhu nịch nhân, khóe miệng cong lên tiểu dung...nhẹ rất nhẹ...với Phong Tà Nguyệt, yêu cầu của Lãnh Khuynh Thiên chính là thánh chỉ nha!!!(

anh này là thê nô chính hiệu...)

Lãnh Khuynh Thiên dường như thấy đóa
bạch mai trong cái tuyết đông giá lạnh từ
từ khai hoa....ngạo nghễ...diễm
mỹ....hắn lúc này đây, cười mang theo
chút hồn nhiên hòa sủng nịnh cùng một
phần bất đắc dĩ....làm cho nàng, Lãnh
Khuynh Thiên...tâm dường như khẽ rung,
một cảm giác kì diệu chảy qua trong
lòng.....

“ Sao vậy!! ... ” Phong Tà Nguyệt cau
mày nhìn Khuynh Thiên. Tâm trạng nàng
sao lại như vậy thay đổi nhanh chóng
như, mới lúc nãy còn vui sao lại hằm
hằm lôi hắn đi rồi...

: panda2: panda2: panda2: panda2:
panda2: panda2: panda2: panda2:

panda2:

Khuynh Thiên khẽ cắn môi, phượng mâu ko hờn giận....nàng kêu hấn cười nhưng cũng ko cần như vậy cười chói mắt nha, làm cho bao nhiêu nữ nhân dòm ngó... thật tức chết, hấn là của nàng....một chút cũng ko chia cho người khác đích..(chính là người bảo hấn cười còn gì..)

“ Lần sau ko cho trước mặt người khác cười...!!!” Khuynh Thiên cả giận nói, phượng mâu có chút ủy khuất

Phong Tà Nguyệt kinh ngạc nhìn y nhân trước mặt. Nàng....nàng là đang ở ghen sao...!! ... thật đáng yêu nha!!...bình thường lúc nào cũng mang khí chất thành thực mị hoặc khiến người khác an tâm dựa vào, lần này đây đáng yêu là nàng

khiến cho hắn càng thêm tâm động.....

“ Thiên...là đang ... ghen...!!” Phong Tà Nguyệt cười vắn, nhãn thần tràn đầy ý cười..

“ Mới ko phải...!!” Khuynh Thiên bướng bỉnh nói, nàng lại như vậy nữ nhân chứ, ghen là gì?...nàng mới ko có...!!

“ Là..là....., là của ta lỗi...người nói đúng là được...!! ... ” Phong Tà Nguyệt sủng nịnh nói, nhưng mà bờ vai run run bán đứng hắn lúc này tâm trạng...

Lãnh Khuynh Thiên nhìn hắn lúc này hành động có chút trẻ con, có chút buồn cười.....!!!!..

Giữa trăm nghìn người qua lại....hai người cứ như vậy tự nhiên...

Tiếng ồn ào náo nhiệt giờ khắc này đây

đường như chẳng vọng lại không gian
giữa hai người

Ấm áp hòa yên bình.....lòng người cũng
lắm hoan ca..!!

CHƯƠNG 23: TÂM CỦA BẮC LI NGẠO

Ngồi trên cao nhìn xuống, Bắc Li Ngạo cũng ko biết tâm trạng của mình giờ đây như thế nào nữa!!

Hơn 3 tháng trước, rời khỏi Hạo Nguyệt quốc...lòng của hắn có chút không rõ nặng trĩu. Ba tháng tưởng niệm hình bóng một nữ nhân chỉ vài lần gặp mặt, có chút buồn cười. Hắn đã đoan tính toán, để vương lãnh tình rốt cuộc đã hiểu thế nào là nhất kiến chung tình nha!! ...

Hơn chín mươi ngày, mỗi đêm nằm mộng cũng là nàng bóng dáng xinh đẹp, giật mình tỉnh dậy lòng có chút xót xa.... Nhận được tin nàng đến Bắc Li quốc,

tâm mừng như điên, ko ngừng cho người theo bước đi của nàng nhưng mà nhìn nàng thân mật với nam nhân kia, lòng hẫng như chùn lại. Ảnh vệ có nói quan hệ của hai người cho hẫng biết nhưng mà hẫng còn mang chút hi vọng bây giờ nhìn như vậy.....: panda53: panda53: panda53: panda53: panda53: panda53:

Tự khi nào hẫng lại lo được lo mất vậy chứ, nếu là bình thường thì hẫng đã dùng thủ đoạn cướp nàng rồi...nhưng mà chỉ có nàng là ko thể.

Nàng là người đầu tiên khiến hẫng rung động, làm cho hẫng hiểu trên đời này ngoài quyền lợi tính toán...còn rất nhiều lắm thứ đáng trân trọng!, khiến hẫng hiểu được, tình là gì? ... ái là chi....?

Nếu như hấn dùng thủ đoạn, liệu có còn thấy nàng như vậy thuần khiết như vậy ôn nhu hòa áp áp

Bắc Li Ngạo cười khở!! ... không ngờ hấn cũng có một ngày vì một người mà bi hoan...., vì một người mà....

Với tài năng của mình, Lãnh Khuynh Thiên sau khi tiếp nhận Lãnh gia hơn 1 năm, lãnh phủ phát triển một cách không ngờ, sản nghiệp cũng gấp đôi so với trước.

Bắc Li quốc hơn 1 năm trước xuất hiện Thần Duệ sơn trang nhanh chóng quật khởi, cũng bắt đầu có danh trong nước....nhưng mà không ai biết chủ nhân đằng sau của nó chính là của nàng, Lãnh

Khuynh Thiên

Hai vợ chồng Lãnh Phong Tà theo đề nghị của Khuynh Thiên đến Bắc Li quốc tại Thần Duệ sơn trang an tâm dưỡng thai, tính cho đến nay có lẽ cũng là lúc Đông Lan phu nhân hạ sản nha!

Khi Lãnh Khuynh Thiên cùng Phong Tà Nguyệt đến nơi, cảnh vật trước mắt làm cho cả hai người kinh ngạc không thôi! Phong Tà nguyệt khuôn mặt tăng thêm một tầng sương lạnh càng thêm đông người....

Lãnh Khuynh Thiên phượng mâu phần nộ còn hòa bất an, rốt cục là chuyện gì xảy ra, tại sao sơn trang lại như vậy im ắng ko một bóng người.....

Đi vào trong, cái không khí im lặng quỷ

dị đến đáng sợ.....

Lãnh Khuynh Thiên tâm có chút loạn nhịp, tâm trạng của nàng lúc bây giờ cũng giống hơn 8 năm về trước, bất an lan tràn....khiến cho nàng có chút vô thố. Dường như phong tà nguyệt cảm nhận được sự bất an lan tràn đó, bàn tay của hắn nhẹ nắm chặt lấy tay nàng. Cảm nhận cảm giác lạnh lạnh từ bàn tay của hắn truyền qua, khẽ ngẩng đầu, nhìn thấy nhãn thần nhàn nhạt lo lắng của ái nhân, lãnh khuynh thiên tâm bình lại, cảm giác yên ổn cũng nhiều lắm.....

Men theo hành lang đến biệt viện sơn trang, cái mà nàng nhìn thấy là gì nha.....tâm hung hắn co rút lại, phượng mâu tràn đầy lửa giận.....

Chỉ thấy nô bộc sơn trang tất cả điều hôn mê dưới đất, nồng đậm tanh tươi mùi máu tươi truyền lại, Lãnh Khuynh Thiên vội vã chạy vào phòng, cảnh tượng làm cho nàng nồng đậm phần nô.....

Lãnh Phong Tà, phụ thân của nàng trên người một nhát kiếm máu thấm cả vạt áo, còn Lan di ngất xỉu có lẽ vừa sinh tiểu hài tử mệt quá mà ngất....nhưng mà! ...khoan đã tiểu hài tử, đúng rồi...tiểu đệ đệ của nàng đâu....Lãnh Khuynh Thiên lo lắng ko thôi, đệ đệ của nàng nha, chẳng lẽ bị kịch 8 năm trước phải để nàng gánh chịu một lần nữa sao, ko thể nào, nàng tuyệt đối ko cho chuyện đó xảy ra , tuyệt đối ko được...!!

Tay nhỏ bé đưa lên, thứ ánh sáng màu

tím huyền hoặc ôn nhu lan tràn khắp cả người Lãnh Phong Tà, vết thương nhanh chóng kết giả lại , huyết ngừng chảy, sắc mặt cũng khá hơn....

Lãnh Khuynh Thiên làn da có chút nhợt nhạt, vàng trán cao ướt át mồ hôi, thân hình có chút ngã khụy, phong tà nguyệt nhanh chóng đỡ lấy Khuynh Thiên, lo lắng vẫn

“ Thiên...!!...có khỏe ko? ... ”

“ Ân ..., ko có gì, chỉ có chút mệt thôi.....!!” Khuynh Thiên ôn nhu cười, bảo hấn đừng lo lắng.....

“ Được!, nghỉ một chút, mọi việc để ta lo được ko? ... ” Phong Tà Nguyệt nhẹ giọng nói, nhưng mà nhãn thần ko cho cự tuyệt

“ Ân...phiền người...!!” Khuynh Thiên gật đầu, an tâm dựa vào lòng hắc khê nhắm mắt, dần dần hôn mê....

Lãnh Khuynh Thiên nàng gia đình tuy nhiều đời có linh lực...nhưng mà sử dụng quá nhiều bản thân sẽ ko tốt, lần trước dùng nó lấy lại mạng sống của Phong Tà Nguyệt đến nay còn chưa khôi phục, mà nay lại dùng nó đổi lại mạng của Lãnh Phong Tà....cho nên bây giờ tình trạng của nàng ko được tốt, nói đúng hơn là suy yếu....!!

Nhẹ nhàng đặt nàng xuống giường, nhãn thần từ ôn nhu chuyển sang lãnh như băng, âm thanh lạnh lùng nói

“ Ảnh.....”

“ Tôn chủ?..” Một hắc y nhân vụt ra, cúi

đầu nhìn lãnh khốc nam nhân trước mặt, nhãn thần sùng kính.

“ Điều tra xem, ai làm chuyện này.....”

Phong Tà Nguyệt nhú mi, âm thanh hòa lửa giận.

“ Là...” hắc y nhân đến cũng như đi, vô tung vô ảnh tựa như một hồi mộng, ko thật!

Khẽ chạm dung nhan nhợt nhạt của Khuynh Thiên, Phong Tà Nguyệt con người chuyển sang nhu hòa, ấm áp....

Thiên! ... người là như vậy nhỏ bé khiến cho người khác muốn bảo vệ, muốn trân trọng nhưng mà hơn ai hết người lại là người kiên định hòa cứng rắn. Ôn nhu của người, ấm áp của người luôn khiến cho nhiều người si luyện...ta cũng vậy...

... Vệ Minh Kha...Hạo Thiên Diễm...
cũng như Bắc Li Ngạo.....

Bọn họ điều ái người, nhưng mà lựa
chọn trầm mặc, tôn trọng quyết định của
người, bởi vì họ biết, người là như vậy
thiện lương, thà mình đau khổ cũng ko
muốn người khác vì mình mà bị ai....

Thiên, Khuynh Thiên của ta nha, nếu như
người ích kỉ một chút là tốt rồi, nếu như
người biết lo cho bản thân của mình một
ít thì tốt biết bao....người có thể vì
người khác mà nghĩ suy, vì người khác
mà lo lắng sao lại như vậy hờ hững bản
thân mình kia chứ!! ... nhưng mà như vậy
mới là người, Lãnh Khuynh Thiên đúng
không?, tài giỏi, cao ngạo nhưng cũng
thật thiện lương ôn nhu.....

Người có biết âm áp đích người làm cho ta không ngừng si luyện, hơn 16 năm về trước...hình bóng bé nhỏ của người hòa lẫn trong dung huyết của ta, muốn quên cũng không thể quên, bây giờ lại càng luyện tiếc si mê

Lãnh Khuynh Thiên, người có biết..tình mà ta dành cho người đậm sâu như thế nào ko? ...

Có lẽ ta cũng ko biết, ái tình của chúng ta tựa như mạch chảy của tự nhiên, đến một cách không ngờ rồi bộc phát lúc nào không hay... .. khi còn nhỏ nhìn thấy phụ thân hòa mẫu thân, ta thường hỏi phụ thân có hay ko ái mẫu thân nha!..lúc ấy người chỉ ôn nhu nhìn ta mỉm cười, người nói ... “ đến lúc khi Nguyệt nhi

tìm được người mà con muốn bảo hộ cùng trân trọng một đời lúc ấy sẽ hiểu thôi!”

Là khi nàng vui là mình cũng vui lây, khi nàng nhẹ cau mày thôi lòng cũng khó chịu, nhìn nàng đau lòng tâm cũng khó quá....nàng ôn nhu cười nhẹ cũng làm cho tâm loạn nhịp, nàng khẽ chạm một chút cũng làm cho lòng bồi hồi xao xuyến ko thôi!! ...

Ái tình....rất cuộc hân Phong Tà Nguyệt hiểu được câu nói năm đó của phụ thân, cũng hiểu vì sao năm đó....mẫu thân tuân tình theo phụ thân....!!..

CHƯƠNG 24: VÔ ĐỀ

“ Đến rồi...? ... ” Phong Tà Nguyệt trầm giọng nói, âm thanh dửng dưng dường như đã biết người kia chắc chắn sẽ đến

“ Ân...? ... người biết là ta...” nam nhân thanh âm có chút kinh ngạc

“ Trên đường đi luôn có người theo bước bọn ta, lúc đầu ta cũng nghĩ là cừu nhân nhưng mà ko phải, ko có sát khí, đơn giản là theo dõi thôi...đúng ko Bắc Li Ngạo.....” Phong Tà Nguyệt xoay người lại đối diện nam nhân chính là Bắc Li Ngạo.....

“ A ...aa...a...ko sai, không hổ danh là tôn chủ của Phong Ảnh điện, gặp trăm còn ko hành lễ...” Bắc Li Ngạo cười

nói, âm thanh mang chút tà mị hòa uy hiếp...

“ Người có thể khiến cho ta quỳ gối trên đời chỉ duy nhất một người, mà người lại càng ko phải.....” Phong Tà Nguyệt cao ngạo nhìn Bắc Li Ngạo, với hấn đế vương thì sao chứ, cũng vậy thôi, muốn hấn hành lễ...còn khuya a!

“ Phong Tà Nguyệt..ko uống..nàng chọn người...!! ... ” Bắc Li Ngạo than nhẹ, đầu còn bộ dáng lạnh lùng như thường ngày, nhãn thần dịu đi, đôi con ngươi nhu hòa nhìn y nhân say giấc trên giường...

Giờ này đây ko còn cái gì gọi là đế vương của một nước, không còn là tôn chủ Phong Ảnh điện người người khiếp sợ, lúc này chỉ là hai người nam nhân

đôi diện lẫn nhau, cùng chân thành yêu
luyến một thiếu nữ mà thôi....nhân thân
đôi diện lẫn nhau, lời muốn nói cũng hóa
thành tiếng than nhẹ, thở dài....

“ Người có biết ai làm ko..?” Phong Tà
Nguyệt nói, phá vỡ ko khí trầm mặc giữa
hai người....

“ Dường như là người của Cửu Trọng
cung...” Bắc Li Ngạo đáp....

“ Cửu Trọng cung.....lại là Cửu Trọng
cung.....” Phong Tà Nguyệt tăng thêm
một tầng sương lạnh, đôi con ngươi nồng
đậm hận ý,

“ Nghe nói Cửu Trọng cung đang cho
người truy tìm những người có đôi con
ngươi khác lạ...mà dường như tiểu hài tử
kia con ngươi màu xanh dương....” Bắc

Li Ngạo âm thanh nhàn nhạt....

“ Người nói gì...?..” .Phong Tà Nguyệt kinh ngạc nhìn Bắc Li Ngạo....đôi con người khác lạ sao chứ...!! ... hấn..như vậy....mười năm về trước....

“ Ân...!!..Cửu Trọng cung có một bí đồ bảo tàng, tìm được 7 nhân có bảy màu con người thì sẽ mở được báu vật, mà có được bảo đồ có thể thống nhất thiên hạ... điều này ta tình cờ tìm được trong văn thư của tổ tiênít người biết!! ... ”

Bắc Li Ngạo nhíu mi đáp, nhãn thần có chút lo lắng. Xem ra sau này, nàng sẽ gặp nhiều chuyện hơn nữa...Cửu Trọng Cung, tổ chức này hấn điều tra bao nhiêu lần nhưng vẫn ko biết được quy mô ẩn sâu trong đó, như vậy bí ẩn làm cho hấn

cũng ko biết làm thế nào để đối phó....

“ Bảo đồ...!! ... ” Phong Tà Nguyệt trầm mặc, suy nghĩ.....rốt cuộc Cứu Trọng cung muốn làm gì...?

“ Ngô...!! ... ” khẽ rên một tiếng, người trên giường có chút rung nhẹ, khẽ mở nhãn thần , đôi phượng mâu trong suốt như làn nước mùa thu mềm mại ấp áp.....

“ Thiên! ... tỉnh rồi..?” Phong Tà Nguyệt ôn nhu đỡ Lãnh Khuynh Thiên, nhẹ giọng vấn...

“ Ân...ta ngủ bao lâu rồi...” Khuynh Thiên nghiêng đầu nói....

“ Ko lâu, hơn 3 canh giờ thôi....”

“ Ngươi..? ... ” Lãnh Khuynh Thiên kinh ngạc nhìn Bắc Li Ngạo, sao hắn lại ở

đây...

“ Lãnh tiểu thư! ... ” Bắc Li Ngạo nhả thần có chút đau xót, cười đáp..nàng ko nhận ra hấn nha, cũng đúng thôi, chỉ có hấn nhìn nàng chứ có bao giờ nàng chỉ liếc mắt nhìn hấn một cái đâu...

Dù giữa trăm ngàn người liếc mắt một cái là ta đã nhận ra người, Lãnh Khuynh Thiên a! nhưng mà còn người có hay không dùng nhãn thần ôn nhu kia nhìn ta dù chỉ trong chốc lát!! ...

Bắc Li Ngạo nha, không ngờ người tính toán cả một đời, phụ lòng thiên hạ nữ nhân không biết bao nhiêu, cuối cùng lại vì một người mà đau lòng, mà xót xa.....

“ Ân...Bắc Li Ngạo, Đế vương Bắc Li quốc....” Khuynh Thiên cười nhẹ đáp,

phượng mâu ôn hòa, ko mặn ko nhạt.....

“ Nàng....” Bắc Li Ngạo kinh ngạc...
nàng nhận ra hắn....nàng nhận ra hắn a,
Bắc Li Ngạo tâm mừng như điên...ít ra
nàng cũng đã nhận ra hắn ko phải sao, ít
ra nàng cũng ôn hòa cười đáp hắn là
gì.....

Lãnh Khuynh Thiên thùy hạ mi mắt, làn
mi dài cong vút che đi cái nhìn phức tạp
của nàng lúc này,...hey..!! có cần khổ
chư vậy ko chứ, hắn và nàng chỉ tình cờ
gặp nhau vài lần a, lần đầu mâu thuẫn
nhỏ nhỏ nàng chọc tức hắn, lần hai trong
tam quốc thi.....Lần ba.....

Nhưng mà đôi khi, ái tình đâu phải là
gặp nhiều lần, nói nhiều lời mà xuất hiện
Đôi lúc, chỉ cần nhìn đôi phương một

lần, tâm vô tình khắc sâu thân ảnh vào tâm. Lần sau gặp lại, hình bóng lại càng thêm đậm sâu....

Mỗi ngày, mỗi lần điều kiểm lòng ko đậu ngóng chờ hình bóng của đối phương...

Mỗi ngày si ngốc đứng trên đường chờ mong chỉ để thoáng nhìn thấy đối phương trong một chốc lát.....

“ Nguyệt!...có phải là người đã biết...”

Khuynh Thiên xoay đầu đối diện nhìn thật sâu vào mắt Phong Tà Nguyệt vẫn

“ Ân....” Phong Tà Nguyệt gật đầu...

“ Người nói xem...ta có tốt như vậy sao? ... bọn họ điều như vậy ngốc nha...”

Khuynh Thiên cười khở...

“ Nàng tốt lắm...” Phong Tà Nguyệt ôn

nhu đáp, cảm hân đặt nhẹ trên bờ vai nhỏ bé của nàng, duyên tiếc hít nhẹ mùi thơm nhàn nhạt hương trúcquen thuộc..ấm áp....

Vệ Minh Kha, thanh lãnh vô tâm vô tình, Hạo Thiên Diễm tà mị phong lưu, Bắc Li Ngạo đế vương lãnh tình, đa đoan tính toán....còn có hân lãnh khốc Phong Tà Nguyệt chung quy tâm vì nàng mà loạn nhịp....chung quy ánh mắt cũng chỉ đuổi theo bóng hình xinh đẹp của nàng....

Không phải tốt hay không, đáng hay không chỉ là nguyện ý hay không mà thôi! ... ái một người đâu cần nhiều lí do như vậy....yêu đôi khi chỉ là yêu thôi.....!!!! Suy nghĩ nhiều rồi nắm chặt lấy tay người

Cảm nhận sự ôn nhu không giả dối
Hãy để tình yêu theo gió vượt qua thời
không
Ôm người trong nỗi nhớ mong.....

CHƯƠNG 25: TA ĐUỔI THEO NÀNG ĐỜI ĐỜI KIẾP KIẾP

“ Lan di, người tỉnh rồi.....” Khuynh Thiên ôn nhu cười nhìn Đông Lan, nhãn thần đầy quan tâm hòa lo lắng...

“ Ân....Thiên Nhi..? ... Tà..hài tử...tiểu hài tử của ta....” Đông Lan suy yếu nói, phượng mâu bất an cùng lo sợ. Trước khi ngất đi nàng còn thấy phu quân của mình cùng hắc y nhân đấu một hồi, sau đó....hài tử bị cướp đi, Phong Tà bị đâm một kiếm còn nàng bị đánh cho hôn mê....

“ Phụ thân ko có chuyện gì, nghỉ ngơi một chút là tốt rồi...!..còn tiểu đệ người

an tâm, dù khuyñh tần tất cả Khuyñh Thiên nhất định cũng đem tiểu đệ bình an trở lại

Lãnh Khuyñh Thiên nhẹ giọng nói nhưng lời nói cũng lắm kiên định...khiến cho Đông Lan tâm yên ổn lại. Không hiểu sao nàng luôn có cảm giác, nữ hài tử này chỉ cần muốn là ko có việc gì ngăn cản được nàng.

“ Ân...Thiên nhi...phiền ngươi....”

Đông Lan ôn nhu cười nhìn khuyñh thiên, ...

“ Đừng nói vậy, chúng ta là người một nhà....người an tâm ngủ đi, tỉnh dậy mọi chuyện lại như cũ thôi...!! ... ”

Lãnh Khuyñh Thiên vượt nhẹ Đông Lan mí mắt cười khẽ nói.....

Ôn nhu thanh âm hòa ấm áp từ bàn tay

truyền lại, Đông Lan cả người cảm thấy nhẹ nhàng hơn, an tâm chìm vào giấc ngủ....

Đúng vậy! dù khuyh tấn tất cả Lãnh Khuynh Thiên cũng nhất định cứu về đệ đệ, tám năm trước nỗi đau mất đi hằn vết thương còn chưa lành sao lại có thể tám năm sau lại mất đi một lần chứ... nàng Lãnh Khuynh Thiên nhất định ko để cho chuyện đó xảy ra ...nhất định ko.....!!

“ Mau trả tiểu đệ cho ta.....” thanh âm cứng rắn hòa uy hiếp nào còn ôn nhu ấm áp như thường ngày....Khuynh Thiên phượng mâu ẩn ẩn lửa giận nhìn hắc y nhân đang ôm tiểu hài tử trên tay kia.

Đáng giận hài tử vừa mới sinh ra còn suy yếu sao lại dễ vất vả như thế kia chứ, bọn chúng thật ko biết coi trọng sinh mạng mà...(nàng à!!...bọn chúng là sát thủ.., sát thủ đó!!..)

“Hừ! còn lâu...” đáp trả lại là sự khinh thường, hắc y nhân ngạo nghễ nhìn trước mặt mình một nam một nữ...chỉ có hai người mà đòi đánh lại bọn hắn sao, chưa kể nữ nhân kia trên người ko có nguồn nội lực nào cả....

Phong Tà Nguyệt khẽ nhếch bậc thân cười lạnh, “xem ra các người thiên đường có lối ko đi, địa ngục vô lối lại muốn đâm đầu vào..? ...”

“Hừ đừng nhiều lời, đứa trẻ này chúng ta ko đem đi ko thể....lên.....” hắc y

nhân la lên, hàng chục đồng bọn xuất
hiên ồ ạt tấn công hai người

Lãnh Khuynh Thiên cong lên nét cười
lãnh khốc, xem ra phải cho bọn chúng
biết thà đắc tội với diêm vương là tốt
hơn đắc tội với nàng ah....

“Đừng làm tổn thương đệ đệ của ta,.....”
khuynh thiên khẽ cười...đằng sau nàng
đột ngột xuất hiện mười hắc y nhân, thủ
pháp quỷ dị nhanh chóng làm cho hắc y
nhân ôm tiểu hài tử có chút toát mồ hôi
Hảo thân thủ a.....

Hai bên chiến đấu kịch liệt, Phong Tà
Nguyệt ko hổ danh là tôn chủ Phong Ảnh
điện, võ công tuyệt luân, kiếm pháp sắc
bén, nội lực mạnh mẽ....chẳng mấy chốc
bên kia khá nhiều hắc y nhân ngã

xuống....

Thấy tình hình ko ổn, tên kia nhẫn thần hiện lên lạnh lẽo hòa tàn nhẫn...

“Dừng tay, nếu ko ta bóp chết hắn...”

uy hiếp thanh âm, tay bóp cổ tiểu hài tử, chỉ cần nhẹ răng rắc là đi đời một sinh mạng a....

Khuynh Thiên tức giận nhìn tên bỉ ổi vô liêm sỉ kia, dám uy hiếp nàng, được lắm Cửu Trọng cung, ta cùng các người thề bất lưỡng lập.....

“Người rót cuộc muốn như thế nào mới thả tiểu đệ của ta, hài tử nhỏ như vậy các người bắt làm gì....” Khuynh Thiên âm trầm nói, âm thanh tuy nhu nhưng lại khí thế tăng lên một tầng. Những người hiểu rõ nàng nhất định sẽ biết, nàng tâm trạng

khi vui vẻ rất ôn nhu hòa âm áp, buồn sẽ dễ nổi nóng nhưng mà khi thật sự tức giận thì càng ôn nhu càng mềm nhẹ....dấu hiệu trước bão nổi a!! ... mà Lãnh Khuynh Thiên nàng một khi tức giận thật đáng sợ nha....

“ Chúng ta chỉ làm theo mệnh lệnh thôi...!!..Lãnh tiểu thư , người tốt nhất là ko nên xen vào....” một hắc y nhân chen vào nói, hắc biết nàng kia có bao nhiêu lợi hại, nội tốc độ phát triển Lãnh phủ khiến người ta sợ hãi than cùng có trong tay Phong Ảnh điện, ko bao nhiêu lâu ko chừng có thể vượt qua Cửu Trọng cung, này nhân ko thể xem thường dù chỉ là nhỏ bé thiếu nữ

“ Hừ! các ngươi bắt chính là tiểu đệ của

ta, bảo ta ko xen vào..nói thật hay....”
Khuyñh Thiên tức giận nói....., một cồ
khí tức lạnh lùng bao bọc lấy tất cả nhân
ở nơi đây.....làm cho bọn họ ko hiểu
cảm giác rét lãnh....

Phong Tà Nguyệt kinh sợ nhìn Lãnh
Khuyñh Thiên, nàng đang làm gì
ah....nàng còn chưa khôi phục cơ mà,
nếu lại sử dụng lữ có chuyện gì thì sao..?
“ Thiên...ngươi ... ??? ... ” Phong Tà
Nguyệt lo lắng vắn....

“ Ko có việc gì, ta có thể ứng phó
được....” Khuyñh Thiên cười nói, thật
xin lỗi Nguyệt, ta ko thể để cho tiểu đệ
có việc gì được, hấn là ta thân đệ đệ, tám
năm trước bảo vệ ko được tiểu Vũ trở
thành ta cả đời nhức nhối, tám năm sau

dù như thế nào, dù trả giá đắt ra sao, ta cũng ko để cho đệ đệ xảy ra chuyện được...

Màu tím huyễn hắc như ma như mị ôm trọn lấy tất cả hắc y nhân trong đây, khiến bọn họ ta chân như cứng đờ ko cử động được, nhãn thần kinh hoảng nhìn Khuynh Thiên....cái này là loại võ công gì nha....

Phong Tà Nguyệt nhanh chớp lấy thời cơ, cướp đi tiểu hài tử từ tay hắc y nhân, một chương phách tử gã đó, nhãn thần băng khốc....hừ, làm cho nàng tức giận...giết ko tha..!!

“Lên....” Phong Tà Nguyệt quát to, vài chục sát thủ Phong Ảnh điện phóng lên phía trước, tấn công đám người còn lại,

Lãnh Khuynh Thiên thu hồi linh lực, sắc mặt càng thêm tái, ngã nhào trong lòng Phong Tà Nguyệt.

Tay nhỏ bé vượt nhẹ tiểu hài tử béo mập khuôn mặt....khóe miệng con lên nét cười ôn nhu, nhãn thần sừng nịnh ấm áp đến nịch nhân...

“ Đệ đệ của ta nha....tiểu Vũ...!! ... ”

Phong Tà Nguyệt đau lòng nhìn ái nhân hôn mê trong vòng tay của mình, tại sao mỗi lần có chuyện hấn lại ko thể giúp gì cho nàng a, nàng là như vậy bé nhỏ, như vậy ôn nhu....tại sao mang nhiều như vậy việc trên tấm lưng thon gầy này chứ.....

Khuynh Thiên a, người thật là ngốc
....lúc nào cũng làm cho bản thân mình mệt mỏi vậy sao....ta là của người ái

nhân kia mà...mọi việc có thể để cho ta, người an tâm nghỉ ngơi là tốt rồi....được ko.? ... đừng làm cho bản thân suy yếu như thế nữa...lòng ta đau...như khả hiểu..??!! ...

“ Nàng sao vậy..? ... ” lo lắng hòa quan tâm, Bắc Li Ngạo nhíu mi nhìn y nhân nằm trong vòng tay Phong Tà Nguyệt, sao lại như vậy suy yếu cơ chứ...

“ Nàng quá mệt mỏi thôi..!!..” Phong Tà Nguyệt nhàn nhạt đáp.....

“ Lần này cảm ơn người, điều động nhiều người như vậy....” .Phong Tà Nguyệt than nhẹ nhìn Bắc Li Ngạo, nam nhân tôn quý này....cũng là một kẻ tình si...

“ Ko cần cảm ơn, ta ko phải giúp

người...mà là vì nàng....” Bắc Li Ngạo ko hờn giận nói, nếu có thể giúp nàng làm chút chuyện gì đó hấn Bắc Li Ngạo ko ngại đánh đổi tất cả...

Hấn bây giờ rốt cuộc đã hiểu, vì sao lại có những đế vương rũ bỏ cả giang sơn đẹp như họa chỉ để lấy một nụ cười xinh đẹp như hoa của ái nhân. Lúc trước hấn cười cợt những kẻ đó ngu ngốc nhưng mà giờ đây...nếu như có thể nhận được cái ngoái đầu nhìn lại của nàng..., có thể cùng nàng đối ẩm....có thể nhận được ôn nhu ánh mắt...hòa ấp áp tiểu dung của nàng, hấn Bắc Li Ngạo....ko ngại đánh đổ cả giang sơn thịnh thế yên hoa này.....nhưng mà..chung quy chỉ là..ước

muốn, mộng đẹp...mãi ko thành sự
thật.....!!!!!!!

“ Nàng từng vắn ta...nàng có tốt như vậy
để chúng ta làm đến thế ko..?” Phong Tà
Nguyệt ôn nhu vuốt nhẹ lọn tóc đen mềm
mại của Lãnh Khuynh Thiên nói.....

Bắc Li Ngạo trầm mặc....nhãn thần si
ngốc nhìn y nhân trên giường....có đáng
ko?...đáng sao chứ..? ... hắn ko biết đáng
hay ko...chỉ biết hắn Bắc Li Ngạo
nguyện ý, ko oán ko hối...!! ...

“ Nàng tối trên đời ko muốn chính là
người khác vì mình mà đau lòng mà bi
ai....” Phong Tà Nguyệt tiếp tục nói,
nhãn thần vẫn như vậy nồng đậm ái
tình.....

“ Ta biết! ... cho nên ta ...” Bắc Li

Ngạo nhẹ giọng nói. Cho nên hẳn ko muốn quá biểu lộ ái tình đậm sâu trước mặt nàng, cho nên dù yêu nàng say đắm cũng ko muốn nói trước mặt nàng, hẳn tôn trọng quyết định của nàng....hắn cam nguyện từ xa nhìn nàng,...cả đời...cả thế...

“ Nếu như có kiếp sau...ta nhất định đến trước ngươi...ta dù có khuynh tần tất cả cũng có được ái tình của nàng,...” Bắc Li Ngạo ngẩng đầu nhìn Phong Tà Nguyệt kiên quyết nói, khí thế vương giả chí tôn...

Phong Tà Nguyệt cười khẽ, “ ta đây Phong Tà Nguyệt....sẽ đuổi theo nàng đời đời kiếp kiếp....không tha ko rời....dù nàng có gặp các ngươi trước...

ta Phong Tà Nguyệt cũng ko tha, lại một lần nữa đem nàng về trong lòng...bất li bất khí....”

“ A ... aa..a...ngươi, được lắm...” Bắc Li Ngạo cười lớn, ko hổ là Phong Tà Nguyệt, như vậy nhân mới được nàng yêu, nàng quý trọng.....

CHƯƠNG 26: ÁI CÓ ĐÔI KHI LÀ..BUÔNG TAY.!

“ Cung chủ!..người làm sao vậy....” âm thanh nghi vấn, cung chủ từ lúc bên ngoài về luôn trầm mặt, thỉnh thoảng lại nhíu mi....

“ Ko có việc gì..người có thể đi ra....” nam nhân trầm mặc nói...

“ Là....”

Nam nhân tuấn mỹ dung nhan, khuôn mặt lúc nào cũng băng băng ko độ ấm, ko cảm xúc...!!..thùy hạ mi mắt, than nhẹ cũng hóa thành thờ dài....

Khẽ xoay pho tượng Phật, mật động hé mở...nhanh chóng bước xuống tầng hầm...động tác hành vân lưu thủy tựa

như đã quá quen thuộc với cử chỉ này rồi
Ánh sáng hiu hắt của cây nến tỏa ánh
sáng dịu nhẹ, chiếu sáng mật đạo.

Mật đạo này có vẻ lâu lắm., nhìn kiến
trúc cổ trang của nó, cũng có bề dày lịch
sử hơn nghìn năm.

Nam nhân từng bước, từng bước thông
thả xuống tầng cuối cùng của mật đạo,
dưới này, ánh sáng của dạ minh châu
chiếu rọi tựa như ban ngày....thật to lớn
tầng hầm cũng nhiều lắm báu vật quý
giá....nhưng mà những báu vật kia chẳng
đáng để nam nhân liếc mắt nhìn một cái,
hắn tâm tâm niệm niệm nhìn một thứ duy
nhất...đúng vậy một thứ duy nhất.....

Một bức tranh, một bức tranh họa một
tiểu cô nương cũng khoảng 13, 14 tuổi.

Kìa mắt phượng mày ngài, môi hồng răng trắng, xinh đẹp chi tư....tiểu cô nương cười ôn nhu ấm áp tựa như vàng thái dương soi sáng cái giá lạnh của tầng hầm này, kìa ánh mắt mang ba phần bất đắc dĩ hòa bảy phần sùng nịnh....

Nam nhân nhãn thần nồng đậm tưởng niệm nhìn bức tranh, bạc thần hé mở

“ Tỷ tỷ...người có khỏe không....có còn hay ko nhớ đến ta nha....thật sự ta rất nhớ người đích...”

“ Tỷ tỷ chờ ta...ko bao lâu nữa, ta sẽ trở lại bên người....chúng ta lại như trước... vui vẻ hạnh phúc...có được ko? ... ”

Ngẩng đầu dậy, nhãn thần hiện rõ sự quyết tuyệt, băng mâu lại trở về lãnh băng ko độ ấm.....

Xoay người bước khỏi tầng hầm...hắn nhất định bằng mọi giá phải trở về...hắn dù có hi sinh tất cả, dù....nhuộm huyết bao nhiêu cũng phải trở về. đúng vậy! phải trở về....tỷ tỷ còn đang đợi hắn...hắn nhất định phải làm được...!! ...

“ Ngạo!..lần này tạ ơn người....” Khuynh Thiên mỉm cười nhìn vị kia đế vương nói, nhờ hắn lần này giúp rất nhiều nếu không nàng phải mất rất nhiều thời gian mới điều tra được tung tích của đệ đệ.....

“ Người gọi ta cái gì...” .Bắc Li Ngạo kinh ngạc vắn....nàng..nàng là đang gọi tên hắn sao chứ, hắn ko mơ đi hay huyền tai nghe lầm. Thật là nếu để cho đại thần nhìn thấy vị đế vương lãnh khốc của bọn

họ lại như vậy dễ dàng vui vẻ khi có người gọi tên hấn thì ko biết bao nhiêu vị thần tử trật cằm vì há mồm kinh ngạc đây.

“ Ngạo a!!..ngươi ko muốn ta gọi tên ngươi..như vậy...” Khuynh Thiên có chút nghịch ngợm le lưỡi nói....hấn thật là đáng yêu nha, thật muốn chọc hấn một chút....

“ Ko ... ko có, ngươi cứ như vậy gọi....” Bắc Li Ngạo lắc đầu, cười khẽ....nàng a! từ khi nào tính tình lại như vậy trẻ con nha...

“ Ngươi bảo trọng rảnh rồi ta cùng Nguyệt sẽ đến thăm ngươi....” Khuynh Thiên ôn nhu cười nhìn Bắc Li Ngạo

“ Ân...được, ngươi bảo trọng...” Bắc Li

Ngạo gật đầu....

“ Thiên..., ta có thể như vậy gọi người, được?,...” Bắc Li Ngạo chân chờ nói

“ Ân...tốt, chúng ta là bạn tốt ko phải sao...” Khuynh Thiên cười nói

“ Đúng vậy..bạn tốt....” Bắc Li Ngạo chưa xót nói, là bạn tốt cũng ko sai, ít ra nàng ko chán ghét hẳn ko phải sao...ít ra, hẳn có thể đường đường chính chính bên cạnh nàng, cùng nàng đối ẩm nhân sinh....

“ Ta có thể....ôm người một cái được ko...” Bắc Li Ngạo cười khẽ, nhãn thần âm áp.... “ chỉ là chào từ biệt thôi! ... ”

“ Ân...” Khuynh Thiên than nhẹ, gật đầu....ngu ngốc nhân, có đáng như vậy ko chứ!!!hắn là đế vương mà, muốn bao

nhiều người mà chẳng được, muốn kiếm
nhân hơn nàng...nhiều lắm, sao lại.....

Bắc Li Ngạo thỏa mãn cười, hắn vốn
tuần mỹ nhưng thường ngày lạnh lùng
cùng uy nghiêm đế vương, nếu cười chỉ
là thoáng qua, cười cợt, trào phúng khác
hắn giờ này đây, cười mãn nguyện, băng
mâu hòa ấm áp....tiểu dung mang chút
trong sáng cùng vui vẻ tận chân
tâm....này cười làm cho nàng Lãnh
Khuyên Thiên trong lòng lắm phức
tạp....

Bắc Li Ngạo ôm lấy Lãnh Khuyên Thiên,
hơi ấm truyền lại trên con người hắn,
hương trúc nhàn nhạt phủ trong mũi hắn,
làm cho hắn lắm si luyến, ko đành, ko
nỡ....lại phải buông tay. Giờ khắc này

đây nếu thời gian có thể ngừng trôi thì tốt quá....

“ Thiên, đừng áy náy...ái người là ta cam tâm tình nguyện, người hạnh phúc... ta cũng vui vẻ...cho nên phải hạnh phúc, được? ... ” Bắc Li Ngạo nhẹ giọng nói...

“ Ân....!!”

“ Còn có.... “ ta thật sự ...rất yêu người...”....” tạm biệt người, người ta yêu say đắm. Từ giờ trở đi....phần này yêu ta sẽ giữ chặt....ko quên cũng ko muốn quên lãng, hình bóng người sẽ tận một góc con tim..và ta cũng phải trở về...trách nhiệm của ta.

“ Ta biết....!!”

“ Ngạo! ... , có đôi khi người người

kiếm tìm cả một đời....lại ở bên cạnh
ngươi, hãy mở lòng...và hạnh phúc
nhé....” Khuynh Thiên ôn nhu nói,
phượng mâu vẫn như vậy âm áp.....

Nàng khẽ cười...cười một tiếng, nụ cười
tựa như xuân đào hoa khai, diễm mỹ
nhưng cũng thật thanh nhã....khuynh
thành tiêu dung của nàng lúc này...mãi
mãi trở thành hình ảnh vĩnh cửu đẹp nhất
trong lòng vị đế vương cao ngạo này. Vì
đó là nụ cười, nàng dành cho hắn..chỉ
cho riêng hắn mà thôi.! Giờ phút này
đây, Bắc Li Ngạo cảm thấy hắn làm tất
cả như vậy đáng lắm.....

Ái tình...có đôi khi đâu cần nhất thiết
bên nhau...

Chỉ cần nàng vì hắn cười một

chút.....

Chỉ cần liếc nhìn hắn một cái.....

Chỉ cần ôn nhu nói hắn một câu.....

Hắn Bắc Li Ngạo.....cam nguyện cả đời
nhất thế trầm luân...!! ...

Đế vương vốn nên vô tình lãnh tâm, là đế
vương địa vị càng cao càng tịch
mịch....yêu của đế vương cũng lắm gian
truân....hắn yêu nàng, hắn ko muốn nàng
trở thành chim trong lồng, cá trong
chậu....ko muốn bức tường cung cấm trở
thành nơi giam cầm nàng cả đời.....

Yêu nàng!, là cho nàng tung cánh đi khắp
nơi, hạnh phúc mà thỏa nguyện

Ái nàng! Là tôn trọng quyết định của
nàng, để nàng vui vẻ

Cho nên...hắn Bắc Li Ngạo cam nguyện

buông tay.....

Lãnh Khuynh Thiên, Khuynh

Thiên.....nếu như kiếp lai sinh có thể gặp
người lần nữa, ta nguyện ko trở thành đế
vương, chỉ là một nam nhân bình thường,
ko trách nhiệm...ko vương bận..cùng
người tay trong tay...đi khắp nhân gian
này...!! được..??!!!

CHƯƠNG 27: NẾU NHƯ... TA YÊU NGƯỜI ÍT ĐI MỘT CHÚT

Lãnh phủ

“Tiểu thư, người về rồi....” Hân nhi vui mừng nhìn Khuynh Thiên vấn. xem nào tiểu thư đi hơn một tháng tại sao lại như vậy gầy nh, sắc mặt lại tệ hơn trước nhiều lắm, ko khỏe sao.

“Ân...ở nhà có việc gì không?..”

Khuynh Thiên cười nói

Hân Nhi mếu máo nhìn Khuynh Thiên nói: “tiểu thư người trong lúc ko ở đây có người tấn công Lãnh phủ bắt cóc hai vị thiếu gia....”

“ Cái gì? ... ” Khuynh Thiên lo lắng , “ vậy Duệ Nhi cùng Thần Nhi có chuyện gì ko?”

“ Ko có....” người của chúng ta có bị thương một chút nhưng mà hai thiếu gia vẫn an toàn, có điều.....Hân Nhi nói đến đây lại ngập ngừng...

“ Sao vậy, Hân Nhi..người biết ta ko thích dài dòng kia mà....” Khuynh Thiên than nhẹ nhìn tiểu nha hoàng của mình

“ Nhưng mà Vệ vương gia vì cứu Thần Hi thiếu gia mà trúng tập kích của bọn họ,” Hân Nhi nhìn Khuynh Thiên nhẹ giọng nói. Là Vệ vương gia ko muốn cho tiểu thư biết...

“ Vệ Minh Kha....sao hấn lại..? ... ”
Lãnh Khuynh Thiên nhú mi, phượng mâu

lắm phức tạp hòa khó xử

“ Là hôm đó Vệ vương gia đến tìm tiểu thư nhưng mà....” Hân Nhi lại tiếp tục kể...

Lãnh Khuynh Thiên thở dài, lại nợ một người, tại sao nàng Lãnh Khuynh Thiên nợ nhiều người vậy nhỉ, Bắc Li Ngạo bây giờ lại là hấn, bộ muốn nàng bứt rứt ko yên cả một đời sao...

“ Hấn sao rồi..vết thương có nặng ko..? ... ” Lãnh Khuynh Thiên vẫn

“ Vết thương ko nặng lắm....” Hân Nhi đáp

“ Được rồi, người sắp xếp cho phụ thân cùng Lan di giúp ta, ta đến xem các bảo bối của ta....” Khuynh Thiên phân phó Hân Nhi

“ Là....” Hân Nhi lui ra ngoài. Lão gia cùng phu nhân về rồi sao...

Lãnh Khuynh Thiên trầm mặc nhìn trên bàn đồng văn kiện chờ nàng giải quyết, phượng mâu nhàn nhạt nhớ đến tình cảnh lần đầu tiên gặp Vệ Minh Kha.

Vệ Minh Kha, người cũng thật giống tên, tựa như minh nguyệt trong trẻo thanh lãnh bạch y, hắn tựa như trích tiên không thuộc nhân gian khói lửa, lần đầu gặp mặt, nàng ko có lắm thiện cảm với hắn... lần hai chỉ nhàn nhạt sơ giao, lần ba hắn nhờ nàng giúp đỡ trong cuộc thi tam quốc,...lần bốn.....

Chỉ thoáng qua, chỉ nhàn nhạt quen biết....nhưng mà hắn lại

Lãnh Khuynh Thiên lẩm đầu đầu nhìn

hoàn cảnh của mình lúc bấy giờ, nàng chỉ nguyện có một người, tay trong tay cùng hă đi khắp này nhân gian, đi đến cuối đời người, ...cho đến khi chết đi...nhưng mà phải chăng thượng thiên ban cho nàng quá nhiều ân tình, cả bốn nam tử như vậy xuất sắc điều có tình cảm với nàng....

Tâm chỉ có một nha, mà hơn mười lăm năm về trước đã vì Nguyệt mà loạn nhịp, cho đến nay cũng vì hă mà thôi, ba người kia nàng chỉ xem là bạn, là tri kỉ... nhưng mà tình mà nàng nợ bọn hă đến khi nào mới trả đủ đây.....

Vệ vương phủ

“ Lãnh tiêu thư, vương gia ở bên này....”
một gã sai vặt cung kính đưa Lãnh Khuynh Thiên đến chỗ Vệ Minh Kha

“ Cảm ơn.....” Khuynh Thiên ôn nhu cười tạ ơn

“ Ko..ko có gì...” gã sai vặt mặt có chút đỏ bối rồi trả lời...

Rừng cây tử đằng đông đưa theo vũ điệu của gió, sắc hoa màu tím rung rinh cùng mặt hồ sen tạo nên bức tranh thiên nhiên xinh đẹp

Dưới tán cây tử đằng cổ thụ có một đình nhỏ, trong đình nhỏ có một người, an tường nằm trên nhuyễn tháp, khuôn mặt tuấn mỹ dưới ánh sáng mặt trời hiện lên vài đường nét nhu hòa ấm áp, bạch y càng tôn lên vẻ thoát tục của người đó.

Lãnh Khuynh Thiên lặng im bên cạnh nhìn bạch y nam tử an tường thụy dung, ko nói...ko tiếng động chỉ lặng im bên

cạnh ... Hấn nằm , nàng ngồi..

Hoa tím của tử đằng rơi nhẹ trong gió
Từng mảng tím đằng hoa lả tả như cơn
mưa hoa

Huyền hoặc nhưng cũng thật diễm
mỹ.....

Thanh phong nhàn nhạt mang theo hương
sen thanh khiết phả vào lòng người.

Vệ Minh Kha từ từ mở mắt kinh ngạc
nhìn y nhân bên cạnh mình, là hấn mộng
còn chưa tỉnh sao.

“ Người cuối cùng cũng tỉnh...” Khuynh
Thiên khẽ cười nhìn bộ mặt ngơ ngác của
Vệ Minh Kha lúc này

“ Ân....” Vệ Minh Kha ngây ngốc gật
đầu.

“ Ta đến cảm ơn người vì giúp các bảo

bồi của ta....” Lãnh Khuynh Thiên tiếp tục nói, phượng mâu có chút bất đắc dĩ nhìn bạch y nam nhân Vệ Minh Kha

“ Ko có gì...chỉ tiện tay thôi....” Vệ Minh Kha lấy lại phong thái trong trẻo thường ngày lắc đầu đáp.

Khuynh Thiên cười khẽ ko nói, nhãn thần chăm chăm nhìn tán cây tử đằng xinh đẹp trước mặt, còn Vệ Minh Kha nhãn thần si luyến nhìn nàng, nhưng mà khi Khuynh Thiên quay lại nhìn hắn thì đôi con ngươi nồng đậm ái mộ kia lại trở về một mảnh trong trẻo, vô tâm vô tình.

“ Tử đằng...ngươi thích loại cây này sao....” Khuynh Thiên vấn Vệ Minh Kha....

“ Trước đây thì không, ta không thích

màu tím cho lắm..nhưng mà..bây giờ vô
có yêu thích sắc đẹp huyền hoặc huyền bí
này....” Vệ Minh Kha khẽ cười, trong
giọng nói là ba phần si mê, một phần bất
đắc dĩ cùng năm phần tưởng niệm và một
phần chẳng biết làm sao.....

Là khi màu tím ngậy thơ thuần khiết nhìn
hắn mà nói: “ nếu ko biết điều khiển xe
ngựa thì nên đi bộ nếu ko lại đụng
người”....thú vị.....

Là màu tím thành thực mị hoặc ôn nhu
mỉm cười nhìn hai tiểu hài tử..ấm áp
khiến cho hắn... .. tưởng niệm

Là màu tím thanh lãnh cao ngạo dạo nên
khúc nhạc kì lạ cướp mất tâm của hắn...
mê muội...

Lại là màu tím huyền bí mị hoặc họa nên

bức tranh độc nhất vô nhị hoàn toàn triệt
để chiếm được ái tình của hắn.....cuồng
si....

Một sắc màu kì bí, nhiều mặt..làm cho
hắn luyến tiếc si mê mà cứ lún sâu vào...
muốn vùng vẫy thoát ra ngoài nhưng mà
càng vùng vẫy càng lún sâu càng ko thể
thoát ra ngoài.....

Lãnh Khuynh Thiên vẫn cứ nghe Vệ
Minh Kha ôn nhu nói, trên miệng vẫn
nhàn nhạt tiêu dung nhưng mà đôi
phượng mâu lại nhuộm chút u sầu.....

Không gian vẫn như vậy im lặng....

Mỗi người ai cũng đuổi theo xúc cảm
của riêng mình...

“ Ta rất thích màu tím...nhưng mà so với
tử đằng ta lại yêu luyến thanh nhã của

trúc hơn....” Lãnh Khuynh Thiên khẽ mở miệng nói, phượng mâu nhìn những cánh hoa tử đằng trong gió

Đưa tay ra hứng lấy vài cánh hoa rơi, khẽ vuốt cánh hoa mịn màng xinh đẹp rồi ôn nhu nỉ non...

“ Là dưới tán trúctrúc rơi, mùi hương thanh nhã...ta gặp một tiểu hài tử dù đau đến chết đi được nhưng mà vẫn kiên cường cắn chặt môi cho đến khi chảy máu cũng chỉ bật nhẹ tiếng khóc một chút...hài tử ấy khi đó có năm tuổi thôi....”

“ Từ thời khắc ấy....trong lòng ta chẳng thể chứa ai khác ngoài hắn....”

“ Mười lăm năm tựa như một giấc mộng vô ngân cú nghĩ lúc đó chỉ là mộng đẹp

nhưng mà trong lòng thân ảnh bé nhỏ ấy vẫn trong tâm...”

“ Và rồi một lần nữa gặp lại cũng là khi...ta biết suốt cuộc đời này, ta và hần...định sẵn dây dưa quẩn quýt, bất li bất khí.....”

“ Ta thích tử đằng cao nhũ huyền bí....ta tôn trọng sắc trắng thánh khiết bất nhiễm nhân gian khói lửa....nhưng mà ta yêu duy nhất vẫn là thanh nhũ mộc mạc cùng kiên định của trúc mà thôi.....”

Cho nên..Vệ Minh Kha...thật xin lỗi.....

Vệ Minh Kha ôn nhu mỉm cười nhìn nữ nhân xinh đẹp trước mặt mình, cười mà lòng chua xót hỏi ai thấu, cười mà ý cười chưa đạt đến đáy mắt vậy ai hiểu, cười

mà lòng đau quá hỏi ai hay.....

“ Ta biết.....” Vệ Minh Kha cười đáp
“ nhưng mà vẫn luyến tiếc si mê cầm
lòng ko đậu mà ái luyến sắc tím nha....”
Dù biết không thể, không kết quả nhắc
nhở bản thân ko nên lún sâu nhưng mà ái
tình nếu như có thể sử dụng lí trí thì trên
đời đâu có ai bi ai về tình.....

Lãnh Khuynh Thiên người có biết không,
ôn nhu của người là trên đời áp áp nhất
cũng là tối tàn nhẫn nhất. Người ôn nhu,
người quan tâm làm cho người ta si
luyến nhưng mà một khi mất đi cùng
không chiếm được thật xót xa cũng thật ai
thương.....

Ta thật hi vọng mình có thể yêu người ít
một chút, tàn nhẫn một chút mà ko từ thủ

đoạn cướp người , nhưng mà ta thà rằng
mình đau khổ, cả cuộc đời tưởng niệm
người cũng không muốn người đau lòng
dù chỉ một chút thôi.....

Là vì yêu cho nên.....mới như vậy chân
chờ, như vậy ko đành tâm mà tổn thương
người...nhưng mà bảo ta buông tay thật
khó quá.....

Rốt cuộc ta phải làm như thế nào đây...
người nói ta phải làm như thế nào đây
nha...!!

CHƯƠNG 28: VỆ MINH KÌ

Hoàng gia học viện

“ Thái phó!...làm phiền ngài chiếu cố Duệ Hi cùng Thần Hi rồi....” Lãnh Khuynh Thiên nhẹ giọng nói

“ Đâu có! ... hai vị thiếu gia cần cù hiếm thấy..là lão thần có phúc mới nhận được đệ tử như vậy...” lão thái phó khiêm tốn nhìn vị nữ tử trước mặt, thái độ thập phần cung kính. Sau cuộc thi tam quốc ai chẳng biết đến lãnh phủ tiêu thư cơ chứ, ngay cả hoàng thượng còn nể nang vài phần hướng chi chỉ là một đại thần như hắn...

“ Ko đâu, thái phó không chê hai hài tử, Khuynh Thiên đã rất cảm tạ rồi..” Lãnh

Khuynh Thiên cười đáp, thái độ hữu lễ khiến cho lão thái phó vô cùng thỏa mãn. Nghe nói lãnh tiêu thư khi gặp hoàng thượng còn ko phải thi lễ cơ mà mà lại cung kính như vậy, người trẻ tuổi như vậy thật hiếm thấy....

“ Nương , Thần Nhi rất nhớ người nha! ... ” Thần Hi chui vào lòng Khuynh Thiên làm nũng vắn, nương thân đi như vậy lâu làm cho Thần Hi thật luyến tiếc.

“ Nương cũng nhớ Thần Nhi...” Khuynh Thiên ôn nhu vuốt đầu nó đáp lại.

“ Duệ nhi có nhớ mẫu thân không..?” Khuynh Thiên vỗ Duệ Hi béo mập khuôn mặt, ôn nhu cười hỏi

“ Có,Duệ Nhi cũng thật nhớ

người...” Duệ Hi khả ái khuôn mặt ửng đỏ trả lời. Nó nhớ lắm chứ, mẫu thân hương vị ấm áp cùng ôn nhu tiêu dung hơn một tháng ko gặp làm cho nó thật sâu bất an. Nó sợ mẫu thân đi quá lâu sẽ quên đi nó nha...

Khuynh thiên ấm áp ý cười nhìn nó, môi anh đào cong lên nét cười dịu dàng thường ngày, “nương cũng nhớ Duệ Nhi”

Khuynh Thiên ôn nhu vuốt đầu hai hài tử, phượng mâu sủng nịnh.

“Đúng rồi, sao hôm nay mẫu thân không thấy Tiểu Hạo....” Khuynh Thiên nghi vấn nhìn hai đứa trẻ

“Duệ Nhi không biết....” Duệ Hi lắc đầu đáp, màu tím con ngươi xinh đẹp

cũng lăm tò mò. Bình thường mình họa không bao giờ nghỉ học cả, sao hôm nay lại vắng mặt nhỉ

“ Hay là Minh Hạo bị ốm nhỉ...” Thần Hi chớp mắt to tự vấn.

“ Được rồi, chúng ta về thôi, lát nữa mẫu thân sẽ đến thăm Hạo nhi.” Ngoại công còn đang chờ hai đứa ở nhà nha, còn có tiểu bảo bảo nữa...Khuyhnh Thiên vừa ôm Thần Hi vừa dắt tay Duệ Hi đi vừa nói.

“ Tiểu bảo bảo....là tiểu cậu sao....”

Duệ Hi nghiêng đầu nhìn mẫu thân của nó hỏi lại

“ Đúng vậy, Duệ Nhi cùng Thần Nhi gọi là tiểu cậu, sau này phải chăm sóc cho tiểu cậu biết không....” Khuyhnh Thiên ôn

nhu vuốt đầu tiểu hài tử đáp.

“ Vậy tiểu cậu có hay không thích Thần nhi nha! ... ” Thần Hi đôi mắt to màu đỏ như viên ngọc rubi long lanh nhìn Khuynh Thiên.

“ Đương nhiên rồi, tiểu bảo bảo rất khả ái, giống như hai bảo bối vậy...vớ lại tiểu bảo bảo có đôi con ngươi màu xanh dương đó, rất đẹp....” Khuynh Thiên cười nói

“ Yaaa..!! có đôi con ngươi xanh dương? ... ” Duệ Nhi kinh ngạc nhìn Lãnh Khuynh Thiên, vậy là hai anh em nó không phải trên đời khác lạ sao. Trong trí óc non nớt của duệ hi bé nhỏ bắt đầu nhận định tiểu bảo bảo chính là đồng bọn của bọn nó rồi.!

“ Thật sao..,” tiểu cậu cũng giống thần nhi a..có màu sắc con người khác lạ...!! Thần Hi vui vẻ, híp mắt cười, khuôn mặt khả ái cùng má lúm đồng tiền hiện lên càng thêm đáng yêu.

“ Đúng vậy!..” Khuynh Thiên cười, đưa tay véo đôi má béo mập đáng yêu của thần hi rồi thân hôn mấy cái. Thật là!! Hôn tiểu bảo bối chính là tối thoải mái nha.

Hoàng cung

Vẫn như vậy sang trọng và cao quý, màu vàng tượng trưng vương giả khí chất hoàng gia.

Ngự thư phòng

Nam nhân cao quý, khuôn mặt tuấn mỹ

mỗi giờ nhắc chân là tràn ngập khí chất vương giả. Đôi mày kiếm nhếch lên khi đang xem bảng tấu chương, cho thấy tâm trạng của hắn lúc này vô cùng ko vui vẻ...

“Hoàng thượng, Lãnh tiểu thư cầu kiến..!
...” một công công cung kính bậm báo nhìn đang cau mày thập phần bức bối hoàng thượng của bọn họ. Bộ mặt hết sức căng thẳng àh nha!!..

“Ko gặp...” nam nhân đang tập trung vào bảng tấu chương hoàn toàn ko nghe thái giám nói gì cứ thế vút cho hắn câu trả lời.

“Ngay đến cả ta cũng ko gặp sao....” âm thanh ôn nhu mang theo ba phần thành thực, hai phần mỉa hoặc cùng năm phần ý

cười nhìn thái độ thập phần nhún nhó của nam nhân trước mặt

“ Lãn khuynh thiên....” nam nhân không ái khác chính là Vệ Minh Kỳ kinh ngạc nhìn y nhân trước mặt. Vẫn như vậy thuần khiết đến mị hoặc, như vậy thanh nhã thoát tục, vẫn là thần bí trong sắc tím huyền hoặc cùng một đầu ô phát thật dài được vén hời hợt bởi một cây ngọc trâm.

“ Là ta....” Lãn Khuynh Thiên cười cười, vẫy tay báo hiệu tiểu thái giám ra ngoài. Được lệnh gã thái giám lật đật chạy ra ngoài, thật là hoàng thượng tâm trạng ko được tốt hẳn ko muốn thí mạng nhỏ a, hẳn còn yêu đời lắm.

“ Người về từ bao giờ thế...” Vệ Minh Kỳ thái độ cau có giảm xuống thay vào

đó là vẻ mặt hào nhĩ cùng nhiều ý cười hơn. Không hiểu sao mỗi lần đứng bên cạnh nàng, tâm trạng của hắn tĩnh tâm nhiều lắm.

“ Uh! Cũng mới thôi....” Khuynh Thiên nhẹ nhàng ngồi xuống rót cho mình một ngụm trà thưởng thức, thái độ thập phần tự nhiên tựa hành vân lưu thủy, như đây là một thói quen lâu lắm rồi vậy

“ Người ko phải đến đây thăm ta đây chứ....” .Vệ Minh Kỳ cười khẽ vắn.

“ Người cứ nằm mơ đi.....” Lãnh Khuynh Thiên vút cho hắn một cái ánh mắt xem thường.

“ A ... aaa..a....Khuynh Thiên ko hồ vắn là lãnh khuynh thiên, ko tôn ti, ko lễ phép...trên đời này chỉ duy nhất người là

như vậy đôi trăm nha...” Vệ Minh Kỳ cười lớn

“ Người ko muốn sao..? ... ” Lãnh Khuynh Thiên âm áp ý cười nhìn vị đế vương quyền cao chức trọng nhưng cũng lắm tịch mịch này...

“ Ko....có người là tri kỉ, ta đời này sinh ko uổng.....” Vệ Minh Kỳ lắc đầu ôn nhu cười nhìn y nhân trước mặt đáp.

“ Đế vương địa vị càng cao càng tịch mịch....” Khuynh Thiên than nhẹ

“ Chẳng phải có người cùng ta....” Vệ Minh Kỳ đáp..

“ Ân...nếu người ko chê, Khuynh Thiên nguyện cả đời làm tri kỉ cùng người...” Lãnh Khuynh Thiên trịnh trọng đáp, phượng mâu kiên định.

“ Cảm ơn người, Thiên..!! ... ” Vệ Minh Kỳ gật đầu, nhãn thần tràn đầy vui sướng.

“ Đúng rồi, vừa nãy người tức giận là vì sao nha...!!...” Khuynh Thiên cười vấn.

“ Hừ! ... bọn quan lại lúc nào cũng chỉ lo đầy túi..ko lo cho dân chúng, ở Đan thành lại ngập lụt, dân chúng thiếu lương thực...rất nhiều người bị bệnh cùng chết đói...” nói đến đây Vệ Minh Kỳ tràn đầy phần nộ

Lãnh Khuynh Thiên nhíu mày nhìn Vệ Minh Kỳ, nhàn nhạt vấn: “ Đan thành có phải là là nơi thường xuyên hạn hán cùng ngập lụt bất thường của Hạo Nguyệt quốc”...

“ Đúng vậy...” Vệ Minh Kỳ gật đầu...

“ Sao người ko cho người làm guồng

nước, tích lũy nước ngày lụt trị hạn hán
.....” Khuynh Thiên đưa ra ý kiến

“Guồng nước..??” Vệ Minh Kỳ nghi hoặc....

“Ta sẽ đưa bản thiết kế cho người, theo đó mà tiến hành. Đan thành khá nhiều núi, nên xây ruộng theo kiểu bậc thang cùng kết hợp guồng nước, đào khe, mương... vào mùa mưa sẽ tích lũy nước ko gây ngập lụt. Trời nắng thì sẽ dùng lượng nước đó để tưới tiêu chẳng phải giải quyết được rồi sao...”

Vệ Minh Hạo vui mừng nhìn Lãnh Khuynh Thiên, chuyện khó khăn mà bao nhiêu quan viên bó tay mà chỉ qua lời nói của nàng như vậy dễ dàng giải quyết, lãnh khuynh thiên người đúng là phúc

tình của Hạo Nguyệt quốc nha

“ Nhưng mà thế nào là ruộng bậc thang....” Vệ Minh Kỳ lại nghi vấn...

“ Uh! Cái này ngày mai ta cũng đưa bản thiết kế cùng chú giải cho ngươi , đừng lo....” Khuynh Thiên ôn nhu mỉm cười

“ Vậy tạ ngươi, Thiên...” Vệ Minh Kỳ gật đầu

“ Ko có gì...chúng ta là bạn mà....”
Khuynh Thiên lắc đầu.

CHƯƠNG 29: NHẠC PHI

“Mà người vẫn chưa nói cho ta biết người đến đây làm gì nha....” Vệ Minh Kỳ nghi vấn

“Uh! Ta đến xem tiểu ngũ....” Lãnh Khuynh Thiên đáp

“Tiểu ngũ...Minh Hạo...ko phải vẫn bình thường sao” Vệ Minh Kỳ nhìn Lãnh Khuynh Thiên nói

“Hôm nay Tiểu Hạo ko đi học, người ko biết? ...” Khuynh Thiên cau mày

“Người nha là đế vương tốt nhưng đúng là một người cha ko tốt, nên nhớ hải tử vốn vô tội....dù người ko yêu mẹ của nó nhưng mà nó vẫn là hải tử của người, hai người cùng chung dòng máu.....”

“ Ta biết.....” Vệ Minh Kỳ cười khỏ, nhưng mà đế vương gia vốn có tình thật khó....!!

“ Thôi, ko nói với người nữa, ta tìm Hạo Nhi của ta đây,....” Khuynh Thiên đứng dậy bước ra khỏi ngự thư phòng.

Nhìn bóng dáng nữ nhân khuất dần, Vệ Minh Kỳ đau đầu ko thôi, hẳn có cảm giác tiểu ngũ mới chính là hài tử của nàng thì phải...!! ... thật là nghe tin nàng Lãnh Khuynh Thiên cuồng luyến trẻ con quả là ko sai....!

Lãnh tiểu thư, ngũ hoàng tử bị Nhạc phi nương nương phạt quỳ trong từ đường....một thanh tú nha hoàng cung kính nói.

“Phạt quỳ..?...từ khi nào..? tại sao..?”

Khuynh Thiên cau mày vấn, thật là có chuyện gì có thể từ từ nói a, hài tử còn nhỏ như vậy mà phạt nặng như thế, thật ko biết đau lòng hay sao chứ.!

“Nô tỳ cũng ko biết, nhưng mà hình như phạt quỳ từ tối qua..!!..” thanh y nha hoàng đáp.

“Ân...cảm ơn người...” Khuynh Thiên mỉm cười tạ lễ

“Ko..ko có gì..” tiểu nha hoàng áp ứng trả lời. Lãnh tiểu thư thật đúng như lời ngũ hoàng tử nói, đúng là thật ôn nhu, thật áp áp khiến cho người ta có thiện cảm ngay từ cái nhìn đầu tiên nha.!!

Thân ảnh nho nhỏ, bờ vai khẽ run nhưng vẫn kiên cường quỳ thẳng nhìn về bài vị

tổ tiên, đôi con người ửng hồng nhưng mà khẽ cắn chặt môi cũng không bật lên tiếng nấc...

Nhìn hài tử còn nhỏ mà kiên cường như vậy Lãnh Khuynh Thiên không biết nên vui hay nên buồn nữa, nếu là trẻ con ở hiện đại thì tuổi này vẫn còn trong vòng tay đùa giỡn cùng bố mẹ kia mà....hài tử đế vương gia trên đời đúng là tôi bi ai.

Lãnh Khuynh Thiên thở dài nhẹ nhàng đi đến bên cạnh hài tử kia, đôi con người nhu hòa hiện lên ấm áp cùng đau tích.

“ Hạo Nhi, đừng quỳ nữa....” Khuynh Thiên ôn nhu xoa đầu tiểu hài tử nói Tiểu hài tử không ai khác chính là Vệ Minh Hạo của chúng ta, nó cả người cứng đờ nhìn nữ nhân đang ôn nhu cười

với mình. Nó đang nằm mơ đi, là Khuynh di sao....

“ Khuynh di..? ... ” nó thì thầm như muốn xác định có phải nó quỳ quá lâu nên đầu óc có chút mơ màng hay không, chẳng phải Khuynh di của nó đi Bắc Li quốc đón tiểu bảo bảo sao.

“ Ân...là Khuynh di...” Khuynh Thiên nhẹ giọng nói, phượng mâu âm áp ý cười.

Vệ Minh Hạo vui sướng cười, đúng là Khuynh di nha, trên đời duy nhất chỉ có Khuynh di mới như vậy ôn nhu gọi tên nó, mới như vậy sủng nịnh nhìn nó, mới như vậy áp áp...hơn một tháng không gặp, nó thật nhớ Khuynh di nga!!

“ Khuynh di, Tiểu Hạo rất nhớ

người.....” nó mở mắt thật to, đôi con người đen láy tràn ngập vui vẻ nhìn Khuynh Thiên.

“ Ân, Khuynh di cũng nhớ tiểu Hạo....” Khuynh Thiên cong lên khoe miệng, nhẹ nhàng cười khẽ, tay đưa đến ôm lấy tiểu hài tử chỉ mới hơn 5 tuổi vào lòng.

“ Khuynh di, Tiểu Hạo còn phải quỳ.....” nó nhỏ giọng nói

“ Còn quỳ gì nữa!..chân đã sưng đỏ hết rồi....con nha, sao lại cứng đầu như vậy chứ, ko biết làm nũng xin mẫu phi của con tha tội sao, cần chi để cho bản thân chịu khổ vậy nha.....” Khuynh Thiên đau lòng nhìn đôi bàn chân sưng đỏ của hài tử mà xuýt xoa.!!

Vệ Minh Hạo hạnh phúc mỉm cười, nó

chôn mặt trong lòng Khuynh di của nó, luyến tiếc ngửi mùi hương nhàn nhạt âm áp....Khuynh di nha!! Nếu mẫu phi chỉ cần tốt đối với Hạo nhi bằng một nửa của người, Hạo Nhi đã rất mãn nguyện rồi.....

“ Chúng ta đi thôi! ... ” Khuynh Thiên ôm nó bước ra khỏi từ đường. Thật là từ đường bộ là nơi hành xác tiểu hài tử sao?...có lỗi chỉ cần nhắc nhở là được mà, hài tử còn nhỏ như vậy !!, tên Vệ Minh Kỳ xấu xa, nếu ko thích sao sinh cho lắm nhi tử vào mà ko lo....thiệt tình,!:: panda64: panda64: panda64: panda64: panda64: panda64: panda64: panda64: panda64:

“ Nhưng mà.....” Minh Hạo có chút lo

lẳng, mẫu phi chưa cho nó đứng lên mà...

“ Không có nhưng nhị gì hết, có chuyện gì Khuynh di chịu trách nhiệm ...” Lãnh Khuynh Thiên ôn nhu vuốt khuôn mặt khả ái của tiểu hài tử cười nói...

Thiếu nữ xinh đẹp, phượng mâu âm áp ý cười, miệng lúc nào cũng nhàn nhạt tiểu dung, tay ôm tiểu hài tử thập phần cẩn trọng tựa như nâng niu trân bảo vậy....thanh phong nhẹ nhẹ thổi, màu tím tử y tung bay theo gió, ba ngàn tóc đen phi vũ...tạo nên bức tranh cuộn tròn tuyệt đẹp...

Vệ Minh Hạo oa trong lòng Khuynh di mà cảm thấy thật ấm áp, hèn gì Thần Hi lại như vậy thích được Khuynh di ôm,

như vậy dễ chịu, như vậy ôn nhu khiến nó thật thích....!!

“ Đứng lại.....” âm thanh nhẹ nhu nhưng ần ần tức giận, chỉ thấy hoàng y nữ tử, cao quý khí chất, mắt phượng mày ngài , làn da trắng nõn....nữ tử không ai khác chính là Nhạc quý phi, cũng là mẫu phi của Minh Hạo đồng học của chúng ta ... !!

Lãnh Khuynh Thiên đánh giá nhìn hoàng y nữ tử trước mặt, chặc ... chặc!! đúng là cổ đại đi đâu cũng thấy mỹ nhân.

“ Mẫu phi....” Minh Hạo nhỏ giọng gọi, nhưng mà tay không ngừng gắt gao ôm chặt lấy Khuynh Thiên

“ Lãnh tiểu thư...” Nhạc phi gật đầu nhìn Khuynh Thiên. Phượng mâu chột lóc

ganh tị, nàng biết hoàng thượng rất coi trọng vị nữ tử này, gặp mặt mà ko hành lễ, có thể tự do thoải mái đi trong cung, đặc quyền như vậy ngay cả Huệ phi cũng không có...cho nên nàng rất ghen tị vị này Lãnh phủ tiểu thư, cũng may hoàng thượng ko triệu nàng vào cung, nếu ko...!!

“ Nhạc phi..nương nương..?? ... ” Lãnh Khuynh Thiên ôn nhu cười , nhãn thần có chút ko hờn giận, như vậy cao quý xinh đẹp nữ nhân lại bị quyền lợi che mờ mắt, ngay cả hài tử của mình cũng ko biết trân trọng, trên đời này nàng ko thích nhất chính là những người như vậy

“ Minh Hạo, chưa có phép của ta sao ngươi lại tự tiện đứng lên...” Nhạc phi

nhìn tiểu hài tử trong lòng Khuynh Thiên có chút tức giận vẫn. Hoàng thượng đồng ý cho con của nàng được phép đến Lãnh phủ làm bạn với hai thiếu gia Lãnh phủ nàng vốn đã ko hài lòng rồi, hai đứa trẻ đó có đôi con người khác lạ,...như vậy bình thường dân chúng sao sánh được hoàng tử cao quý Hạo Nguyệt quốc kia chứ!

“ Là ta” Lãnh Khuynh Thiên cười khẽ, không đợi tiểu hài tử nhận lỗi đã thay lời, nhưng mà phượng mâu cho thấy nàng đã có chút không kiên nhẫn với vị cao quý Nhạc phi này rồi

“ Lãnh tiểu thư, Minh Hạo là hài tử của ta, hắn làm sai ta phạt là điều dĩ nhiên..mong người ko nên xen vào.....”

Nhạc phi ko hờn giận nói, thái độ có chút ko vừa lòng.....

“ Tiểu Hạo dù có tội gì cũng chỉ là hài tử, nó chỉ mới năm tuổi nha, người phạt nó quỳ cả buổi tối rồi còn chưa đủ sao, hài tử người mang thai mười tháng mà sanh lẽ nào người ko xót.....” Khuynh Thiên nhẹ giọng vấn, âm thanh ôn nhu nhưng mà khí thế quyết liệt không kém....

“ Đó là chuyện của mẫu tử chúng ta, Lãnh tiểu thư hình như người ko có tư cách xen vào đi.....” Nhạc phi cười lạnh

“ Là a...đúng vậy Tiểu Hạo là hài tử của người, ta ko có tư cách xen vào nhưng mà ta xót....” Lãnh Khuynh Thiên đối diện nữ nhân nói, tay ôn nhu xoa tiểu hài

tử đầu: “ Tiểu Hạo là hoàng tử Hạo
Nguyệt, là hoàng nhi của người nhưng mà
trước hết nó chỉ là một tiểu hài tử mà
thôi, hài tử là cần người sủng người yêu
chứ không phải trách phạt..người ko trân
trọng hài tử của người nhưng mà ta sẽ xót
đấy, ta xem nó như là hài tử của ta, mà
hài tử của ta chỉ có thể cười, chỉ có thể
hạnh phúc thoải mái mà trưởng thành chứ
không phải là mang trách nhiệm nặng nề
mà lớn lên....Nhạc phi....quyền khuynh
thiên hạ thì đã sao, phú khả địch quốc thì
như thế nào,...vài chục năm khi người ko
còn, những thứ đó chẳng là gì cả...chỉ có
thân nhân của người, hài tử của người mà
thôi.....cho nên đừng quá phù phiếm, hãy
biết trân trọng người sống đừng khư khư
mà ôm vật chết..như vậy ko đáng

đâu.....”

“ Người thông báo với Vệ Minh Kỳ, ta đem Tiểu Ngũ của hắn đến Lãnh phủ vài ngày, khi nào thích ta sẽ đem Tiểu Ngũ trở lại.....” Lãnh Khuynh Thiên chỉ tay vào thái giám bên cạnh Nhạc phi, sau đó xoay người ung dung bước đi trước mặt vị Nhạc phi cao quý vẫn còn đang trơ mắt kinh ngạc ko nói được lời nào.....!!

CHƯƠNG 30: MẪU TỬ

“ Khuynh di...” Vệ Minh Hạo ngẩng đầu nhìn Lãnh Khuynh Thiên, đôi con ngươi có chút long lanh ngấn nước

“ Sao vậy, Hạo nhi bị đau chân sao....” Khuynh Thiên cười khẽ, tay giúp nó xoa xoa đầu gối

“ Khuynh di, người sẽ mãi bên Tiểu Hạo sao....?...” .nó nhỏ giọng vấn, lúc này nó nghe đối thoại giữa Khuynh di và mẫu phi nó thật sự rất muốn khóc, vì sao nha, mẫu phi tại sao không thể yêu nó một chút, vô điều kiện sủng nịnh nó một tý, như vậy

“ Đương nhiên rồi, Hạo nhi cũng là tiểu bảo bối của Khuynh di mà...” Khuynh

Thiên cười nhẹ đáp, xoa đầu nó....

Nó chui vào trong lòng Khuynh di, luyên tiết hơi ấm trên người Khuynh di, thật tốt, nếu như vậy thật tốt...nó giờ phút này đây chẳng hi vọng nhận được sự sủng ái của phụ hoàng, cũng chẳng cần mẫu phi yêu thương nó nữa, nó bây giờ chỉ cần Khuynh di của nó là đủ , có Khuynh di đau nó, sủng nó, vô điều kiện yêu thương nó....nó thật hạnh phúc rồi.....!

Chiếc xe ngựa chậm chạp đi trên đường, âm thanh phố xá náo nhiệt hòa trong dòng người qua lại....

Mấy hôm nay tâm trạng của Phong Tà Nguyệt vô cùng tồi tệ, khuôn mặt búp bê thường ngày vốn lãnh sương mấy hôm

ngày càng thêm âm u....Chắc!! làm cho các sát thủ của phong ảnh điện ai nấy điều lấy có có ám sát mà trốn khỏi Phong Ảnh điện, chẳng ai muốn dùng mạng nhỏ của mình mà chọc giận cung chủ đáng sợ của bọn họ!! ... Nói chung làm sát thủ cũng có cái khổ của sát

thủ....!!,,haizz....!!: panda42: panda42: panda42: panda42: panda42: panda42: panda42: panda42:

Mà người có thể khiến cho khối băng lạnh lùng Nguyệt ca của chúng ta đen mặt là ai nhỉ? ... nói ra thì bọn thuộc hạ Phong Ảnh điện chắc chắn sẽ sốc mà trèo cây nhảy xuống tự tử ấy chứ..??!

Phong Tà Nguyệt tâm trạng nếu dùng hai từ để hình dung là ‘ buồn bực’, ba từ là ‘

rất buồn bực' mà bốn từ chính là ' vô cùng buồn bực' ... Mà nguyên nhân không ai khác chính là mấy tiểu bảo bối của Lãnh phủ....

Cứ mỗi lần ở bên nàng một chút, là bọn tiểu quỷ ấy sẽ tìm cách đưa nàng đi....hừ..hừ..!! nhưng mà hấn chẳng thể làm gì được, nghĩ đến mà tức hộc máu..!!!

Hai tên nhóc con đã phiền lắm rồi, mà thêm một cái tiểu hoàng tử lại còn quá hơn, hấn thề, sau này nhất định không sinh tiểu hài tử đích, nghĩ đến tình cảnh bọn nhóc chiếm lấy Khuynh Thiên của hấn là đầu Phong Tà Nguyệt lại có dấu hiệu bốc khói..!!! (tác giả: chắc!!...Nguyệt ca thật mất hình tượng ---

Nguyệt: liếc xéo --- tác giả: nín luôn ...
) : panda21: panda96: panda96:
panda96: panda96: panda96:

Khuynh các trúc

Cái oi ả nóng bức của hè đã qua, không
khí se se lạnh của tiết thu êm ả dịu dàng
.....

Làn gió thu mang hơi hương tự nhiên đi
khắp nơi, làm cho lòng người cũng thoải
mái...

Khuynh các trúc vẫn như thế, màu xanh
óng ả của lá trúc thanh nhã, hương trúc
nhàn nhạt lãnh đượm...

Lá trúc rơi theo gió, màu xanh lả tả.....

Dưới tán trúc, có một người...

Nam nhân một thân hắc y, múa kiếm...

Động tác hành vân lưu thủy, khiếm pháp

nhanh, sắc, bén, nhạy... từng chiêu, từng kiếm cho thấy thủ pháp tinh diệu cùng tàn khốc của chủ nhân.....

Lãnh Khuynh Thiên lặng yên nhìn nam nhân múa kiếm dưới tán trúc, màu xanh lá trúc hòa cùng hắc y... đối lập cũng thật hài hòa. Phượng mâu xinh đẹp ôn nhu nhìn thân ảnh đó.... là a... nhanh thật, mười lăm năm trước hải tử đáng yêu cùng kiên cường ngày xưa nhanh như vậy đã trở thành một lạnh lùng nhân rồi. Năm đó gặp hắn, cứ như một giấc mộng, cứ ngỡ mình tưởng tượng ra đó thôi!! ...

“ Nguyệt...” Lãnh Khuynh Thiên khẽ cười, ánh nhìn âm áp nhìn nam nhân trước mặt mình...

Phong Tà Nguyệt dừng múa kiếm, đi đến

bên nàng, khỏe miệng nhàn nhạt tiêu dung, nhãn thần ôn nhu cũng lắm ái tình nhìn tử y thiếu nữ...

“ Sao vậy, còn bực..!!” Khuynh Thiên buồn cười nhìn hấn búp bê mặt mà nhãn thần có chút không hờn giận, thật đáng yêu..!!!

Tay đưa lên vuốt nhẹ hấn khuôn mặt, hơi mát lạnh lạnh thật dễ chịu..!!

“ Nguyệt, sao ngươi lúc nào cũng lạnh vậy nha....” Khuynh Thiên nghiêng đầu nghi vấn

“ Có lẽ võ công mà ta học thiên về hàn khí...” Phong Tà Nguyệt cười nói..., tay giúp nàng nhặt mảnh lá trúc còn vướng trên tóc. Cảm giác dịu êm của mái tóc còn vương vấn nơi đầu ngón tay, ấm áp

khiến cho hắn luyện tiếc không đành
buông.

“ Thật dễ chịu...” Lãnh Khuynh Thiên
nhắm khẽ mắt, an tường dựa vào Phong
Tà Nguyệt trong lòng, cảm giác lành lạnh
thật tốt, giống như ở hiện đại mà có máy
lạnh vậy..!!: panda73: panda73:

panda73: panda73: panda73: panda73:
Cảm giác hạnh phúc dâng trào trong hắn,
còn gì vui vẻ hơn khi mà người mình
thương đang trong lòng mình cơ chứ,
Phong Tà Nguyệt thỏa mãn cảm giác lấp
đầy trong tâm giờ đây của mình, dòng
nước ấm chảy qua trong cội lòng giá
băng của hắn....người mà có thể khiến
cho lòng của hắn mềm mại, khiến cho
băng tâm của hắn vỡ tan...duy nhất chỉ

có nàng mà thôi!! ...

Không khí âm áp lưu chuyển cả Khuynh các trúc, xua đi cả cái se lạnh của tiết thu....

Một góc của Khuynh các trúc, lấp ló ba cái đầu nhỏ xinh,...

“Ca..!, xem ra nương thân rất thích Phong thúc thúc nha...!!” Tiểu hài tử khả ái béo mập khuôn mặt, lúng liếng mắt to, đôi con ngươi ửng hồng, cánh mũi xinh phập phồng chu môi nói.

“Đúng vậy...!! ...” hài tử xinh đẹp mê ly với sắc tím đôi mắt, khốc khốc khuôn mặt nhỏ nhắn gật đầu nhìn đệ đệ của mình

“Hắn có gì tốt chứ, sao Khuynh di lại thích hắn nha....” hoàng y tiểu hài tử,

tuần tú dung nhan, tuy còn nhỏ nhưng khí chất khá nội liễm, đưa tay chống cằm thờ dãi nói...

“ Không biết...” .Thần Hi lắc đầu

“ Chỉ cần mẫu thân thích là tốt rồi...”

Duyệt Hi ngẩng đầu nhìn đê đê cùng bạn tốt của mình...

“ Đúng vậy! Khuynh di thích là được” , Minh Hạo cũng gật đầu tỏ ý chấp thuận...

“ Nhưng mà nếu nương thân có Phong thúc thúc có hay không sẽ không để ý đến chúng ta nha....” Thần Hi ửng hồng con ngươi cuối đầu suy nghĩ, chắc! ... bộ dạng khả ái cùng cách thức chống cằm giống hệt ông cụ non lúc này thật đáng yêu vô cùng...: panda41: panda41:

panda41: panda41:

“ Mới không phải...!! nương thân sao có thể không để ý chúng ta được...” Duệ Hi phản bác đê đê của mình, con người xinh đẹp có chút tức giận

“ ừ! ... ko đâu...” Vệ Minh Hạo gật đầu lia lịa, nào còn bộ dáng nghiêm túc tiểu hoàng tử như thường lệ, nó cũng chỉ là hài tử đang lo sợ được mất tình thân thôi!!

“ Vậy phải làm như thế nào nha...” Thần Hi suy sụp gục đầu, nó rất sợ khi mà mẫu thân không chú ý đến nó nữa..thật sự sợ hãi...

Đêm: panda9: panda9: panda9: panda9:
panda9: panda9:

Âm thanh sấm vang, tiếng rền ầm

ĩ..chẳng mấy chốc mà thời tiết thay đổi, mây đen ôm trọn cả không gian...rồi mưa trút xuống..ồ ạt...

Tiếng mưa rơi tí tách hòa cùng tiếng sấm, âm thanh thật lớn, làm cho đêm yên tĩnh càng dễ dàng nghe thấy....

Căn phòng đang tối được thắp sáng lên, ánh nến chiếu rọi xua đi bóng tối khắp căn phòng...

Lãnh Khuynh Thiên buồn cười nhìn ba hài tử chụm lại một góc trên giường, thật là ...!!

“ Sao vậy, sợ.? ... ” Khuynh Thiên ôn nhu cười, nhẹ giọng vấn

“ Ô ... nương thân...” Thần Hi oa vào lòng Khuynh Thiên, tay nhỏ bé gắt gao níu chặt lấy vạt áo của nàng, không chịu

buông

“ Ngoan, có mẩu thân...ko sợ nha...”

Khuynh Thiên từ ái mỉm cười, xoa nhẹ đầu nó

Hai tiểu tử kia cũng chả e ngại gì mà không lao thẳng vào người nàng. Hương nhàn nhạt cùng ấm áp của mẩu thân là trên đời tối dễ chịu đích, ba hài tử không hện mà cùng có suy nghĩ như thế...

“ Mẩu thân, người sẽ không bao giờ không quan tâm đến Thần Nhi nữa phải không..? ... ” Thần Hi nhỏ giọng vấn...

“ Sao Thần Nhi lại hỏi vậy..?..” Khuynh Thiên than nhẹ. Nỗi ám ảnh bị bỏ rơi trong lòng tiểu hài tử quá lớn, vì vậy mà Thần Nhi của nàng luôn lo sợ bị một lần nữa bỏ rơi sao, tâm tính của hài tử đơn

giản thuần khiết nhưng mà cũng thật tinh tế nhạy cảm...!!

“ Duệ Nhi cũng lo vậy sao..” Khuynh Thiên nhìn sang Duệ Hi vẫn

“ Không có...Duệ Nhi tin tưởng mẫu thân...” Duệ Hi lắc đầu nhỏ giọng nói, nó tin mẫu thân sẽ không bao giờ bỏ rơi bọn nó ...

Lãnh Khuynh Thiên cười nhẹ, dịu dàng xoa đầu Duệ Hi, tiểu hài tử kiên cường, dù muốn cũng chẳng bao giờ nói ra miệng...tay dang ra ôm lấy ba tiểu tử vào lòng, ôn nhu nỉ non

“ Duệ Nhi, Thần Nhi, Tiểu Hạo..là món quà vô giá mà thượng thiên ban cho mẫu thân, sao có thể ko quan tâm nha....mẫu thân quan tâm cũng chỉ là các bảo bối mà

thôi...”

Bên ngoài mưa rơi thật to, sầm vang,cái se lạnh trong từng góc ngách duy trong phòng mờ nhạt ánh nến vẫn như vậy ấm áp. Tiếng ôn nhu nỉ non kể chuyện xưa của nữ tử, những khúc ca ru hồn người, tiếng hoan hô của tiểu hài tử , những lời nói thơ ngây nhưng mà cũng tràn đầy tình thân....hòa quyện trong không gian ấy..thật bình yên...

CHƯƠNG 31: THÀNH THÂN

Lãnh phủ mấy hôm nay ai nấy điều sắc mặt vui mừng, bộ dạng thập phần phấn khởi, mà nguyên nhân chính là tiểu thư ôn nhu xinh đẹp của bọn họ chuẩn bị xuất giá .

Tin tức Lãnh phủ tiểu thư Lãnh Khuynh Thiên tân hôn làm náo động cả hạo nguyệt quốc mà cũng không biết bao nhiêu kẻ tan nát cõi lòng đây.

Hôn lễ diễn ra vô cùng náo nhiệt.....

Người đến chúc mừng nhiều vô số kể....

Ngay cả đương kim thánh thượng cũng tự mình đến chúc phúc kia mà...

Hôn lễ, người hoan hỉ, kẻ vui mừng
nhưng mà cũng lắm người đau lòng..

Bắc Li quốc

Hoàng cung

Nam nhân tuần mỹ bất phạm, một thân
hoàng bào càng tôn lên khí chất cao quý
của hân.

Nam nhân tĩnh mặc, đôi con ngươi thâm
trầm sâu tựa bể. Ngọn nến chiếu ánh sáng
dịu nhẹ hiu hắt phản chiếu lên khuôn mặt
anh tuấn của hân.

Nam nhân nhãn thần si ngốc nhìn ... một
bức họa, đúng vậy bức tranh họa một nữ
tử, tinh tế , xinh đẹp...

Nữ tử hoàn hảo ngũ quan, phượng mâu
yên ả như sóng xanh lưu chuyển, âm áp
..., đôi môi tinh tế nhàn nhạt tiểu dung,

một đầu ô phát thật dài buông thả tự nhiên, nữ tử đứng đó, yên lặng trong một rừng trúc thanh nhã, tử y phiêu diêu trong gió....mỹ lệ.!

Tay nhẹ nhàng, lưu luyến chạm nhẹ, động tác vạn phần ôn nhu, bạc thần hé mở...

“ Khuynh Thiên, ... nhanh thật, mới đó mà đã hơn một năm từ khi gặp ngươi.”

“ Ngươi ...nhanh như vậy đã kết hôn rồi!..có chăng là muốn cho chúng ta không lưu luyến nữa...”

“ Thật ngốc!, ngươi có biết..dù qua bao nhiêu năm, bao nhiêu tháng...ngươi trong lòng ta vĩnh viễn không thể xóa nhòa...ta nghĩ chắc bọn hăn cũng như vậy thôi! ...”

“ Mà thôi, chỉ cần ngươi muốn là được,

chỉ cần người hạnh phúc...Bắc Li Ngạo chúc phúc cho người....”

Nhãn thần ôn nhu lưu luyến nhìn người trong tranh, thùy hạ mi mắt, tiếng than nhẹ cũng hóa thành thở dài.....

Vệ vương phủ

Bạch y phiêu diêu trong gió, nam nhân thanh lãnh, im lặng ngắm nhìn rừng cây tử đằng...

Màu tím huyền hoặc huyền bí, xinh đẹp
Hoa rơi theo gió, gió cuốn lấy hoa...

Rơi nhẹ, rơi nhẹ...rồi lả lướt trên mặt đất...

Vệ Minh Kha si ngốc nhìn cảnh đó, lặp đi lặp lại, bóng lưng cô tịch, giàn dựa cũng lảm thê lương...

Một bàn tay vỗ lấy vai hắn, xoay đầu lại

nhìn thấy nam nhân có thất phần giống mình, than nhẹ..an ủi, tâm...quặng lại...

“ Hoàng huynh...” Vệ Minh Kha cười khỏ

“ Đệ đệ, có những việc không thể cưỡng cầu...” Vệ Minh Kì thở dài, lắc đầu nhìn đệ đệ duy nhất của mình. Bất nhiễm nhân gian khói lửa, một thân bạch y như trích tiên chung quy vì tình mà ai thương, mà bi lụy...!!..

“ Ta biết,...nhưng mà...dù vậy...vẫn kiềm lòng không đậu mà luyến tiếc, mà si mê...” Vệ Minh Kha ôn nhu nỉ non. Nếu như có thể dễ dàng chấm dứt từ bỏ, sao có thể gọi là tình

“ Nàng ấy, chắc hẳn rất xinh đẹp đúng ko? ... ” Vệ Minh Kha nhìn huynh trưởng

của mình vẫn

“ Đúng vậy....hỏa hồng thiên diễm, ngạo
tạ hồng liên...bách mị chúng sinh...”

Vệ Minh Kỳ hồi tưởng khi nhìn thấy tân
nương. Đã quen nàng một thân tử y thuần
khiết mị hoặc, hôm nay thấy nàng giá y
càng thêm xuất trần, có lẽ là tân nương
xinh đẹp nhất mà hắn từng xem...

“ Nàng vẫn luôn xinh đẹp mà...” .Vệ
Minh Kha khẽ cười, có chút tự giễu,
ngay từ lần đầu tiên gặp mặt, nàng vẫn
như vậy xuất chúng, dù giữa trăm ngàn
người vẫn như vậy nổi trội, khí chất cao
 quý tỏa ra từ tận tâm hồn, ôn nhu từ tận
chân tâm...khiến hắn ngáy lúc ấy..lòng
đã ngẩn ngơ...!!

“ Mọi chuyện sẽ ổn thôi...” Vệ Minh Kỳ

khuyên bảo đệ đệ của mình...

“ Ân...” thời gian sẽ trôi nhanh thôi, và mọi việc sẽ ổn cả thôi....Vệ Minh Kha khẽ cười....

Nhưng mà người có biết... ..

Có những ký ức sẽ bị thời gian làm phai nhạt trong trí nhớ , nhưng có những người dù chôn sâu những ký ức đó dưới tận đáy lòng, dù làm cách gì đi nữa, chúng cũng không ngừng chậm rãi sinh sôi....

Lãnh phủ...!

Lãnh Khuynh Thiên hôm nay một thân hồng y như huyết, nổi bậc làn da tựa mĩ ngọc. Phượng mâu xinh đẹp câu hồn nhân tâm bình thường âm áp ý cười, thành thực mị hoặc nhưng hôm nay nhàn nhạt ngượng ngùng ...

Nhanh thật, mới đó mà nàng đến cổ đại cũng được ba năm...gặp bao nhiêu chuyện, quen bao nhiêu người....

Nhìn gương mặt diễm mỹ nhưng không phải của mình qua tấm kính đồng, Khuynh Thiên có chút thờ dài, không biết ở hiện đại mọi việc như thế nào rồi...

Cách cửa mở ra, Lãnh Khuynh Thiên có chút giật mình quay đầu lại....

Một người, àh không đúng hơn chỉ là một thiếu niên cũng khoảng 12, 13 tuổi. Một thân hồng y, khả ái khuôn mặt nhỏ nhắn, mũi thật cao, mi tiêm thật dài, đặc biệt đôi hoa đào mắt càng thêm một phần yêu mị

Lãnh Khuynh Thiên kinh ngạc nhìn thiếu niên này, rõ ràng không quen biết tại sao

lại cảm thấy như vậy quen thuộc nha! ...

“ Người là ai..? ... ” Khuynh Thiên kì lạ vẩn. Không hiểu sao trong lòng mọc lên một cảm giác thật lạ..

Thiếu niên đăm đăm nhìn thiếu nữ một thân giá y xinh đẹp xuất trần, đôi con ngươi nhàn nhạt u buồn, lưu luyến nhìn... không chớp mắt, dường như hấn sợ, chỉ một cái nháy mắt, nàng sẽ theo gió mà cuốn đi mất....

“ Hôm nay, người thật xinh đẹp....”

Thiếu niên cười nói....., âm thanh không giống như tiếng thiếu niên mà mang theo ba phần tà mị cùng bảy phần thành thực.....

Âm thanh quen quá, âm thanh này nàng đã nghe nhiều lần lắm ... Âm thanh tà mị

cuồn hút, chứa chút cười cợt hòa vua
đùa. Nhưng hôm nay lại man mác
buồn...

Lòng chấn động nặng nề, Lãnh Khuynh
Thiên âm thanh nhẹ nhàng nhưng mà
trong giọng nói có chút run run...nếu như
không tinh tế nghe sẽ không phát hiện
được, nữ tử vốn thành thực nay có chút
không hiểu vô thố....

Vẫn là hồng y mị hoặc, vẫn là đôi hoa
đào mắt tà mị, vẫn mang tiểu ý mười
phần trên đôi môi tinh tế kia...nhưng mà
tại sao, ngươi lại....!!

CHƯƠNG 32: HẠO THIÊN DIỄM

“ Hoa đào nam...!! ... ” Không phải vấn mà khẳng định, hấn làm sao vậy nha. Tại sao thân thể lại giống như thiếu niên 13 tuổi vậy.

“ Là a..!! Tiểu Thiên Thiên cuối cùng cũng nhận ra ta rồi nha.., thế nào, ta...có hay ko đáng yêu.....” hồng y thiếu niên không ai khác chính là Hạo Thiên Diễm. Hấn ngẩng đầu , cảm giác u buồn hầu như tan mất có cảm giác vừa rồi chỉ là do nàng tưởng tượng ra thôi, hấn ma mị cười, cùng búp bê mặt không nói nên lời quái dị.....

“ Người..? ... !!, ...bị sao vậy.....”

Khuynh Thiên nhìn hình dáng lúc này của Hạo Thiên Diễm vẫn !!

“ Tiểu Thiên ko thích ta như vậy! ... chẳng phải người thích trẻ con sao...”

Hạo Thiên Diễm híp mắt cười, nhãn thần nồng đậm si luyến nhìn y nhân trước mặt, vì nàng hấn ko ngại nha, dù chịu trăm ngàn đau đớn, chỉ cần nàng liếc mắt nhìn hấn một cái, hấn Hạo Thiên Diễm bất chấp tất cả

“ Người...uống đoạn cốt tán...” Khuynh Thiên phượng mâu thùỵ hạ, nhẹ giọng nói, âm thanh có chút áp bách, tay nhỏ bé có chút run run , siết chặt vạt áo.

Đoạn cốt tán, thuốc giống như tên....uống sẽ làm cho người xương cốt co lại, tựa như hài tử...này thuốc uống vào đau đớn

như ai bẻ từng khúc xương...đau đến nỗi
nhiều người khi uống thuốc này vào mà
tự hành tự vẫn , vì ko chịu được tác dụng
của thuốc: panda85: panda85: panda85:
panda85: panda85:

Hắn, vì một câu nói đùa của nàng. Nàng
thích nhìn hài tử hơn là mỹ nam...mà
uống vào đoạn cốt tăn. Hắn..!!, là ngốc
hay quá tình si đây. Nàng Lãnh Khuynh
Thiên rốt cuộc có gì tốt mà để cho bọn
họ chịu như vậy kia chứ...Vệ Minh Kha,
hắn còn có Bắc Li Ngạo...là nàng sai khi
đến thời không này sao...

Không gian im lặng đến quỷ dị.....

Không ai nói một tiếng

Hạo Thiên Diễm im lặng nhìn nàng

Lãnh Khuynh Thiên mờ mịt , bi ai..!!

“ Có đáng ko? ... ” âm thanh nhẹ, rất nhẹ....Khuyñh Thiên hỏi hấn cũng như vẫn chính mình...vì nàng mà làm như vậy có đáng ko chứ....

Hạo Thiên Diễm cười..., không phải yêu diễm đích cười, cũng không phải cười giấu, cười lạnh hay cười quyến rũ như thường ngày...mà nụ cười này toát ra từ chận chân tâm của hấn,..mang chút hồn nhiên hòa ấm áp,..sóng mắt lưu chuyển ôn nhu.....

Kia ôn nhu tiểu dung sạch sẽ, bất nhiễm bụi trần cũng là một vết sẹo, một nỗi đau trong lòng Lãnh Khuyñh Thiên. Nói nàng vô tâm với hấn cũng ko đúng, Hạo Thiên Diễm trong lòng nàng, ma mị yêu diễm là tri kỉ, là bạn tốt...nhưng mà ái tình nàng

đã trao cho người kia...ko còn chỗ cho người khác nha.....

“ Người biết ko, ta rất ghét nữ nhân...!!..”

.Hạo Thiên Diễm nhàn nhạt nói, nhãn thần hồi tưởng lại quá khứ

“ Mẹ ta là một phụ nữ đẹp, nhưng mà bà ko thương cha ta, bỏ ta cùng cha theo tình nhân...ta hận bà, cha ta lại như vậy yêu bà nha...!! ... cho nên với ta nữ nhân thật ko đáng tin...”

“ Nhưng mà lần đầu tiên gặp người....ta lại ko cảm thấy chán ghét, có chút tò mò...” Hạo Thiên Diễm tiếp tục nói, đôi hoa đào mắt tràn đầy ý cười

“ Mỗi lần gặp...ko hiểu sao người nói những từ ngữ thật khó hiểu!!..lại làm cho ta nhiều lần tức hộc máu....nhưng mà ta

tâm vẫn kiềm lòng ko đậu mà nhớ người”

“ Ta cũng ko biết tự khi nào hình bóng người lại như vậy đậm sâu trong tâm ta nha, người vui vẻ, ta sẽ hạnh phúc, người khó chịu ta sẽ ko vui, người đau lòng tâm ta càng đau hơn....chỉ cần người đối ta nhân nhật ôn nhu ta cũng có thể si ngốc vui mừng cả ngày.....như vậy trải nghiệm thật đẹp cũng lắm bi ai.....”

“ Ngốc!!...các người tại sao như vậy ngốc nha....” Khuynh Thiên cười khở

“ Không phải ngốc hay không...cũng ko phải đáng hay ko....” Hạo Thiên Diễm nhẹ giọng cười, tay nhỏ bé vuốt Khuynh Thiên dung nhan.., này tuyệt thế băng dung là hấn hàng đêm vẫn mơ đến nha.... Chỉ cần người vui vẻ là tốt rồi.....

Dù người không yêu ta

Dù người chỉ coi ta là bạn....

Nhưng mà có thể nhìn ngườita đã
hạnh phúc...!!

“ Thiên! ... nếu có kiếp sau...người có thể dành này phần ái tình cho ta được ko?! ... ” Hạo Thiên Diễm âm thanh từ tính, nhãn thần dần dần trở nên kiên định...

“ Ta,.....” Khuynh Thiên không nói, phượng mâu mờ mịt mang chút trốn tránh..., miệng cong lên nét cười khổ...

“ Nếu có thể...ta nguyện kiếp sau sẽ ko xuất hiện trong cuộc sống của các người...!! ... ” Khuynh Thiên ôn nhu nói

“ A ... aa...a..a , Thiên nha!! ... người quả thật luôn như vậy, một lời nói dối

thiện cảm cũng ko được sao chứ....’ Hạo Thiên Diễm bị ai cười. thôi !! thôi!! Như vậy thẳng thẳng, như vậy thiện lương mới chính là nàng nha!, người mà hấn Hạo Thiên Diễm mê đắm cả một đời..

“ Người muốn sao..!!” Khuynh Thiên khẽ cười...nàng ko muốn cho bọn hấn hi vọng lại thất vọng...thà quyết tuyệt ngay từ đầu...

“ Ko! ... ” Hạo Thiên Diễm cười, như vậy quyết đoán mới chính là Tiểu Thiên Thiên của ta nha.....Hạo Thiên Diễm cười lớn

“ Cảm ơn người! ... ” Khuynh Thiên nhẹ giọng nói, nhãn thần giãn ra, ôn nhu ấm áp...

Hạo Thiên Diễm lắc đầu, than nhẹ..!! hấn

phong lưu công tử cả một đời, cuối cùng cũng vì tình mà lụy, vì tình mà bi, mà ai thương....có lẽ giờ đây, hắn đã hiểu một phần tâm trạng mẫu thân rồi..!!

“ Có thể ôm ta...một chút được ko...”

.Hạo Thiên Diễm ôn nhu nói

Coi như là cái ôm kỉ niệm, bồi tội hay cảm ơn cũng được

Ít ra...cho đến mai sau...hình ảnh này ta một đời chấp niệm đi....

Để rồi sau hôm nay, người sẽ là ta một giấc mộng...vĩnh viễn....

Này phân ái tình, ta sẽ chôn sâu trong lòng.....

Có lẽ..đây là lần cuối, ta được nhìn thấy người...

“ Được!!! ... ” Khuynh Thiên gật đầu,

tay đưa đến ôm hân vào lòng...

Hai thân ảnh một lớn một nhỏ

Cùng là hồng y hỏa điểm như nhau

Hơi thở ấm áp giao triền

Hương nhàn nhận ấm áp của trúc

Thanh lãnh, ôn nhu.....!!!!

“ Thiên! ... ta thích ngươi, rất thích!.....”

Hạo Thiên Diễm thì thầm bên tai y nhân,
bạc thân in nhẹ trên má Khuynh Thiên,
cười khẽ.....

Lãnh Khuynh Thiên nhìn bóng dáng hân
khuất dần....trong bóng đêm...phượng
mâu có chút u buồn.....

Thật xin lỗi...!! ...

Phong Tà Nguyệt từ đằng sau ôm lấy
Lãnh Khuynh Thiên, trầm mặc ko nói

Hắn nhìn thấy nàng ôm lấy Hạo Thiên Diễm, tâm có chút khó chịu nhưng mà hắn ko tức giận.

“ Nguyệt, ta có phải hay ko thật nhẫn tâm? ... !!” Khuynh Thiên xoay đầu nhìn nàng đích ái nhân vẫn, nhẫn thần nồng đậm bi ai. Nàng tối trên đời ko muốn là làm tổn thương người khác nha, nhưng mà chính nàng lại làm nhiều người như vậy đau lòng....

“ Ko đâu....yêu người là chúng ta hạnh phúc...!!, Thiên , người là như vậy ôn nhu, như vậy ấm áp....luôn khiến cho người khác si luyến nha...” Phong Tà Nguyệt ôn nhu cười, nhẫn thần tràn ngập ái tình

“ Người đâu có thể khiến người khác ko

yêu người đúng ko? ... cho nên đừng buồn....nay hồng trần vạn trượng phồn hoa, tìm được người mình ái đã là thượng thiên ban cho ân tình....dù kết thúc ko mỹ lệ nhưng mà cũng ko uổng một kiếp người”

“ Là vậy sao.....” Khuynh Thiên mỉm cười, phượng mâu khẽ nhắm lại, an tâm dựa vào Phong Tà Nguyệt

Nàng Lãnh Khuynh Thiên tài giỏi vô song như thế nào

Nàng Lãnh Khuynh Thiên kiên cường cứng rắn đến đâu

Nhưng mà chung quy cũng là nữ nhân Cũng có những lúc mệt mỏi, những lúc cô đơn

Cũng cần có vòng tay ấm áp cho nàng

dựa vào.....

Hãy để lần này đây....nàng buông thả
chính mình..an tường đi...!!

CHƯƠNG 33: BIẾN CỐ

“ Nhân chi sơ, tính bản thiện....” Tiếng trẻ con lanh lảnh đọc bài, vang vọng trong từng góc ngách của Khuynh Các trúc.

Lãnh Khuynh Thiên mỉm cười nhìn hai đứa nhỏ cùng nhau học tập, phượng mâu ôn hòa ấm áp.

Bỗng dưng đồng tử co rút lại, một trận hỏa lật đầu đớn không biết nguyên do lòng lên, tầm nhìn có chút mờ nhạt, thân thể có chút khuynh đảo.

“ Tại sao lại như vậy..? ... ” huyết từ trong khóe miệng vô thanh vô tức rơi. Lãnh Khuynh Thiên vội vã xoay người lại, dùng hết sức còn lại của mình đi về

phòng.

Cả thân hình phiêu hốt đổ xuống như cánh bướm xinh đẹp, không còn có chút sức lực, sắc mặt tái lại....mồ hôi lạnh thấm đượm cả y phục...

“ Cơ thể này....đã đến mức tận cùng rồi sao..? ... ” Khuynh Thiên cười khổ. Tại sao đến nhanh như vậy, nàng còn có rất nhiều chuyện chưa làm nha!

Màu tím huyễn hoặc hiện ra, bao bọc lấy cơ thể bé nhỏ ấy, ma mịsắc mặt nàng dần khôi phục, huyết cũng ngừng chảy.....Sự thật là, vốn nàng là một lũ cô hồn chiếm lấy thân xác của chủ nhân cơ thể này, linh hồn và thể xác không dung hợp được, lúc trước khả dĩ không sao vì còn có linh lực bảo hộ, hôm nay linh lực

của nàng suy cạn hơn phân nửa...như vậy...

“ Rốt cuộc thời gian còn lại bao lâu ?!.”
Nàng còn có rất nhiều điều quyền luyện nhân thể này lắm.... ‘ Nguyệt, bảo bối của nàng,..và còn cả bọn họ. ...’

Cầu người, thượng thiên...xin hãy cho con thời gian nhiều hơn một chút....

Lãnh Khuynh Thiên nàng không tin thần phạt, nhưng mà giờ phút này đây phải bật thốt lên lời ấy...bởi vì nhân thể này có chẳng còn rất nhiều điều khiến nàng khó thể buông tay...: panda41: panda41: panda41: panda41: panda41: panda41:

“ Mẫu thân, người làm gì vậy....” Duệ Hi nghiêng đầu nhìn Khuynh Thiên tò mò hỏi

“ Ân,!! Mẫu thân làm thêm y phục cho các con, như vậy đẹp lắm đúng ko?..”
Khuyển Thiên ôn nhu cười nhìn hài tử của mình. Duệ Hi, giờ đây nó còn nhỏ nên không biết ánh nhìn lúc này của mẫu thân thật khác lạ, sau này lớn lên mới hiểu, đó là....luyến tiếc, đau thương....

“ Mẫu thân làm chi nhiều vậy nha, người lần trước mới làm mà...” Thần Hi chen vào nói, đôi huyết sắc con người ngây thơ nhìn Khuyển Thiên

Tay đang làm y phục có chút khựng lại, đôi rèm mi tựa cánh bướm che đi cái nhìn của nàng lúc này, ôn nhu nhìn tiểu hài tử hay làm nũng kia, nhẹ giọng vẫn

“ Thần Nhi ko thích sao.....”

“ Ko có, chỉ cần mẫu thân làm, Thần Nhi

điều thích,...” nó lắc đầu phân bua.

“ Thích là tốt rồi....” Khuynh Thiên lẩm nhẩm, hài tử của nàng phải hạnh phúc mà trưởng thành. Nhưng mà...khi nàng đi rồi, ai chăm sóc bọn chúng đây, ai đau chúng, ai vô điều kiện mà sủng nịnh chúng đây chứ....

Duệ Hi, Thần Hi...mẫu thân thật xin lỗi...dường như chẳng thể nào giữ lời hứa yêu thương được các người cả đời rồi...!!

Khẽ vuốt đầu hai đứa nhỏ, âm thanh từ tính, nỉ non..

“ Hai đứa nên nhớ, dù mẫu thân ko ở bên cạnh...nhưng mà mẫu thân yêu nhất chính là hai đứa biết ko...”

Duệ Hi kinh ngạc nhìn mẫu thân của nó,

người nói như vậy là ý gì nha, nó tuy còn nhỏ nhưng mà vẫn cảm nhận được sự khác lạ của mẫu thân lúc này đây...

“Mẫu thân, ... người đi đâu xa sao.....”

Thần Hi thuần khiết hỏi, tâm tư của nó đơn giản hơn ca ca của nó nhiều lắm...

“Ko...!...chỉ là nói vậy thôi., hai đứa rồi có một ngày sẽ lớn, sẽ tung cánh bay lượn khắp phần hoa thế gian này, lúc đó ko còn như bé thơ trong lòng mẫu thân nữa rồi....” Khuynh Thiên khôi phục thái độ ôn nhu thường ngày, cười nhẹ nói...

“Ko đâu, ... Thần Nhi sẽ luôn bên cạnh mẫu thân, ko rời...” hài tử bé nhỏ lắc đầu, nó không hiểu lắm những lời mẫu thân nói, nhưng mà bảo nó rời xa mẫu thân, nó mới ko cần...

“ Duệ Nhi cũng vậy....” hài tử còn lại cũng gật đầu, tỏ quyết định của mình. Mẫu thân hôm nay lạ quá, trong lòng của nó, ko hiểu sao....một cỗ bất an lan tràn mọc lên.....

Lãnh Khuynh Thiên cười, cười rất nhẹ, vân đạm phong khinh....., hài tử ngốc! ...

“ Duệ Nhi, Thần Nhi...tối rồi, nên ngủ thôi....” Khuynh Thiên tay đang xoa hai tiểu hài tử khuôn mặt chột khựng lại, môi anh đào cắn chặt ko bật lên tiếng rên, âm thanh có chút áp bách nói với hai tiểu hài tử...

Ánh nến hiu hắt dịu nhẹ, cũng che đi cái đau thấu tận xương tủy của nàng lúc này, nàng không muốn dọa hai tiểu tử kia nha.....

Hai hài tử vẫn không biết, ngoan ngoãn
nhu thuận hôn tạm biệt mẫu thân của nó
rồi về phòng của mình.....

Khi mà cánh cửa vừa khép lại thôi...

‘ Oa...!’ Một ngụm máu đỏ tươi từ trong
việc phun ra, đau..đau đến quặng lại, cơ
thể tựa như hàng ngàn mảnh dao nhỏ đâm
vào trong từng khối thịt vậy. Cái đau
khắc tận xương tủy lúc này đây, nếu như
một hán tử kiên cường còn khó chịu
được, cũng sẽ la hét mà bật thành tiếng,
nhưng mà thân hình bé nhỏ kia vẫn kiên
cường chống đỡ lấy, âm thanh ô iếc nghe
ngào thốt ra, rất nhỏ...rất nhỏ!!!...dường
như nàng sợ, người khác sẽ nghe thấy
vậy...

“ Ko dùng được..linh lực....” Khuynh

Thiên cười khổ ko thôi, màu tím y phục hòa cùng huyết, đỏ tươi, huyết nở rộ trên từng vạt áo, thê lương đến điểm mỹ. Tóc thật dài, xỏa xuống, dính chặt..hòa quện trong từng giọt mồ hôi, mi tiêm tinh tế nhú lại, môi cắn chặt lấy.....

Đó là cảnh mà Phong Tà Nguyệt vừa về đã nhìn thấy. Ái nhân của mình vật vả , đau đến sống đi chết lại, tâm dường như vỡ vụn....đau quá...!!

“ Thiên....” đến khi Lãnh Khuynh Thiên chìm dần vào bóng tối, âm thanh duy nhất cuối cùng mà nàng nghe thấy chính là tiếng gọi đầy lo lắng của Phong Tà Nguyệt .

Nàng tối không muốn nhìn thấy hấn giờ phút này đây, nhưng mà ko kịp nữa rồi

!!...có lẽ.....

“ Thiên,..Thiên..đừng làm ta sợ nha!! ...

” Phong Tà Nguyệt như một con thú bị thương thê lương kêu lên. Làm sao mà hấn không đau, làm sao mà hấn không sợ được kia chứ, khi mà nhìn thấy người mình yêu đậm sâu, thê tử của mình nằm trong vũng máu. Sắc mặt như vậy tái. Phong Tà Nguyệt chưa bao giờ tâm loạn như thế này....

“ Tại sao lại như vậy....” Phong Tà Nguyệt sắc mặt ko còn chút máu khi bắt mạch cho Khuynh Thiên. Tại sao mạch ko đập...tại sao khí huyết lại như vậy loạn....

“ Ko thể nào...ko thể nào...” hấn lắc đầu, hấn phủ nhận..hấn ko tin, thê tử ôn

nhu xinh đẹp của hắn, tâm của hắn, hồn của hắn...như vậy dễ dàng mất đi. Rõ ràng lúc sáng vẫn bình thường tại sao lại như vậy nha...!!

Tay nắm lấy tay nàng, ko ngừng truyền nội lực.....

Nội lực của hắn ào ạt mà chảy vào trong cơ thể của Lãnh Khuynh Thiên, ko kiềm chế,...hắn ko thể suy nghĩ nhiều như vậy, giờ khắc này đây..hắn chỉ muốn duy nhất thấy chính là nàng mở mắt nhìn hắn....

Thời gian phảng phất trôi đi như cả thế kỉ, Phong Tà Nguyệt sắc mặt tái dần, mồ hôi trên trán cũng đã lấm tấm bắt đầu chảy xuống, nhân thân vốn lạnh băng của hắn giờ đây tràn đầy tơ máu.....

Là lo lắng, đau lòng...

Là xót xa, hay bi thương...

Lãnh Khuynh Thiên tay nhỏ bé có chút cử động, rèm mi chớp máy. Phượng mâu từ từ hé mở...

“Dừng lại....Nguyệt...” Lãnh Khuynh Thiên khàn khàn nói, hấn đồ ngốc sao chứ, truyền cho nàng nội lực làm gì, chỉ phí công thôi....!!

Phong Tà Nguyệt vui mừng nhìn Khuynh Thiên, thu tay lại, sức cũng cạn kiệt. Nàng rút cuộc tỉnh.....

“Người ngốc sao, muốn chết hả..sao lại truyền nhiều nội lực như vậy, người.....!!” Khuynh Thiên có chút tức giận nhìn sắc mặt giờ đây của Phong Tà Nguyệt...

“Chỉ cần..nàng ko sao, là tốt rồi....”

Phong Tà Nguyệt ôn nhu cười, tay vuốt khuôn mặt nàng, giờ khắc mà hắn thấy nàng nằm đó, tâm hắn có biết bao nhiêu tuyệt vọng...mãi mãi nàng cũng ko bao giờ hiểu....

Lãnh Khuynh Thiên , người biết không... thế gian phần hoa xinh đẹp này..Phong Tà Nguyệt nếu như ko có Lãnh Khuynh Thiên...sẽ bao nhiêu tịch liêu đây.....

CHƯƠNG 34: THƯỢNG CÙNG BÍCH LẠC HẠ HOÀNG TUYỀN

“ Người nói gì, lặp lại lần nữa....” Lãnh Khuynh Thiên nhìn nữ nhân trước mặt vẫn, âm thanh kinh sợ nhưng mà cũng lắm đau lòng

“ Lãnh tiểu thư, xin người cứu cung chủ của chúng ta....” nữ nhân yêu mị xinh đẹp, một thân hồng y , quỳ xuống cầu xin Lãnh Khuynh Thiên

“ Tại sao lại như vậy,,?..” Khuynh Thiên thất thần nhìn nữ nhân trước mặt mình, tại sao lại như vậy....tội tình gì đây?

“ Lãnh tiểu thư, cung chủ không cho

chúng tôi đi tìm người, khó khăn lắm mới thoát khỏi giám sát mà tìm đến người, cho nên....người nhất định phải cứu cung chủ nha, ngài là như vậy yêu tiểu thư kia mà, lời của tiểu thư nhất định nghe.....”

Khuynh Thiên mờ mịt, âm thanh của nữ tử văng vẳng bên tai, cùng khuôn mặt ma mị của hạo thiên điểm hiện lên trong trí óc nàng...

Hơn ba tháng trước, ngày thành thân của nàng, tâm có chút kì lạ, nhưng mà ko nghĩ đến...hắn đến gặp cũng là chào từ biệt cuối cùng. Nếu như hôm nay nữ tử kia ko tìm đến, hắn cứ như vậy, vô thanh vô tức mà chết đi sao...

“Đồ ngốc!! ...” Lãnh Khuynh Thiên thê

lương cười.....

“ Cung chủ mấy tháng trước, nghe tin tiểu thư đang đau đầu về người của Cửu Trọng cung nên ngài mới lên đường đến Thiên Vũ quốc tìm hiểu tổ chức này làm quà gặp mặt cho tiểu thư, nhưng mà trong khi xâm nhập lại trúng ám chiêu của Cửu Trọng cung. Người trúng độc, độc vô khả giả, ngay cả Thần y Lạc Dịch cũng lắc đầu...cho nên cung chủ cầu xin thần y cho người đoạn cốt tán muốn thực hiện nguyện vọng cuối cùng.....” nữ tử tiếp tục kể. Cung chủ phong lưu đa tình, phụ thiên hạ nữ nhân nhiều lắm, nhưng mà người từ lúc gặp tiểu thư lúc nào cũng chỉ có hình bóng nàng, nàng cũng ghen tị với vị Lãnh tiểu thư này lắm chứ, tại sao

cung chủ lại như vậy yêu nàng nha, ngay cả mạng cũng không cần. Phong Dung cười khỏ. Yêu thường làm con người ta mất lí trí mà, nếu như bảo nàng vì cung chủ mà tử, nàng cũng cam nguyện....

“Đừng nói nữa.....” Lãnh Khuynh Thiên âm thanh nhàn nhạt đau thương. Nhãn thần nắm chặt lại, không muốn nhìn, ko muốn thấy cũng chẳng muốn nghe.!!

“Hắn...như thế nào rồi...” Khuynh Thiên than nhẹ nói

“Cung chủ,..người sắp không được rồi....” nữ tên gọi Phong Dung bi ai cười, cười thê lương, lệ trong khóe mắt nhẹ nhàng rơi. Nàng cũng ko hiểu khóc cho ai, đây, cho nàng, hay cho nam nhân mà mình yêu đậm sâu hơn năm

năm.....

Nếu như trên đời...ko có cái gì gọi là ái
tình thì tốt quá...!!

Như vậy, sẽ ko đau.... Ko thương.....

“ Ta đưa nàng đi..” Phong Tà Nguyệt
cười nhìn Lãnh Khuynh Thiên, nhưng mà
ánh mắt của hắn né tránh ánh nhìn của
nàng, hắn không muốn để cho nàng thấy
ánh mắt đau xót của hắn lúc này đây...

Lãnh Khuynh Thiên, sức khỏe của người
ko tốt, người biết mà!!...cơ thể của
ngườita thật muốn ko cho người đi,
muốn ngăn cản người, nhưng mà ta ko thể
mở miệng, ...

Hơn ai hết, ta biết dù có nguy hiểm đến
tính mạng, người cũng sẽ ko ngần ngại

mà đi đúng ko. Dù cho là Hạo Thiên
Diễm, Bắc Li Ngạo hay Vệ Minh Kha....
Chỉ cần người trong phạm vi tầm nhìn
của người, chỉ cần người trong lòng có
bọn họ, người sẽ ko ngần ngại lấy tính
mạng của mình đến đổi, thiện lương đến
ngốc nghếch....!!

Ta yêu lắm thiện lương của người, mê
luyến người ôn nhu, ko thoát được ám áp
của người....nhưng mà cũng hận lắm
người thiện lương, nếu như người ích kỉ
một chút thôi, coi trọng bản thân mình
một chút thôi...như vậy...thì tốt biết
mấy...

Hai người đối diện lẫn nhau, nhìn nhau,
ko nói nhưng mà qua cái nhìn cũng hiểu
rõ lòng đối phương đang nghĩ gì.....

“Thật xin lỗi, Nguyệt.!!..ta ko thể ko đi.....” Khuynh Thiên ôn nhu vuốt hân dung nhan nói.

“Ta biết.....” Phong Tà Nguyệt gật đầu. Cho nên ta ko ngăn cản..ta cùng người.... Nếu như người là gió, ta sẽ là bầu trời cho người thỏa sức bay lượn. Nếu như người là chim nhỏ, ta sẽ là cây chờ người sau một ngày tung cánh bay lượn trở về cho người an tâm dựa vào, nếu như người là ngư nhi..ta sẽ là dòng nước vỗ về ôn nhu ôm lấy người....Phong Tà Nguyệt vĩnh viễn đuổi theo Lãnh Khuynh Thiên, đời đời kiếp kiếp...ko li..ko rời....

Dù làthượng cùng bích lạc hạ hoàng tuyền, Phong Tà Nguyệt vẫn cùng Lãnh

Khuynh Thiên....vĩnh viễn.....

Minh cung

Minh cung được xem là một trong tổ chức lớn một hai trong giang hồ. chỉ dưới Phong Ảnh điện cùng Cửu Trọng cung. Cung chủ Minh cung không những xinh đẹp hơn nữ tử mà tính tình cũng tà mị lãnh khốc ko kém. Một thân hỏa y như máu, làm sợ hãi than ko biết bao nhiêu kẻ trên giang hồ

Nhưng mà vị cung chủ nổi danh mới hơn 20 tuổi này đây, giờ này đang đối diện ranh giới giữa sự sống và cái chết.

Khuôn mặt tà mị ngày xưa bây giờ nằm trên giường, gầy, sắc mặt thật tẻ. Cả người như ốm đi rất nhiều, còn đâu hình tượng công tử phong lưu tuấn nhã yêu mị

như thường ngày nha!..

Lãnh Khuynh Thiên yên lặng nhìn hần, phượng mâu đau xót không thôi. Thật ngốc! Hạo Thiên Diễm, người muốn ta bứt rứt cả một đời sao.... người nói thích ta, sao lại làm thế với ta kia chứ. Người biết rõ, ta tối trên đời không muốn nhất chính là người khác vì mình mà đau khổ kia mà...!!

Sinh mạng con người thật ngắn ngủi, ... sống đó chết đó, chẳng thể dự báo được. Đời người phù hoa, vinh ảo...thế gian lắm chuyện thị phi.....

Thiên hạ này, đâu chỉ có chữ tình, còn nhiều lắm thứ ý nghĩa khác, tại sao các người không hiểu....

Phượng mâu nhắm lại, che đi ánh nhìn

đau thương đó. Hạo Thiên Diễm mãi mãi
hắn không nhìn thấy...cái nhìn bi ai, tâm
tê liệt phé đó của Lãnh Khuynh Thiên...
không thấy cho nên ko hiểu....!!

“ Thiên.....” Phong Tà Nguyệt tiến đến,
ôm lấy nàng vào lòng, nhẹ giọng gọi...

“ Không sao....” Lãnh Khuynh Thiên lắc
đầu.., hắn trúng độc, đã vào ngũ tạng lục
phủ rồi...

“ Nguyệt, ngươi canh giúp ta...ta muốn
cứu hắn....” Khuynh Thiên nhẹ giọng
nói...

Tay của Phong Tà Nguyệt càng siết chặt
lấy nàng, tựa như muốn dung nhập vào
cốt huyết của hắn vậy, không muốn
buông...

“ Ta ko sao...sẽ mệt một chút thôi, ko

sao đâu...” Khuynh Thiên an ủi hấn, chỉ cần một phần linh lực thôi, ko đến nỗi lấy đi tính mạng của nàng đâu. Lãnh Khuynh Thiên sao có thể dễ dàng mất đi như vậy.

“ Ân...” thời gian tưởng như trôi qua rất lâu, Phong Tà Nguyệt âm thanh khô khốc, có chút khàn khàn đáp. Tay buông lỏng, rồi dần dần thối lui ra ngoài. Một khi nàng đã quyết định cho dùng thượng thiên cũng ko ngăn cản được mà hướng chỉ là hấn. ...hấn chỉ có thể từ xa mà bảo vệ nàng thôi.

Yêu! ... có đôi khi là tôn trọng quyết định của đối phương, dù quyết định đó có ngu ngốc như thế nào đi chăng nữa....đó là cách yêu của Phong Tà

Nguyệt đôi với Lãng Khuynh Thiên.

Nhưng mà nếu như Phong Tà Nguyệt hấn biết, lần buông tay này đây khiến hấn suýt mất đi nàng hấn liệu có hay ko hồi hận

Nếu hấn biết, gặp lại...đã là sinh tử vô thoại...hấn liệu có ngăn cản nàng...!!

Nếu như, nếu là....nhiều lắm...nhưng mà thế gian này vốn không thể dùng từ nếu....

Giai điệu hay nhất là âm thanh buồn này..

Những khúc hát đau thương mà sao du dương đến thế

Ta hát khúc hát này, người ta yêu nay ở chân trời xa xăm mờ mịt

Tiếng hát xé lòng, chỉ lộ ra những nét ưu thương

Giờ ta hát bi khúc này nhàn nhạt mà
cuồng kinh

Giữ lại lòng tin để trái tim buông trôi lưu
lạc

CHƯƠNG 35: BỊ KHÚC

Màu tím huyền hoặc bao trùm lên người của Hạo Thiên Diễm. Sắc tím huyền bí kiêu diễm xâm nhập vào lục phủ ngũ tạng của hắn. Dần dần, làn da nhợt nhạt vì trúng độc của hắn cũng khôi phục từ từ... Lãnh Khuynh Thiên hài lòng với biểu hiện đó, xem ra độc chưa vào tâm của hắn, linh lực cũng không hao nhiều lắm. Nhưng mà đột ngột xảy ra làm cho Lãnh Khuynh Thiên sắc mặt xám lại...

“Sao lại như vậy....” chỉ thấy linh lực của nàng không theo sự điều khiển của bản thân mà ồ ạt chuyển qua người của Hạo Thiên Diễm, cơ thể hắn tham lam cắn nuốt lấy màu tím ma mị kia, ko

dừng...ko rút....

Một giọt mồ hôi từ trên vầng trán cao từ từ chảy xuống, men theo gò má rồi rơi nhẹ, rơi nhẹ, sắc mặt thật tẻ, tẻ lần...

Lãnh Khuynh Thiên không thể ngắt nguồn lực của mình được, nàng không thể mạo hiểm nếu không cả nàng và hắn điều khó qua được...

Phong Tà Nguyệt thấy sắc mặt kì lạ của Lãnh Khuynh Thiên, tâm nảy lên liên tục, rồi co cại,...co lại, quặng thắt....giống như cảm giác hàng ngàn con trùng cắn xé tâm hắn vậy, còn đau hơn mỗi lần căn bệnh quái dị của hắn phát tác...

Hắn muốn lôi ra nàng, muốn ôm lấy nàng, muốn ngăn cản nàng, nhưng mà những gì hắn muốn thoát lên như bị nghẹn

đứng lại ngay cổ họng, ko thể thành lời.
Hắn ko thể xen vào, nếu như có
chuyện.....hắn ko dám....

Phong Tà Nguyệt, lạnh lùng tàn khốc.
Hắn là cung chủ của Phong Ảnh điện- tổ
chức lớn nhất trên giang hồ, thế lực
người nắm lạng kẻ nửa cân với Cửu
Trọng cung, hắn quyết đoán, hô phong
hoán vũ ... Phong Tà Nguyệt trời không
sợ, đất không sợ. Nhưng mà điều duy
nhất hắn sợ chính là y nhân mà mình ái
đậm sâu sẽ không còn bên cạnh...hắn
thật sự rất sợ điều đó....!!

Lãnh Khuynh Thiên là số mệnh, là kiếp
số cũng là nghịch lân của Phong Tà
Nguyệt...

Hắn và nàng, có lẽ định sẵn...một đời bi

hoan...bây giờ, kiếp này, kiếp trước và cả kiếp sau nữa....

Chỉ trong chốc lát thôi, mà với Phong Tà Nguyệt, thời gian như trôi qua cả một kiếp người, hắn chỉ ngây ngốc đứng nhìn nàng, một cái chớp mắt cũng ko dám, hắn sợ chỉ cần mình khẽ chớp mi, nàng sẽ biến đi, vô tung vô ảnh, cho nên hắn chỉ ngây ngốc mà đứng nhìn....!

Lãnh Khuynh Thiên dường như nghe thấy âm thanh kì lạ vọng ừ cõi u linh xa xăm gọi nàng, âm thanh ma mị., xa lạ cũng thật quen thuộc....

Điều duy nhất mà nàng còn tồn tại trong kí ức là tiếng kêu thê lương của Phong Tà Nguyệt. Nàng nghe, nàng đau, nàng xót.....âm thanh bi ai quá, khiến nàng

muôn khóc... ‘ Nguyệt, ta ko sao...đừng
khóc...’ nhưng mà tiếng nói như nghẹn
lại nơi cổ họng, và rồi ý thức nàng chìm
dần, ập vào bóng tối, chỉ còn một màu
đen...tựa như thiên địa sơ khai..!!

Điều đầu tiên đập vào mắt của Hạo
Thiên Diễm chính là y nhân mà hắn ngày
nhớ đêm mong. Nhưng mà tại sao nàng
sắc mặt lạ như vậy kém, tại sao không
còn là ôn nhu tiểu dung, ấm áp nhần
thần...cười cợt, trêu đùa hắn...mà nàng
lại như vậy nằm đó...nam nhân kia tựa
như tiểu thú bị thương ôm lấy nàng mà
khóc.....

Hạo Thiên Diễm mờ mịt, hắn nhớ mình
sắp chết mà...chẳng phải hắn trúng độc
sao. Tại sao cơ thể của hắn lại như vậy

ko hề có cảm giác trúng độc nào, mà nội lực lại còn dồi dào hơn trước....

“ Tại sao lại như vậy.....” hấn ngây ngốc hỏi như thế. Tại sao hấn ko chết, tại sao Khuynh Thiên lại nằm đó, tại sao nàng lại giống như một thủy tinh búp bê xinh đẹp nhưng vô hồn. Hấn ngây ngốc hỏi, bởi vì hấn ko cho phép não của hấn hoạt động, hấn sợ điều hấn nghĩ là sự thật. Hấn ko muốn nghĩ, ko muốn, cho nên hấn nói, nói sẽ ko nghĩ nhiều như vậy...!! hấn cuồng loạn..thật sự loạn.....

Phong Tà Nguyệt ngẩng đầu nhìn hấn bi ai cười... “ ... sao vậy, cung chủ của Minh cung..lại có lúc trốn tránh sự thật sao...” .

“ Ko, ko phải...ko thể như vậy...thần y,

...người cho gọi thần y,,...” Hạo Thiên Diễm hét lớn, điên loạn mà la lên, tay có chút run run chạm vào nàng...

Thật lạnh, ko còn ấm áp như thường ngày....hắn cả người sững lại, ko dám đụng thêm nữa, hắn sợ mình sẽ điên mất...

Phong Tà Nguyệt ôm lấy Khuynh Thiên, ôn nhu đặt nàng xuống giường, tay chạm nàng dung nhan, dịu dàng vuốt mái tóc, nhãn thần si đậm ái luyến, khẽ cười..cười đến thê lương, cười đến bi ai...Bất giác, .một giọt, hai giọt....rồi lệ rơi, lệ tràn đầy....Phong Tà Nguyệt vô tâm lãnh tình ... cuối cùng chỉ vì nàng mà lệ rơi.....

Người đã hứa cùng ta đi trọn thế gian này

Người đã hứa cùng ta chấp chử tay cùng nhau giai lão..

Người đã hứa bồi ta bên cạnh cả đời nhất thế.....

Trúc ở thiên sơn, ta hứa đưa người đi ngắm...

Kim ô mọc ở thiên nhai, người hứa bồi ta múa kiếm.....

Nếu là người, Khuynh Thiên đã hứa sẽ ko nuốt lời đúng không.....

Hạo Thiên Diễm, thân hình lung lay ngã khụy xuống, tựa như một hài tử lạc đường mờ mịt ko tìm được lối ra. Hấn ngòì, hấn thần thờ, hấn..lệ đầy mặt...Hạo Thiên Diễm hấn cả đời ko khóc mà...hấn ko khóc chỉ là nước trong mắt vô cớ trào ra mà thôi...!!

Hắn rất muốn la lớn, hắn muốn hét lên, muốn gào thét Phong Tà Nguyệt, ‘ tại sao ko ngăn cản nàng, tại sao biết nàng sức khỏe ko cho phép lại ngu ngốc làm theo lời nàng nói’ nhưng mà hắn ko có tư cách đó. Hơn ai hết hắn hiểu rõ nàng là người như thế nào....cho nên hắn ko nói được....

Lãnh Khuynh Thiên, người thật ngu ngốc, người cho là người thiếu tình bọn ta, người cho là người làm chúng ta đau khổ, người cho là người khiến chúng ta tổn thương..người áy náy, người buồn phiền... Nhưng mà người có biết, yêu người là chúng ta cam tâm tình nguyện, giúp người chúng ta không oán ko hối... nhìn người là chúng ta hạnh phúc...

người không hiểu sao?!! ...

Hai nam nhân, tài khuynh thiên hạ.

Kẻ lãnh khốc lạnh lùng

Người phong lưu tà mị

Người tuấn mỹ vô trù

Kẻ yêu mị tuyệt luân

Cùng vô tâm lãnh tình

Cùng không tin vào hai chữ ái tình.....

Đến cuối cùng điều vì một người mà đau

Vì một người mà ai thương, bi lụy.....

Cứng rắn kiên cường như hắc.....lệ vô
thanh vô tức rơi

Không tâm ko phé như hắc.....lại khóc
tựa như một hài tử...

Rốt cuộc vẫn thế gian, tình chi một tự...?

Lại khiến cho kẻ dám yêu một đời phải

bị thương...!!!

CHƯƠNG 36: VÌ LÀ PHONG TÀ NGUYỆT....

“Thật kì lạ...” Lạc Dịch, người người ca tụng thánh thủ thần y, đôi tay cứu người vô số có thể tranh đoạt người cùng điện diêm la, nhúu mày nói

“Nàng như thế nào rồi.....” Phong Tà Nguyệt thanh âm khàn khàn vẫn.

Trong lúc Lạc Dịch thần y chẩn mạch cho Lãnh Khuynh Thiên, tâm của Phong Tà Nguyệt như là có ngàn vạn mũi kim đâm vào vậy, vô cùng đau đớn, nhức nhối.

Ngay cả chớp mắt một cái y cũng không dám, chăm chăm nhìn vào đôi môi của Lạc Dịch, chỉ sợ hắt há mồm thốt ra một

câu phán quyết “Không chữa được.”

Dù quyền thế địa vị có kinh thiên hách địa, dù thủ đoạn có lãnh khốc vô tình đến đâu, ý chí kiên cường đến thế nào, có đôi khi cũng địch không lại được với số trời....

“ Vị tiểu thư này mạch lúc đập lúc không, kinh mạch cũng không giống người thường....” Lạc Dịch nhìn vào hai nam nhân đang đối diện mình đáp

“ Nàng...như thế nào....” Phong Tà Nguyệt khô khốc vấn, âm thanh không quyết đoán như thường ngày, mang theo ba phần chán chờ, bảy phần sợ hãi....

“ Tại hạ cứu ko biết bao nhiêu người, gặp ko biết bao nhiêu tính trạng..nhưng chưa bao giờ gặp hiện tượng này..chỉ sợ

ta cũng vô năng...” Lạc Dịch lắc đầu nói...

“Hỗn láo.”

Hạo Thiên Diễm đến nắm mạnh vạt áo của hắn, đôi mắt rực sáng như lò hỏa:

“Ta gọi ngươi đến là để nói mấy lời xui xẻo này hay sao chứ?”

Lạc dịch cảm thấy cổ mình sắp đứt lìa đến nơi rồi, thanh âm đứt quãng giải thích thêm: “Cho dù cung chủ... có giết Lạc Dịch đi chẳng nữa thì tại hạ vẫn chỉ có câu nói đó thôi!...”

“Ko còn có cách nào sao.....” Phong Tà Nguyệt hai gò má tái nhợt , mang theo vẻ lạc mịch không đổi vắn..

Lạc Dịch than nhẹ, thở dài....bỗng dừng một suy nghĩ xoẹt qua trong óc của hắn,

đôi mắt lại dấy lên chút ánh sáng hi vọng...

“ Trừ phi....” Lạc Dịch ngẩng đầu nhìn Phong Tà Nguyệt

Âm thanh của Lạc Dịch lúc này tựa như cây cỏ cứu vớt cho cõi u linh trống rỗng trong tâm hồn của Phong Tà Nguyệt lúc này, hấn tham lam nhìn vào Lạc Dịch, chờ đợi câu nói của y

“ Tại hạ cũng chỉ nghe nói trong truyền thuyết Đoạn vô nhai, có một vị đạo sĩ đức cao vọng trọng lánh đời. Không nhưng tinh thông chiêm bặc bói quẻ, thế sự nắm rõ trong lòng bàn tay, mà y thuật tuyệt kinh thiên hạ, có thể chữa người chết thành người sống.....” Lạc Dịch lại nói... “.Nhưng mà chỉ trong truyền thuyết

thôi, thực hư chưa rõ, nếu như có thể gặp được vị cao nhân ấy, nói ko chừng....”

“ Dù chỉ trong truyền thuyết, nếu chỉ có một vạn phần cơ hội Phong Tà Nguyệt cũng ko bỏ lỡ...tạ người thần y” , Phong Tà Nguyệt nhẹ giọng nói. Dù có hi sinh cả tính mạng này, hắn nhất định cũng phải cứu lấy nàng....cho dù là nghịch thiên đi chăng nữa..

Lạc Dịch gật đầu, sau đó bước ra ngoài, để lại không gian cho Hạo Thiên Diễm cùng Phong Tà Nguyệt

“ Ta đi....” Hạo Thiên Diễm lên tiếng, nàng vì cứu ta mà bị như vậy, hắn nên đi..

Phong Tà Nguyệt trầm mặc ko nói, hắn chăm chú nhìn y nhân trên giường. Nhãn

thân lắm ôn nhu cùng sủng nịnh ái tình. Hắn muốn nhìn nàng thật kĩ, tựa như đem cả dung nhan ấy khắc sâu, thật sâu trong từng trí óc của hắn, trong từng góc con tim của hắn....

Đêm dần xuống, tiếng gió rền vang, như ca tựa khóc.

Một ngôi sao băng xẹt qua phía chân trời, ánh mắt vị hắc y nam tử hướng lên bầu trời đêm đen tối, ngân hà sáng lấp lánh như ngọc bích, tinh quang rực rỡ cả một trời.

“ Đến rồi sao còn ko tới....” âm thanh bình thản như lưu thủy, Phong Tà Nguyệt quay lưng lại nhưng vẫn biết có ba người tiến lại gần.

“ Phong Tà Nguyệt, ta thật sự rất muốn

đánh người...” nam nhân trường bào cao quý, khí chất vương giả trầm giọng nói Phong Tà Nguyệt xoay người lại đối diện với ba nam nhân diễm tuyệt thiên hạ này. Hồng y ngạo nghễ phong lưu đa tình Hạo Thiên Diễm. Thanh lãnh tựa trích tiên đọa nhập phàm trần bạch y Vệ Minh Kha, nam nhân tuấn mỹ vô trù, giờ tay nhấc chân tràn ngập khí thế quân lâm thiên hạ Bắc Li Ngạo. Ba người với hẳn là tình địch, tri kỉ...cũng là bạn thân...!! Vệ Minh Kha thanh âm trong trẻo nhưng mà đôi con ngươi thanh lãnh tựa như lưu tinh kia lại tràn ngập đau thương: “ Dù biết là như vậy nhưng mà thật lòng, ta rất muốn đánh người, Phong Tà Nguyệt, tại sao không đánh cho nàng ngất xỉu, ko cho

nàng đi...”

“ Người sẽ làm vậy sao...” Phong Tà Nguyệt cười lạnh, vấn lại. “ Dù hôm nay ko phải Hạo Thiên Diễm, mà là ta, Bắc Li Ngạo hay người....nàng vẫn làm như thế thôi, cho dù là thần tiên cũng ko ngăn cản được, nàng vốn như vậy cứng đầu mà....”

“ Đúng vậy...cho nên ta mới ko trách người....” Bắc Li Ngạo cười khỏ nói, khi nhận được tin lòng hấn quặng thất tâm can, bỏ cả quốc sự, giục ngựa như điên ko ăn ko nghỉ mà đến đây...

Mới vài tháng trước nàng còn vui vẻ nói cười cùng hấn nha, giờ lại như một búp bê nằm đó, phượng mâu đóng chặt lại....khiến cho hấn lòng tan nát cả

rồi.....

“ Ngày mai ta sẽ lên đường, nàng nhờ các người chăm sóc...” Phong Tà Nguyệt nhàn nhạt nói...

“ Người ở lại, ta đi....” Hạo Thiên Diễm xen vào, “ nếu như người có việc gì... nàng phải làm như thế nào đây...”

“ Ta cũng đi....” Vệ Minh Kha cũng nói

“ Ta nữa....: ” Bắc Li Ngạo ko hơn ko kém chen vào....

“ Người là vua một nước, nếu như có chuyện gì xảy ra, lê dân bách tính của người sẽ như thế nào đây...” Phong Tà Nguyệt cười lạnh nhìn Bắc Li Ngạo

“ Còn người là vương gia duy nhất của Hạo Nguyệt quốc, chiến thần của Hạo Nguyệt, người xảy ra chuyện cũng ko

được...” Phong Tà Nguyệt lại nhìn Vệ Minh Kha...

“ Ta ko quan tâm...chỉ cần nàng bình an là được....” Bắc Li Ngạo cùng Vệ Minh Kha đồng thanh quát. Cái gì quốc gia, cái gì đế vương, vương gia kia chứ. Bọn họ làm gì nghĩ được nhiều như vậy, điều bọn họ muốn chính là y nhân còn đang hôn mê trên giường kia có thể mở mắt ra mà ôn nhu ý cười nhìn bọn họ.....

“ Nhưng mà nàng sẽ quan tâm...”

.Phong Tà Nguyệt gần từng tiếng, “ lẽ nào đến giờ này các người không hiểu”

“Trừ phong tà nguyệt ra nàng sẽ không chấp nhận sự giúp đỡ của bất cứ kẻ nào.”

Vô luận là thành công hay thất bại, cho

dù sau này Lãnh Khuynh Thiên có tức giận, phần nộ, uể oải hay thất bại... cuối cùng cũng phải đành chịu, vì người kia là Phong Tà Nguyệt

Là vì yêu cho nên, ko áy náy, ko cảm nhận là thiếu nợ đối phương...bởi vì bọn họ là một thể, hai cũng như một...vì ái cho nên.....

Tức thì ba người kia trầm mặc, ko thể thốt nên lời. Đúng vậy sao bọn họ lại không hiểu cho được...nàng duy nhất có thể thiếu nợ chỉ là Phong Tà Nguyệt mà thôi. Phong Tà Nguyệt duy độc chỉ có thể bên cạnh, sóng vai cùng Lãnh Khuynh Thiên mà đứng, cùng nắm tay nhau mà ngắm nhìn hồng trần xinh đẹp này.

Bọn họ chỉ có thể ngưỡng mộ, chỉ có thể

từ xa ngắm nhìn, vì Lãnh Khuynh Thiên duy yêu chỉ có Phong Tà Nguyệt. Mà người hiểu, người biết rõ nhất trong lòng Lãnh Khuynh Thiên muốn gì, nghĩ gì... chỉ có Phong Tà Nguyệt ...!!

“ Ta ko phải đế vương, cũng ko phải vương gia hay chiến thần gì đó, ta chỉ là người trong giang hồ mà thôi...cho nên ta đi cùng ngươi...” Hạo Thiên Diễm bỗng dưng mở miệng phá tan ko khí trầm mặc của bốn người lúc này

Phong Tà Nguyệt nhìn Hạo Thiên Diễm, thùy hạ mi mắt, như đang suy tính gì đó, rồi ngẩng đầu mục quang kiên quyết nhìn hẳn

“ Được!, nhưng mà ngươi phải nghe theo sắp xếp của ta....”

“ Ân....” Hạo Thiên Diễm gật đầu..

“ Nàng, phiền hai người.....” Phong Tà Nguyệt dờn mục quang nhìn hai người còn lại, âm thanh nhẹ lại

“ Ta chờ người...!! ... ” Bắc Li Ngạo nói.

Bầu trời đen sâu thăm, lưu tinh hàng vạn lấp lánh, dải ngân hà chiếu sáng cả một vùng không gian

Gió đêm có chút se lạnh.....Gió thổi tung bay, vạc áo bốn nam nhân

Hắc y lãnh mỹ thông dong. Bạch y thanh lãnh trong trẻo

Trường bào cao quý tuần mỹ. Hồng y ma mị yêu diễm.....

Thoang thoang nhàn nhạt hương trúc vẫn vít đầu đây.....

Trăng sáng, thiên cao.....

Không khí nhẹ nhàng lưu chuyển....Say
lòng người...

Bốn nam nhân chung quy chỉ vì một
người.!!!!!! ...

CHƯƠNG 37: ÂU DƯƠNG MỘ HIÊN

Đoạn vô nhai, cũng giống như tên. Đoạn nhai cao không thấy đáy. Nó là vực sâu, nơi giao nhau của Hạo Nguyệt quốc cùng Thiên Vũ quốc.

Nhai cao, thật cao...nhìn từ xa mây trắng lượn lờ trên đỉnh nhai, huyền hoặc làm cho người ta tưởng như khung cảnh thế ngoại đào nguyên. Đẹp thật đấy, hoa cỏ xanh tươi. Nhưng mà càng đẹp lại càng nguy hiểm, vì Đoạn vô nhai thực vật có độc rất nhiều, nhìn nhiều loại hoa vẻ ngoài mỹ lệ, kiều diễm, nhưng mà chỉ cần chạm nhẹ là có thể tạo thành chết người. Cho nên Đoạn vô nhai này...rất

ít, hầu như là không ai dám đến.

Phong tà nguyệt men theo con đường đầy rẫy nguy hiểm này mà tiến vào Đoạn vô nhai. Sương trắng huyền hoặc dày đặc bao phủ cả đoạn đường ... Hắn bước đi nhanh chóng, hắn vội vàng...hắn sợ mình chỉ một chút chậm trễ thôi sẽ mãi ko thấy nàng, cho nên hắn không ngừng điên cuồng mà tiến vào Đoạn vô nhai. Nếu có người mà nhìn thấy tình cảnh lúc này sẽ tưởng hắn lao đầu mà tự tử đó chứ.

Người bình thường vào Đoạn vô nhai có thể nguy hiểm với hàng loạt bấy rập tự nhiên, nhưng mà Phong Tà Nguyệt là ai? Đệ nhất sát thủ trên giang hồ, võ công của hắn mấy ai địch nổi, khinh công cũng thuộc hạng nhất lưu, cho nên đối với hắn

tiền vào Đoạn vô nhai cũng không phải khó khăn gì. Điều quan trọng chính là đi đâu tìm vị cao nhân trong truyền thuyết kia... Phong Tà Nguyệt cau mày nhìn bốn bề rừng núi vắng lặng, ko biết tìm người ở đâu nữa. Không biết Hạo Thiên Diễm có manh mối gì không? ...

Thác ngược ào ào, tung bọt trắng xóa, hùng vĩ bát ngát....

Cả một rừng hoa màu đỏ không nói lên lời vẻ đẹp rực rỡ đến chói mắt của nó...

Trắng cùng đỏ, đối lập nhưng cũng thật hài hòa....

Phong tà nguyệt lẳng lẳng nhìn khung cảnh nơi đây, hẳn có cảm giác nơi đây thật khác thường so với những khu vực khác...

“ Người trẻ tuổi a! ... mau giúp lão phu một chút....” một giọng nói khàn khàn khản đặc vang lên cắt ngang suy nghĩ của Phong Tà Nguyệt.

Phong Tà Nguyệt giật mình quay lại, hấn không nhận thấy khí tức của người này, nhưng mà người kia lại không có chút nội lực nào, chẳng lẽ hấn quá để tâm cảnh vật nơi đây mà không biết có người đang tiến lại gần.

Lão ông chắc cũng gần trăm tuổi, nhưng mà thần sắc hồng hào, râu tóc thật dài nhưng điều bạc trắng, đôi mắt lộ rõ từ ái hiền từ, tiên phong đạo cốt....trên lưng đeo một cái giỏ thật lớn, chứa đầy hoa thảo. Người ngồi đó, không đứng lên được chắc có lẽ là mỗi chân hay bị

thương chẳng..

Lão ông mỉm cười hiền lành nhìn Phong Tà Nguyệt, âm thanh hiền hòa vãn: “ ta ở đây khá lâu, chưa từng thấy người nào bước vô đây, người trẻ tuổi , cậu vào đây làm gì...”

Phong tà nguyệt khóc môi tự tiểu phi tiểu, không đáp cũng chẳng trả lời. trầm mặc nhìn vị lão giả trước mặt hắn....

“ Tiền bối, người có biết trong này có một vị cao nhân ẩn tu ko? ... ” Phong Tà Nguyệt bỗng đứng lên tiếng

Lão giả mỉm cười, vuốt râu, sau đó nhẹ nhàng nói: “ ta chưa từng nghe nói trong vô nhai này có ẩn sĩ....”

“ Vậy sao....” Phong Tà Nguyệt cúi đầu, che đi tâm trạng của hắn lúc này. Hắn

nhanh chóng xoay người bước đi, hấn còn phải đi tìm cho được vị cao nhân kia, hấn ko tin ko có cách, nhất định có, tuyệt đối có!!

Lão ông sừng sốt nhìn bóng lưng của Phong Tà Nguyệt khuất dần, trên môi lộ rõ ý vị thâm trường....

“Tiền bối, người ở chỗ nào, ta đưa người trở về....” bỗng dưng thanh âm lãnh đạm của Phong Tà Nguyệt vang lên khiến cho lão ông có chút sừng sốt. Hấn chẳng phải đã đi rồi sao...

Phong Tà Nguyệt trên lưng cũng lấy vị lão ông ấy, tay kia giữ lấy giỏ thảo dược, bước đi nhanh chóng, dường như trên lưng vị lão giả kia chẳng gây trở ngại gì cho hấn cả....

“ Người trẻ tuổi, cậu tên gì....” lão giả bỗng đứng lên tiếng...

“ Phong tà nguyệt.....” hờ hững đáp lại...

“ Ta có một thắc mắc, rõ ràng ko muốn giúp ta, sao lại quay trở về....” lão giả vuốt chòm râu của mình ý vị thâm trường hỏi

Phong Tà Nguyệt trầm mặt. Đúng vậy hắn vốn là sát thủ vô tình, làm gì có chuyện giúp đỡ người khác, bình thường là hắn, đã ko ngần ngại bỏ đi rồi...!! ...

“ Nếu như...nếu như mà nàng biết, ta gặp người cần giúp đỡ mà ko ra tay chắc chắn sẽ rất tức giận....” âm thanh thật thấp, Phong Tà Nguyệt có chút cười khỏ, không biết là trả lời lão ông hay là tự nói cho bản thân nghe nữa...

“Nàng.....” lão ông càng thêm nghi vấn... “vị cô nương đó chắc chắn rất thiện lương a..!!..”

“Đúng vậy, nàng trên đời chính là tối thiện lương, tối ôn nhu nhân....” Phong Tà Nguyệt cong lên nét cười ôn nhu hiếm thấy.

Tức thì lão giả trầm mặc, nhãn thần sáng quắc có chút phức tạp nhìn thiên niên đang cõng mình trên lưng này....

“Đến rồi....” lão giả mở miệng, ra hiệu Phong Tà Nguyệt dừng lại.

Phong Tà Nguyệt ngẩng đầu nhìn trước mắt mình, căn nhà gỗ nhỏ, một vườn cây xanh um, thật nhiều loài hoa....một mảnh sân khá đầy đủ và thanh nhã....

Giúp lão ông ngồi xuống, Phong Tà

Nguyệt đang định nói lời từ biệt thì âm thanh mang theo chút tà mị hòa ba phần vui mừng của Hạo Thiên Diễm vang lên “ Phong Tà Nguyệt, người tìm thấy cao nhân rồi sao?... ”

Phong Tà Nguyệt cau mày, nhìn sang Hạo Thiên Diễm, lại liếc nhìn sang lão ông phong thái điềm tĩnh kia, nhãn thần hiện lên những ánh lưu kim , sáng rực....

“ Người nói...!! ... ” Phong Tà Nguyệt âm thanh khàn khàn, có chút chờ mong nhìn Hạo Thiên Diễm.

“ Ko phải sao?...xung quanh trăm dặm nơi đây chỉ có mỗi lão ông này thôi a, nếu ko phải cao nhân thì cũng chẳng ai khùng điên đi vào nơi đầy rẫy nguy hiểm này cả....” Hạo Thiên Diễm nói

Người ta thường nói, lo lắng sẽ loạn, Phong Tà Nguyệt lúc nào cũng suy nghĩ về tình trạng của Lãnh Khuynh Thiên lại đi bỏ xốt những điều tầm thường đơn giản nhất.

“Tiền bối, người lừa ta.....” Phong Tà Nguyệt nhìn vị lão ông kia mà vẫn.

“Ha hả... ta ko có lừa ngươi, ta quả thật ở đây gần cả chục năm nhưng mà chưa nghe nói có ẩn sĩ trong đây....” lão ông vuốt râu ha hả cười...

“Ngài chính là trong truyền thuyết Âu Dương tiên sinh...” Hạo Thiên Diễm cúi đầu hành lễ vẫn

“Ta đích thật là Âu Dương Mộ Hiên, tiểu tử kia, ngươi biết ta sao...” lão giả vẫn

“ Đúng vậy, danh tiếng của Âu Dương tiên sinh vang vọng , người đời ai ko biết...” Hạo Thiên Diễm cung kính nói

“ Khá lắm tiểu tử, rất biết ăn nói..!!..”
lão giả có vẻ rất hưởng thụ với lời nói của Hạo Thiên Diễm...

“ Tiền bối, người có thể dờn núi, đến cứu một người ko? ... ” Phong Tà Nguyệt lên tiếng. Hắn ko có nhiều thời gian như vậy mà tham gia vào chuyện trò với hai người kia, điều hắn dăm dăm lúc này chính là có thể cứu nàng..

“ Cứu ai...” lão giả ôn hòa mỉm cười nhìn Phong Tà Nguyệt, người trẻ tuổi thật thiếu kiên nhẫn

“ Thê tử của ta...” Phong Tà Nguyệt đáp, giọng nói tuy lãnh thanh nhưng mà nhẫn

thần ko dấu nổi thỉnh cầu.

“ Chính là nàng mà người nói.....” lão giả nghi vấn

“ Là.....” Phong Tà Nguyệt gật đầu

“ Người trẻ tuổi a, hơn 20 năm trước, ta đã lập lời thề hứa với một người, vĩnh viễn ko bước chân ra khỏi Đoạn vô nhai này....ta ko có ý định làm trái lời thề này...” .lão giả than nhẹ.

“ Chỉ cần có thể cứu nàng, Phong Tà Nguyệt nguyện khuynh tẫn tất cả...”

Phong Tà Nguyệt kiên quyết nhìn lão giả, nhãn thần quyết tuyệt

“ Kể cả tính mệnh của người...” lão giả có chút cười cợt...

“ Là.....” ko chần chờ, ko suy nghĩ, như một cách tự nhiên nhất, Phong Tà Nguyệt

thốt ra....

“ Vì cái gì..? ... ” lão giả có chút mờ mịt, vì cái gì đây....

Phong Tà Nguyệt trầm mặc, vì cái gì ư? ... ko vì gì cả, chỉ là nàng là linh hồn của hắn, là tâm linh của hắn.....là hắn tâm, chỉ là..thiếu nàng..hắn ...

“ Tiền bối, cầu xin người xuất núi cứu nàng đi....nàng là một người tốt” Hạo Thiên Diễm bi ai cầu xin.

“ Sao vậy....người cũng có tình cảm với nàng....” lão giả kinh ngạc nhìn hồng y tà mị Hạo Thiên Diễm.

“ Là....” Hạo Thiên Diễm cười khổ. Nàng như vậy ôn nhu, như vậy ấm áp... vô cớ khiến y rung động. Đến khi phát hiện lại muốn thoát khỏi cũng không

được.

CHƯƠNG 38: TÂM ĐAU...

VẤN AI, AI HIỂU?!

“ Các người có thể đem nàng đến đây....” lão giả thở dài nói

“ Ko được!! nàng ko còn nhiều thời gian.....” Phong Tà Nguyệt lắc đầu.

“ Đành trông vào số trời vậy, ta ko thể bước chân khỏi Đoạn vô nhai ... các người đi đi...” lão giả lắc đầu, xoay người bước vào nhà...

“ Tiền bối, cầu xin người.....” Phong Tà Nguyệt thê lương cầu xin. Hắn không thể từng ngày từng phút trông thấy nàng lìa xa nhân thế này được, hắn thà mình chịu cảnh ấy., đau đớn gấp vạn lần cũng ko muốn nàng cau mày dù chỉ một chút...

cho nên, hấn Phong Tà Nguyệt hèn mọn cầu xin. Cao ngạo như hấn, lãnh nhần như hấn...một đời chưa từng quỳ gối bất cứ ai, dù là trời đất, dù là phụ mẫu... ngay cả đế vương...nhưng mà giờ phút này đây hấn ko chần chờ mà quỳ xuống cầu xin vị lão giả kia.

Nam nhân dưới trướng có hoàn kim, tôn nghiêm của hấn,chung quy cũng không bằng một thoáng ôn nhu của nàng...

Hạo Thiên Diễm cũng ngậy ngốc quỳ xuống cầu xin

Nhưng mà lão ông kiên quyết bước vào nhà, ko muốn nhìn, cũng chẳng thể quay đầu lại. Lời thề hơn 20 năm trước, ông vĩnh viễn ko thể làm trái...

Tình..!? rốt cuộc là thứ gì đây. Sống cả một kiếp người như ông. Trải qua bao thương hải tang điền, tự nhận trên thông thấu thiên văn địa lí, dưới nắm rõ vạn vật trong lòng bàn tay nhưng mà rốt cuộc tình chỉ một tự, cả cuộc đời ông vẫn ko hiểu, ko thấu!! tự nhận mình đệ nhất thần cơ, xem ra là tự mình khen mình rồi..... Nhãn thần sáng quắc của lão ông dần trở nên ai thương, nào còn lạnh nhạt hiền hòa như trước...

Ánh mắt khép lại, che dấu nỗi lòng lúc này của người, bạc thần hé mở, tinh tế mà lẫm nhẫm...Hải...Minh Hải..Vệ Minh Hải.....

Bên trong, một kẻ ôm nỗi tương niệm mà nhớ mong

Bên ngoài, hai kẻ quỳ gối, đau
thương.....

Trời vẫn như vậy trong xanh, xanh thẳm
Hoa vẫn như vậy xinh đẹp, diễm mỹ
Gió vẫn như vậy dịu êm..

Nhưng mà tâm ai khóc...lòng ai đau...
vấn ai, ai hiểu.?!!

Ánh mặt trời ấm áp dần dần khuất núi
thay vào đó là cái se lạnh cùng tĩnh lặng
của đêm khuya.

Trên cao, những vì sao nhấp nhánh xinh
đẹp, dải ngân hà uốn lượn vắt ngang.....
Đêm yên tĩnh, vàng trắng ôn nhuận hắt
hiu ánh sáng dịu nhẹ.....

Ánh nến trong phòng bập bùng, hiu
hắt.....

Bên ngoài quỳ gối hai nam nhân, bóng
lưng thanh lãnh cô tịch...

Gió đêm thổi nhẹ, tạo nên âm thanh xào
xạc của từng chiếc lá...

Lão giả than nhẹ nhìn thấy hai kẻ kia quỳ
gối trước song cửa, mục quan nhàn nhạt
ai thương.

Ngẩng đầu nhìn những vì lưu tinh lấp
lánh kia, ánh trăng huyền ảo như ma như
mị. Bất chợt người thấy được, một nam
tử mi mục như họa, mỉm cười ôn nhu
nhìn mình...

Thời khắc như quay ngược hơn ba mươi
năm về trước

Ngày ấy, hấn thành danh thiên hạ ca tụng
đệ nhất thần cơ, vân du thiên hạ.

Y phiêu dật xuất trần tựa như trích tiên

bất nhiễm bụi trần, thanh lãnh ôn nhuận
Hắn và y, gặp nhau, quen nhau, hiểu
nhau....hóa thành tri kỉ

Y là nam nhân tôn quý nhất Hạo Nguyệt
hoàng triều, còn hắn nổi danh kinh thế
thiên hạ

Nếu kết thúc của chúng ta đã không hoàn
mỹ...cớ sao lại có khởi đầu lại như vậy
tốt đẹp...

Hắn và y....định sẵn một kiếp nghiệt
duyên.....

Nhưng mà dù là nghiệt duyên...cũng là
duyên phận

Vệ Minh Hải, người biết không...Âu
Dương Mộ Hiên cả một đời chưa từng
hối hận quen người, gặp người rồi lại ...
yêu người..dù tình của chúng ta, thiên hạ

không đồng tình...., thế gian ko dung thứ!!.

Âu Dương Mộ Hiên mỉm cười nhìn bài vị trước mặt mình, nụ cười ôn hòa ấm áp..nhưng cũng đậm lắm ái tình...

Chúng ta bên cạnh nhau...đời đời kiếp kiếp....vĩnh viễn ,được ko?!!

“ Người nói xem, bọn họ có tìm thấy vị cao nhân đó không...” Bắc Li ngạo âm thanh khàn khàn vắn. Nhìn bộ dạng của hắn giờ này đây nào còn tuần mỹ lãnh lùng thường ngày. Khuôn mặt gầy hăn, nhẵn thân u ám nhàn nhạt ai thương. Cũng đúng thôi, hắn đã ở bên giường túc trực cũng hơn ba ngày rồi, không ăn ko uống, cũng là người sao có thể chịu nổi

Vệ Minh Kha tình trạng cũng ko hơn Bắc Li Ngạo là mấy, bạch y trắng tuyết bình thường vương vẩn bụi , nào còn thanh nhã xuất trần, đôi con ngươi tựa lưu tinh ản ản tơ máu, hắc thở dài đáp: “ ta...ko biết..!!”

Hai nam nhân trong cái không khí im lặng đến quỷ dị, muốn nói cho xua bớt không khí u ám lúc này đây nhưng mà lời muốn nói cũng chẳng thể thốt lên lời...

“ Người nói xem, tại sao chúng ta lại như vậy yêu nàng....” Bắc Li Ngạo cười khô, mục quang than thở nhìn y nhân hôn mê trên giường rồi lại liếc sang Vệ Minh Kha vẩn ... Rõ ràng vốn ko tin vào cái gì gọi là yêu đương, nhưng mà cứ sao lại nhớ, lại mong, lại ái luyến nữ nhân kia.

Vì đẹp sao, vì nàng ôn nhu sao, hay là vì tài trí của nàng...thiên hạ này cũng lắm mỹ nhân, cũng lắm ôn nhu nữ nhân, cũng thật nhiều tài nữ mà...

“ Nếu có thể lý giải được như thế nào là yêu, vì sao lại ái....người nói, chúng ta sẽ rơi vào tình trạng này sao....” Vệ Minh Kha cười lạnh. Trong biển rộng ái tình này, tình yêu vốn ko có kim chỉ nan....

Bắc Li Ngạo ko nói, bạc thần cong lên nét cười khỏ. Đúng vậy...nếu có thể điều khiển được lí trí thì con người...vốn sẽ không bị thương về tình..

Trầm mặc,,...ko khí im lặng lại trở về, hai nam nhân tôn quý này...lại si ngốc ngẩn nhìn y nhân trên giường, dường như

đôi với bọn họ, dù nhìn bao lâu đi chẳng
nữa...cũng mãi ko đủ.!!

Căn phòng hoa lệ nhưng cũng thật giản
đơn, ánh sáng nhẹ nhàng phản chiếu
những đường thẳng vàng lấp lánh qua
cánh cửa sổ, rồi vỗ nhẹ trên đôi gò má
tựa bạch ngọc của thiếu nữ trên giường
Thiếu nữ một thân tử y phá lệ mị hoặc,
chỉ là khuynh quốc dung nhan ấy lại nhợt
nhạt chịu ko nổi, tựa như một búp bê thủy
tinh xinh đẹp vô hồn, yên lặng nằm đó...

Vâng, thiếu nữ đó ko ai khác chính là
Lãnh Khuynh Thiên. Đối diện giữa ranh
giới cái chết và sự sống...rốt cuộc lần
này đây, nàng có vượt qua được không?!!

...

Lãnh khuynh thiên tựa như lạc vào một

không gian thật kì lạ, chỉ toàn một màu xám tro, đơn độc, thê thảm. khoảng không mờ mịt..., ai thương,...Lãnh Khuynh Thiên rất muốn thoát khỏi khoảng không ấy, nhưng mà...có cái gì níu giữ nàng lại, ko cho nàng thoát ra. Vùng vẫy có, giấy dựa có....Lãnh Khuynh Thiên lại chìm vào ý thức hỗn độn, muốn mở mắt nhưng có cái gì nặng trĩu đè lại....không mở ra được. Bỗng dung tâm co lại, rồi quặng lên, thật đau..thật đau...!! ... , cảm giác trống rỗng trong tâm khiến nàng bối rối chịu ko nổi... ‘ Nguyệt....!!.’ ... trong vô thức nàng gọi tên hắn, âm thanh khô khốc có chút khàn khàn...

Tựa như cái gì đó quan trọng vượt khỏi
lòng bàn tay vậy, hư vô đến trống rỗng,
cái này còn kinh khủng đáng sợ hơn cảm
giác đau lòng nữa...., vô thức...khóe mắt
của nàng ẩm ướt...rồi một giọt lệ lăn
dài, lăn dài trên má.....

Bắc li ngạo cùng vệ minh kha kinh ngạc
hòa đau lòng nhìn y nhân trên
giường.....

Hà có gì....nàng lại rơi lệ ?!!! ...

CHƯƠNG 39: MỘT GÓC VÔ ƯU

Cánh cửa mở ra, lão ông thở dài nhìn hai nam nhân quỳ hơn ba ngày ba đêm....

Lòng chán nản nặng nề...!!

“ Người theo ta đến đây....” lão ông trầm giọng nói, tay chỉ vào Phong Tà Nguyệt

Phong Tà Nguyệt đứng dậy, thân hình có chút lảo đảo, đi theo Âu Dương mộ hiên phía sau.

Âu Dương Mộ Hiên đưa Phong Tà Nguyệt vào một hang động phía sau góc vườn ...

Không khí lên men ẩm ướt, cái lạnh có

chút buồn cũng khiến cho người ta có
chút buồn óc

“ Đến rồi...” Âu Dương Mộ Hiên xoay
người lại, đối diện với Phong Tà Nguyệt,
mục quang kiên định nói

“ Lời thề hơn hai mươi năm trước..ta
vĩnh ko thể phá bỏ, cho dù là nguyên
nhân gì đi chăng nữa.” tình?..ta hiểu...vì
ta cũng từng yêu, đến bây giờ cũng vậy,
thứ tình cảm ngọt ngào nhất nhưng cũng
đau thương nhất.

Phong Tà Nguyệt nhận thần một mảnh
tịch mịch, nào còn băng lãnh thường
ngày, đôi con ngươi sắc liễm giờ chỉ còn
nhàn nhạt ai thương.

Thê lãnh

Cô tịch....

“ Nhưng mà ta ko thể ra ngoài cũng ko phải ko cứu được nàng...” Âu Dương Mộ Hiên mỉm cười vuốt râu ôn hòa nói. Lời nói này của lão ông như cây cỏ cứu vớt tâm linh lạc mệnh lúc này của Phong Tà Nguyệt.

Hắn mục quang một lần nữa dấy lên hi vọng mà nhìn vào Âu Dương Mộ Hiên. Âu Dương Mộ Hiên cười nhẹ, ung dung đi đến gốc cây trong động.

Một loài hoa xinh đẹp, một màu đỏ diễm mỹ đến chói mắt, sắc hồng hoa kiêu diễm xinh đẹp nhưng cũng ko nói nên lời cô đơn ai mệnh

“ Tiền bối....người nói có cách nào....” Phong Tà Nguyệt âm thanh khản đặc, khô khốc vãn. Nhiều ngày ko ăn ko uống

giọng nói ko khó nghe mới là lạ a

“ Gốc này có tên vô ưu...” lão ông hiền lành mỉm cười, đôi con ngươi có chút狡 hoạt nhưng cũng mang theo chút trốn tránh

“ Vô...ưu...” Phong Tà Nguyệt tinh tế lắm nhăm, nhãn thần nghi hoặc nhìn Âu Dương Mộ Hiên

“ Người thật sự vì cứu nàng mà ko tiếc hi sinh tất cả....” Âu Dương Mộ Hiên một lần nữa thực sự vấn Phong Tà Nguyệt

“ Là....” Phong Tà Nguyệt kiên định gật đầu...hắn nhất định phải cứu nàng, dù khuynh tần tất cả.

“ Kể cả khi mất kí ức về người người yêu nhất....” Âu Dương Mộ Hiên trầm

giọng vẫn

Phong Tà Nguyệt có chút sửng sốt nhưng rất nhanh thôi nhả thần nhàn nhạt ai thương kia lại khôi phục một vẻ thanh minh, y âm thanh kiên định nói: “ Phong Tà Nguyệt nguyện ý”

Tức thì Âu Dương Mộ Hiên trầm mặc. Cái đau đớn nhất của con người, không phải là sinh mạng khi mất đi mà bị ai nhất chính là quên đi ái nhân mà mình yêu đậm sâu ... gặp lại tựa hai người xa lạ.

“ Nếu như quên..sẽ ko thể bên cạnh nàng..nếu như quên không thể chấp chử tay cùng nhau giai lão....ngươi chẳng phải rất yêu nàng sao...” Âu Dương Mộ Hiên than nhẹ

“ Là vì yêu...cho nên tin tưởng. Phong Tà Nguyệt tin rằng, cho dù không còn kí ức về nàng. Nhưng mà chỉ cần có thể nhìn thấy nàng, chỉ cần nàng ôn nhu thoáng cười với hắn một cái, nhất định Phong Tà Nguyệt sẽ lại ái nàng,...yêu nàng..càng đậm càng sâu, càng luyện càng si, cả đời nhất thế.”

Bởi vì ái tình này đã khắc cốt ghi tâm rồi, hòa trong máu, vắn vít trong hồn....người nghĩ rằng với một gốc vô ưu có thể khiến Phong Tà Nguyệt quên nàng sao, vĩnh ko thể quên..!!

Âu Dương Mộ Hiên ánh nhìn thâm thúy đối với Phong Tà Nguyệt, bất giác ngài cười khẽ, lắc đầu, thở dài: “ gốc vô ưu này hơn hai mươi năm rồi, năm đó là y

đưa cho ta, muốn ta quên y đi...nhưng mà ta ko muốn, thà sống mà tưởng niệm y cũng ko muốn quên y..., ái tình..cả một đời này, ta chẳng thể nào lí giải nổi”

“Đoạn vô ưu, khiến cho người quên nhất người người yêu nhất trên đời này...đến lúc đó, huyết của người sẽ là thuốc dẫn tốt nhất cho Thiên mệnh hoa, luyện thành..ta tin tưởng, người chết cũng phục hồi sinh mạng.”

“Như vậy, tiền bối....người bắt đầu đi.....” Phong Tà Nguyệt quyết tuyệt nói, y muốn nhanh chóng cứu nàng, y muốn nàng lại khỏe mạnh mà sống, y muốn nàng ôn nhu nhìn mình, nhàn nhạt tiêu dung....y muốn ... muốn nhiều lắm, cùng nàng định ước....chấp chũ tay cùng

nhau giai lão ... chẳng thể phân li
Lãnh Khuynh Thiên, Phong Tà Nguyệt dù
có mất tất cả..cũng phải kéo sinh mệnh
của người trở lại

Chúng ta chỉ mới bắt đầu mà, ... cho nên
người nhất định bỏ nhân tâm bỏ ta mà đi
, đúng ko?!

Ta và người còn nhiều lắm chuyện chưa
làm.....

Người vẫn còn nợ ta ba chữ.....

Lãnh Khuynh Thiên, người công bằng,
sòng phẳng như người....nhất định ko
thất hứa đúng ko...?

Phong Tà Nguyệt chờ.....người một
lần nữa ...ôn nhu mỉm cười nhìn ta

Để rồi...một lần nữa ta lại cam nguyện
trăm luân trong ám áp đó.....!!

Nhãn thần y đọng đầy tưởng niệm, khóe
môi y cong lên nét cười ôn nhu tựa
hải....rồi,

Quyết tuyệt.....

Nuốt vào đoạn vô ưu.....

Tình của chúng ta có bị lãng quên

Ái tình này có trở thành hồi ức....

Ta và ngươi, rốt cuộc ai là kiếp số của
ai

Phong Tà Nguyệt...hay Lãnh Khuynh
Thiên.....

CHƯƠNG 40: TÌNH

Điều đầu tiên đập vào mắt của lãnh khuynh thiên chính là ba nam nhân với ánh mắt lo lắng nhìn nàng.

Đôi phượng mâu xinh đẹp câu hồn nhân tâm kia bình thường ôn nhu ấm áp, nhưng mà lúc này đây lại tràn đầy một mảnh cô tịch đến bi ai kia bất giác làm cho ba nam nhân giật mình.

Hạo Thiên Diễm, vẫn một thân hồng y ngạo nghễ, lo lắng vấn: “ tiểu Thiên, nàng ko sao chứ?..”

Lãnh Khuynh Thiên khóe môi cong lên nét cười, cười khổ, cười mà còn khó coi hơn cả khóc, âm thanh có chút khàn khàn vấn

“ Nguyệt....hắn như thế nào rồi..?”

“ Sao...người biết...” quá kinh ngạc với câu hỏi của Lãnh Khuynh Thiên, Bắc Li Ngạo lờ lờ mà thốt ra....

Lãnh Khuynh Thiên cười khế, đôi con ngươi nhàn nhạt u sầu. Sao nàng lại ko biết chứ, trên người hắn có linh lực của nàng mà, hắn và nàng lúc nào cũng có sợi dây vô hình liên kết với nhau, hắn như thế nào, sao nàng ko thể cảm nhận được...cho nên trong vô thức tâm nàng như vậy khó chịu, như ...vậy mà bất giác...lệ rơi...

Lãnh Khuynh Thiên, bề ngoài ôn nhu nhu nhược

Lãnh Khuynh Thiên lúc nào cũng mỉm cười âm áp

Nhưng mà hơn ai hết, Lãnh Khuynh
Thiên tâm vô cùng kiên cường
Lòng vô cùng cứng rắn.....

Lãnh Khuynh Thiên , cả một đời chưa
từng rơi lệ

Dù là đau lòng nhất, bi ai nhất.....

Có lẽ định mệnh đã quyết, Lãnh Khuynh
Thiên rơi lệ chỉ vì một người, người mà
nàng cả đời yêu luyện ko buông...Phong
Tà Nguyệt

Nghe Hạo Thiên Diễm thuật lại, Lãnh
Khuynh Thiên trầm mặc, ko nói...

“ Ta..muốn nghỉ ngơi một chút...” Lãnh
Khuynh Thiên nhẹ giọng nói với ba nam
nhân trong phòng.

Bắc Li Ngạo, Vệ Minh Kha, Hạo Thiên
Diễm...đồng loạt đi ra ngoài, lòng nặng

nề ko thôi. Hà có gì, ôn nhu như nàng, thiện lương nàng...lại phải chịu như vậy dày vò đây....

“ Ta, đi về Bắc Li quốc đây..người chuyển lời lại với nàng.....” Bắc Li Ngạo lên tiếng, nói với Hạo Thiên Diễm, nhân thần còn vương lắm u sầu....

“ Người cứ như vậy mà đi sao...” Hạo Thiên Diễm nói

“ Nàng, đã mệt lắm rồi, chúng ta ở lại... khiến nàng thêm khó xử thôi...với lại ta rời quốc cũng hơn nữa tháng rồi...” Bắc Li Ngạo cười khổ

“ Ta cũng đi....” Vệ Minh Kha trầm mặc bỗng đứng lên tiếng, thanh âm thanh lãnh trong trẻo

“ Ân....các người đi đi, ta chuyển lời

với nàng.....” Hạo Thiên Diễm gật đầu Bắc Li Ngạo, lên ngựa, giục ngựa phi như điên mà đi. Hấn sợ....nếu ko đi nhanh hấn sẽ cầm lòng không đậu mà cướp nàng mất. Đã bảo buông tay, đã bảo quên đi nhưng mà sao khó quá, chỉ nhìn thôi đã lưu luyến khôn cùng. Lãnh Khuynh Thiên,...người quả là kiếp số của ta.....

Thanh phong mát rượi quạt thẳng vào khuôn mặt của hấn, hương thơm tự nhiên làm cho lòng hấn thoải mái nhiều lắm...., tà áo tung bay theo gió...một người một ngựa lao vút.....

Một hướng khác, Vệ Minh Kha cũng ko kém Bắc Li Ngạo mà vút ngựa như bay, bạch y phiêu diêu trong gió, tốc độ của

ngựa lúc này cũng chẳng thể kìm hãm con tim đang loạn của hắn lúc này. Vệ Minh Kha.... hắn thật sự ghen tị, rất ghen tị.

Thanh lãnh vô tâm như hắn....lại đi ghen tị thật là điều buồn cười, nhưng mà lòng hắn cũng khó quá. Lần đầu tiên biết thế nào là động tâm cùng một người thế nhưng người đó lại có người khác....

Hơn ai hết, hắn biết trong lòng Lãnh Khuynh Thiên kiên cường như thế nào, dù gặp chuyện gì cũng ôn nhu mỉm cười mà trôi qua, nhưng mà kiên cường như nàng...lại rơi lệ, nhả thần lại như vậy ai thương.... khiến cho hắn thật sựghen tị cùng Phong Tà Nguyệt....

Lãnh Khuynh Thiên, nếu có một ngày... Vệ Minh Kha chẳng may mất đi, người

có khả dĩ vì ta...mà lệ rơi...!!

Hai nam nhân kiêu hùng cả một đời, lại như vậy chạy trốn, cũng ko phải là vì nàng khó xử...mà bọn hăn sợ, nàng dùng đôi mắt bi ai kia nhìn bọn hăn...sẽ khiến cho hăn...vứt bỏ tất cả mà cướp lấy nàng, muốn che chở nàng, khó dứt..khó buông....sẽ làm cho nàng càng tổn thương nhiều hơn....

Hạo Thiên Diễm nhãn thần thờ dài nhìn hai nam nhân đi như chạy trốn kia, lòng than nhẹ.....

Ngẩng đầu nhìn thiên cao, mây trôi lơ lững, trắng hòa xanh quần lấy lượn lờ... Từng hạt nắng nhảy nhót khắp một vùng không gian rộng lớn, chạm vào mọi góc ngách.....

Ánh mắt hần lưu luyến nhìn cánh cửa còn đang khép kia....thật muốn vào an ủi nàng, nhưng mà....kiêu ngạo như nàng... vốn không cho phép bất kì ai thương cảm nha....

Lãnh Khuynh Thiên....rất cuộc, người đã gieo cái gì tình cớ...làm cho chúng ta lại như mậy mê luyến người. Muốn quên, nhưng khó quá....dù có cơ hội được quên, cũng ko muốn quên đi...mâu thuẫn đến đau lòng... haiz!!!

Lãnh Khuynh Thiên, cả người có chút mệt nhưng tốt lắm, linh lực đang dần khôi phục, nhưng mà tâm trạng lúc này đây chẳng thể nói nên lời..

Ngắm nhìn dung nhan ái nhân đang ngủ say, Lãnh Khuynh Thiên ôn nhu mỉm

cười, tay nhỏ bé đưa lên nhẹ nhàng họa
theo từng đường nét khuôn mặt của hắn...

Mày kiếm xéch cao, mi tiêm thật dài, cái
mũi thật thẳng, đôi môi tinh tế

Phong tà nguyệt, biết không? Kiếp này có
người làm bạn, ngắm nhìn này loạn thế
phồn hoa, Lãnh Khuynh Thiên... sống
thật ko uổng một kiếp người...

Thùy hạ mi mắt, lời muốn nói nhiều lắm
cũng hóa thành thở dài, phượng mâu khẽ
nhắm chặt lại, tay nàng nắm chặt lấy tay
hắn, mười ngón tay đan xen lẫn nhau, an
tường dựa vào hắn....

Không khí lưu chuyển âm áp trong cả căn
phòng.....

Hương trúc nhàn nhạt vẫn vít đầu đây
Là lòng ai than, là tâm ai xót...

Than cho ai và xót cho ai...

CHƯƠNG 41: NGƯỜI...LÀ AI?

Phong Tà Nguyệt kinh ngạc nhìn nữ nhân nằm trong lòng mình, nàng là ai..?, hẳn tâm có chút kì lạ, không chán ghét....

Cảm nhận người trên giường khẽ động, Lãnh Khuynh Thiên ngẩng đầu, ôn nhu mỉm cười nhìn hắn, khẽ vấn: “ tỉnh? Nguyệt, có khỏe không...”

“ Người...là ai? ... ” Phong Tà Nguyệt thanh âm khàn khàn vấn, rõ ràng khuôn mặt xa lạ, lại khiến cho hắn luyến tiếc mà nhỏ giọng ôn nhu...rõ ràng ko quen, hà có gì...nụ cười ôn nhu của nàng khiến cho hắn tâm loạn nhịp

Dù đã chuẩn bị tâm lí nhưng mà Lãnh

Khuynh Thiên tâm có chút run nhẹ, phượng mâu cũng không dấu nổi đau xót, chỉ một thoáng thôi nhưng cũng in lại trong mục quang của Phong Tà Nguyệt “Đừng đau lòng...” bất giác hấn vươn tay lên, ôn nhu vuốt khuôn mặt nàng, âm thanh dường như dùng tất cả ôn nhu của hấn. Hấn cũng có chút sững sờ với hành động đó của mình, như một phản xạ tự nhiên vậy, thấy nàng cau mày mà bất giác an ủi....

Lãnh Khuynh Thiên ôn nhu mỉm cười nhìn Phong Tà Nguyệt còn đang sững sờ nghi vấn về hành động của mình, tay bé nhỏ vuốt hấn dung nhan. Đây mi, đây mắt, mũi cao, bạc thần tinh tế....

Phong Tà Nguyệt trân trân mà nhìn

Khuynh Thiên vượt mặt mình, hơi âm bản
ta vừa quen thuộc cũng thật xa lạ khiến
cho hấn si luyến, không nở rời, cho nên
cứ trân trân mà đối diện lãnh khuynh
thiên

Rốt cuộc người là ai? Rõ ràng ko quen
biết có sao lại khiến cho tâm ta loạn
nhịp, Vì có gì..khiến lòng ta xót xa....

Mục quang thăm thăm đối diện cùng ôn
nhu phượng mâu, hai bên si ngốc mà lặng
nhìn đối phương

Lãnh Khuynh Thiên có chút phát hiện,
dường như nàng chưa bao giờ ngắm hấn
kĩ như lúc này đây. Nguyệt của nàng,
càng ngày càng tuần mỹ, càng đáng yêu
rồi....

Nghiêng đầu, áp sát vào lồng ngực vững

chắc của hắn, hàn khí lạnh lạnh ... tay của nàng vòng chặt ôm lấy thắt lưng của hắn, mùi hương thanh nhã của trúc vẫn vút trong mũi của hắn, Phong Tà Nguyệt cảm thấy hương vị này quen thuộc đến nỗi, hắn cũng không biết như thế nào hình dung nữa...

“ Nguyệt, tại sao cơ thể của ngươi lúc nào cũng lạnh vậy....” Lãnh Khuynh Thiên cất giọng vấn

“ Có lẽ là võ công của ta thiên về hàn khí....” Phong Tà Nguyệt thuận miệng nói ra. Thật quen thuộc hình như cũng có người vấn hắn câu hỏi này, mà hắn cũng trả lời như thế thì phải..

Bất chợt trong óc chợt lóe qua thân ảnh thanh nhã màu tím nhưng mà nhanh đến

nổi hấn cũng ko thể nắm bắt được
Lãnh Khuynh Thiên cười khẽ, vùi đầu
trong lòng hấn, nhỏ giọng nói: “ Nguyệt,
ngươi đã từng hứa,...cùng ta ngắm trúc ở
Thiên sơn..ngày mai chúng ta đi có được
không”

“ Ân....” Phong Tà Nguyệt gật đầu...,
hấn không biết nữ tử này có quan hệ gì
với hấn, nhưng mà hấn không thể nào từ
chối yêu cầu của nàng, cũng không thể
lạnh lùng đối nàng, hấn ko biết mình đây
là làm sao vậy ... nhưng mà hấn cũng
không muốn nghĩ nhiều như vậy.... hấn
chỉ biết, giờ phút này đây, tâm tràn đầy
thỏa mãn , lòng cũng không còn hư vô,
như vậy...thật tốt..!!

“ Kim ô mọc ở Thiên nhai cũng thật đẹp,

ta đã hứa cùng người...hứa bồi người
múa kiếm...chúng ta cùng đi nhé”

“Được...!!”

“Trăng ở tây hồ cũng thật huyền ảo....ta
cũng muốn nhìn, người cùng ta..được
ko?”

“Ân.....”

Trong phòng, thanh âm ôn nhu nữ tử vẫn,
nam nhân nhẹ giọng đáp lại, như một
điệp khúc xinh đẹp....

Bên ngoài, nam nhân hồng y ngạo nghễ,
lặng lẽ bên cửa, bất giác khóe miệng
cong lên nét cười khỏ

Phong Tà Nguyệt vẫn là Phong Tà
Nguyệt thôi, dù không nhớ nhưng vẫn là
hắn không phải sao, vô tình lãnh khốc
nhưng mà trước mặt nàng vẫn như vậy ôn

nhu...

Hắn và nàng, rốt cuộc cũng chẳng có ai xen vào được...

Khuynh các trúc

Thanh phong tươi mát, xua đi cái khô nóng của mùa hạ, mùi hương thanh nhã của trúc vương vấn đâu đây khiến lòng người bình an thoải mái nhiều lắm

“Ca ca, ta nhớ mẩu thân...” đáng yêu hài tử, chớp đôi con ngươi huyết sắc, âm thanh làm nũng đối với ca ca của mình. Vâng, hài tử ấy không ai khác chính là Thần Hy đáng yêu của chúng ta..(hắc hắc! lâu rồi mới xuất hiện hai em này nhá)

Hài tử còn lại cũng nhũn mảy, bộ dáng

thập phần khả ái, đôi con người màu tím càng thêm mê ly. Hai hài tử này còn nhỏ đã phong tư trác tuyệt như vậy, lớn lên bộ dáng sẽ không biết làm cho bao nhiêu nữ nhân điên cuồng đây.

“ Mẫu thân, chắc sẽ nhanh về thôi....”

Duệ Hy an ủi đệ đệ của mình. Không hiểu sao dạo này tâm nó bất an lắm, một cảm giác thật lạ lùng rất khó nắm bắt, khiến cho nó cảm giác lo sợ.

Mẫu thân đột ngột đi ra ngoài cũng gần một tháng mà chưa về. Không biết mẫu thân có chuyện gì ko? ... phi..!phi...!! ko được nghĩ bậy, mẫu thân tài giỏi như vậy sao lại có chuyện gì được, nó lắc đầu phủ nhận suy nghĩ của mình

“ Mẫu thân đi lần này thật lâu nha, Thần

nhì rất nhớ người,” Thân Hy nhỏ giọng lầm bầm, hài tử này có chút hờn giận rồi.

Không khí ẩm áp nhẹ lưu chuyển, cái nắng nhẹ giàn trải khắp rừng trúc xanh tươi óng ả

Vài âm thanh líu lo của những chú chim làm cho bức tranh thiên nhiên tĩnh mặc càng thêm sinh động

Mặt hồ nhỏ, sóng xanh lưu chuyển, lâu lâu vài cơn gió nghịch ngợm làm cho mặt hồ gợn lăn tăn

Âm thanh xào xạc của những lá trúc vào chạm vào nhau đong đưa theo gió...

Thiên nhiên xinh đẹp như vậy, cảnh vật êm đềm như thế kia nhưng mà lòng người chẳng tĩnh lặng chút nào....

Đến bao giờ, Khuynh các trúc mới trở lại không khí thanh dịu, êm ả và hiền hòa như trước nhỉ?!! ... (t/g: còn tùy vào ta a...!! ha..ha...)

CHƯƠNG 42: THIÊN NHAI

Đỉnh Thiên nhai dưới chân núi, hơi sớm sương còn lạnh, không khí nhuốm đầy sự tươi mới, trong lành

Sắc trời vẫn chưa sáng, phía trời tây vẫn còn u tối trong khi đó phía đông thoáng ẩn hiện vài nét ánh sáng trắng, một màu trắng xóa, lê ám, thâm trầm mang đến cảm giác rộng mênh mang, mờ mịt

Trên đỉnh núi thấp thoáng hai bóng người, một hắc y lãnh khốc tuần mỹ, một tử y thuần khiết mị hoặc. Nam nhân hắc y với khuôn mặt búp bê gây cho người ta cảm giác dễ gần nhưng mà cứ đối diện trực tiếp với đôi băng mâu lãnh khốc kia

thì chẳng có ai can đảm thử điều đó cả, một mảnh lạnh băng không độ ấm tuy nhiên khi nhìn sang tử y thiếu nữ bên cạnh, mục quang lại ôn nhu, mềm mại không kể xiết. Vâng! Hai người đó không ai khác chính là Phong Tà Nguyệt cùng Lãnh Khuynh Thiên

“Nguyệt, hình như chúng ta đến hơi sớm nha...” âm thanh mềm nhẹ từ tính, Lãnh Khuynh Thiên cười khẽ nhìn sang Phong Tà Nguyệt. Hắn và nàng định ước đến Thiên nhai ngắm mặt trời mọc. Tính ra, mãi cho đến bây giờ hắn và nàng coi như là lần hẹn hò đầu tiên nhỉ

“Không đâu, mặt trời rất nhanh sẽ xuất hiện...” Phong Tà Nguyệt ôn nhu cười nhìn y nhân bên cạnh mình. Mặc dù trong

kí ức không có thiếu nữ tử y kia nhưng mà hắn luôn cảm thấy trong lòng luôn đong đầy hình ảnh của nàng. Mỗi nhãn mi mày cười, mỗi ánh mắt ôn nhu, mỗi nụ cười âm áp, mỗi lời nói....đến từng cử chỉ thật nhỏ thôi cũng tác động đến lòng hắn...khiến cho hắn..trầm luân...

Phong Tà Nguyệt lẳng lẳng nhìn Lãnh Khuynh Thiên, nhãn thần ôn nhu đến nịch nhân, ánh mắt ấy cũng lắm ái tình....có lẽ vì cái nhìn quá nóng rực ấy mà Lãnh Khuynh Thiên cũng cảm nhận được, bất giác quay đầu lại nhìn hắn. Hai người đối diện lẫn nhau, điều muốn nói cũng chẳng thể nói thành lời, dường như qua ánh mắt ấy cũng hiểu được đối phương muốn nói những gì, vô thanh thắng hữu

thanh...

Dường như thời gian trôi qua cả thế kỉ...

Cái se lạnh của buổi sớm giờ đây dường như được xua đi bởi ánh nhìn quá ấm áp của đôi phương

Và có lẽ, mặt trời mọc đỉnh Thiên nhai có đẹp như thế nào cũng chẳng thể thu hút cái nhìn của Phong Tà Nguyệt, hẳn dường như chỉ muốn im lặng mà đối diện ngắm nhìn nàng..., ái nhân của hắn...thê tử của hắn...

Bất giác tay áo y giật giật

“Nguyệt, nhìn kia.....” giọng nói hồ hởi của Lãnh Khuynh Thiên đưa hắn về với hiện tại, đưa mục quang nhìn theo hướng của nàng. Lãnh Khuynh Thiên đưa tay chỉ về đám hồng sắc lững lờ giữa đám mây

trắng bông bênh trên bầu trời xanh thẳm
“ Mặt trời mọc...” Lãnh Khuynh Thiên
thì thăm, ôn nhu cười khẽ với Phong Tà
Nguyệt

Gió thổi đi, tựa như thổi tan lớp mây
đang che mảnh hồng sắc kia, vài ánh đỏ
nhọt nhạt hiện ra, không gây gắt mà mang
vẻ đẹp diễm mỹ, sắc đỏ như ẩn như hiện
trong lớp màn bạc sương sớm, tựa như
đôi gò má ửng hồng của người thiếu nữ
đang then thùng...

Ánh sáng mặt trời chiếu rọi khắp nơi như
muốn nhuộm tăn cả thiên địa, nhuộm màu
những dãy núi bạt ngàn hùng vĩ, nhuộm
cả dòng sông xanh vắt đang uốn lượn tí
tắp trải rộng đến cuối chân trời. Một màu
vàng óng ánh lấp lánh ánh dương

quang...

Vàng thái dương đỏ dần dần lộ ra từng chút, quang mang hồng sắc từ từ tràn ra, kim quang rực rỡ đến chói mắt

Gió thổi mây bay, vân hải xoay vần, những đám mây u tối còn lượn lờ dường như bị cái nắng nhẹ xua đi, thay vào đó là sắc vàng hòa đỏ cùng thoang thoáng màu tím đan xen vào nhau, mỹ lệ đến huyền hoặc

“Thật tráng lệ.....” Lãnh Khuynh Thiên cảm thán. Đã bao lâu rồi nàng mới nhìn lại mặt trời mọc nhỉ. Liếc sang người bên cạnh, ánh mắt nhu tình nhìn mình, Lãnh Khuynh Thiên lòng có chút than nhẹ. Dường như hắn và nàng thật hiếm khi hai người có một khoảng không riêng

như thế này đây, yên ả và bình lặng
Phong Tà Nguyệt từ đầu đến cuối ánh
mắt vẫn không chuyển hướng mà nhìn
cảnh mặt trời trắng lệt kia. Y vẫn chăm
chú ngắm nhìn y nhân bên cạnh mà thôi.
Nàng ngắm nhìn về phía chân trời nhưng
mà hấn- Phong Tà Nguyệt chỉ nhìn nàng .
Tử y thiếu nữ bị ánh sáng nhuốm thành
một mảng màu hồng, lấp loáng chói mắt
khiến cho người ta mê hoặc không thôi,
tựa như cửu thiên huyền nữ đọa nhập
phàm trần.

Phong Tà Nguyệt bất giác như lạc vào
trong cảm giác mê hoặc này. Phong tà
nguyệt, hấn không tin trên đời thần phật
nhưng mà thời khắc này đây hấn thậm cầu
nguyện thời gian trôi chậm một chút,

chậm một chút thôi....!!

Bất chợt đồng tử bỗng nhiên mở lớn. Lỗ tai y nghe thật rõ tiếng trái tim nảy lên thật mạnh

Phong Tà nguyệt lắc lắc đầu bỗng nhiên một trận chóng váng ập đến, cái đau như xé gan xé ruột chợt ủa về khiến cho hắn có chút lảo đảo

“ Nguyệt.., Nguyệt...” Lãnh Khuynh Thiên cuống quýt đỡ lấy y. Lẽ nào cơn đau đó lại phát tác, nhưng hôm nay đâu phải ngày trăng non nha!!

Cơn đau ủa đến quá nhanh, Phong Tà Nguyệt cũng không thể ứng phó được, lời muốn nói lại như nghẹn đứng ở cổ, không thoát thành lời. Chỉ còn đôi nhãn thần vẫn nhu tình như nước kia như nhắm đến ái

nhân của mình đừng lo lắng

Lãnh Khuynh Thiên tay đưa lên, màu tím huyền hoặc bao lấy cơ thể của Phong Tà Nguyệt bất chợt khiến cho hắn thư sướng không thôi. Nhưng mà dường như một điều gì đó lại khiến hắn sợ hãi khi mà nhìn thấy nàng truyền thứ màu tím ma mị kia cho hắn. Điều này khiến cho hắn cảm thấy....nàng sẽ mất đi....

Phong Tà Nguyệt muốn ngăn cản nhưng mà không thể làm gì được, chưa bao giờ y cảm thấy bất lực như thế này đây... .. bỗng dưng hắn cảm thấy hận bản thân mình ghê gớm...tại sao? Hắn lại bị căn bệnh này.... Hắn sống chung với căn bệnh kỳ quái đó hơn hai mươi năm, đau đến chết đi sống lại nhưng mà hắn chưa

bao giờ một câu oán hận nhưng mà giờ khắc này đây hấn oán quá, giận quá....nếu hấn không bị như vậy...nàng sẽ không truyền linh lực cho hấn...như vậy...sẽ không...

Trước đi Phong Tà Nguyệt ngắt đi, tất cả những hình ảnh như thác lũ chợt ùa về choáng ngợp trong tâm trí hấn

Năm tuổi, hấn gặp nàng, kì lạ lời nói....khiến hấn khắc cốt ghi tâm

Hai mươi tuổi, nàng cứu hấn., ôn nhu là nàng.....khiến hấn si luyến không muốn buông tay

Thảo nguyên bạt ngàn mênh mông....hấn nói câu: “ ta ái ngươi”

Hỉ đường trên cao, trời xanh làm chứng, hỏa y ngạo nghễ, nàng là tân nương đẹp

nhất mà hắn từng xem...

Ôn nhu ấm áp là nàng, thuần khiết đến mị
hoặc là nàng, tử y xinh đẹp huyền
bí....từng chút từng chút len lõi trăm cõi
lòng băng giá ngàn năm của hắn....khiến
cho nó tan ra, trôi đi.....vạn kiếp bất
phục...

Đoạn vô ưu...!!...vô ưu, bất ưu, bất lo
khiến quên đi người mà mình yêu thương
nhất....

Đoạn vô ưu, Thiên mệnh hoa...cứu
nàng.....

Phong Tà Nguyệt nguyện khuyh tẫn tất
cả dù là sinh mạng này chỉ mong nàng có
thể hồi sinh...

Phong Tà Nguyệt, tin rằng..dù có quên
nàng chỉ cần một thoáng gặp nàng, chỉ

cần nàng có thể ôn nhu mỉm cười với y một lần nữa....Phong Tà Nguyệt nhất định đuổi theo nàng đời đời kiếp kiếp, dù là thượng cùng bích lạc hạ hoàng tuyền.....

Phong Tà Nguyệt....yêu Lãnh Khuynh Thiên cả đời nhất thế, trọn đời bất hối...!!
.....

Tay đưa lên, chạm nhẹ vào dung nhan lo lắng của ái nhân, bạc thần hé mở: “
....Thiên..!!...”

Bóng tối dần ập đến, Phong Tà Nguyệt lịm dần rồi chìm vào hôn mê, nhưng mà khóe miệng vẫn cong lên nét cười ôn nhu đến thỏa mãn.

Mặt trời đã lên cao, tỏa ánh sáng dịu nhẹ cho đến gay gắt. Thiên nhai hùng vĩ trắng

lệ, gió mang theo hương vị mát lạnh tươi
mới thấm vào lòng người, dịu êm...

Âm thanh xào xạc của những chiếc lá va
chạm vào nhau như một khúc ca tự nhiên
thật hài hòa....

Ấm áp.....

Dịu dàng.....

Say đắm....!!

CHƯƠNG 43: HAI NĂM

Trên đời này thứ tình cảm đẹp nhất là ái tình cũng là cảm tình đau thương nhất, bị ai nhất.....

Nhưng mà...!! Con người sống luôn muốn yêu và cần được yêu, dù cho người đó vô tâm hay lãnh tình như thế nào.....

Ái tình...!! thứ tình cảm ấy thật khó nói, có thể làm cho một người dù cứng rắn ra sao, lạnh lùng như thế nào nhưng đứng trước ái nhân của mình cũng hóa thành nhiều chỉ nhu...

Tình.....một tự nhưng ko biết qua bao thời đại, bao năm tháng....điều khiến cho con người bị lụy, hoan hỉ...có thể khiến cho kẻ ác độc nhất cũng ôn nhu, cũng có

thể khiến người thiện lương

Một đời người thăng trầm cũng bởi tình
chỉ một tự....

Haiz!...nhưng mà nếu như nhân gian này
ko tình đã ko còn gọi nhân gian nữa

Con người có vui, có buồn, ai thương,
....hạnh phúc và khổ đau luôn đồng
hành...có vậy nhân mới có thể trưởng
thành....

Gió vẫn như vậy êm ả trôi đi khắp nơi
Mang theo hương vị mát lành của tự
nhiên thấm vào lòng người

Trời vẫn như vậy trong xanh âm áp
Và thời gian vẫn như vậy lặng lẽ trôi
qua....

“Tiểu thư cố lên, một chút nữa thôi...!!
....” Hân Nhi cố vũ nhìn nữ nhân trên

giường

“ Ô...ô...đau quá!...” âm thanh nỉ non, có chút mệt mỏi. Trên giường y nhân một thân sa y đơn giản, tóc dính vào mặt, thấm đượm mồ hôi, làn da phiếm bạch... nói ko nên lời mỹ cảm đích suy yếu

Nữ nhân dù trong tình trạng túng quẫn nhưng vẫn như vậy tao nhã, thanh lịch, xinh đẹp đến yêu diễm...nàng ko ai khác chính là Lãnh Khuynh Thiên

Thời gian vùn vụt trôi qua, hai năm, ko nhanh cũng ko chậm....

Như vậy, nàng cũng sắp làm mẹ rồi nha.....

“ Tiểu thư, ráng một chút nữa.....hài tử sắp ra rồi....” Hân Nhi vừa lau mồ hôi cho Khuynh Thiên vừa khuyên bảo, nhăn

thật sâu âu, lo lắng

Bên ngoài

Bốn nhân, một lớn ba nhỏ đi qua đi lại,
bộ dáng thập phần lo lắng

Phong Tà Nguyệt mày kiếm khẽ nheo,
đau còn khuôn mặt băng lãnh thường
ngày, lúc này đây chỉ còn lo lắng cho
người trong phòng, thập phần sốt ruột.
Sao sinh hài tử lại như vậy khó khăn chứ,
nàng đau hần càng đau hơn, nếu như có
thể hần nguyện thay nàng chịu này phần
đau đớn nha

Sáu tuổi đích Duệ hi, khóc khóc khuôn
mặt nhỏ bé, nhăn thành một đoàn, mẫu
thân như vậy đau khiến cho nó tâm tính
thiện lương khó chịu

“Đều tại ngươi, Phong Tà Nguyệt...là

người khiến cho Khuynh di chịu khổ như vậy....” Vệ Minh Hạo khuôn mặt gấp đến nỗi muốn khóc. Bình thường Khuynh di lại như vậy điềm tĩnh, hôm nay như vậy thất thố kêu rên chắc hẳn phải rất đau đớn. Ô ... ô..ô điều là tên kia làm hại, Nếu ko Khuynh di đâu có sinh hài tử nha....

Thần Hi ửng hồng đôi mắt, mếu máo nói...: “ ô, ô....ta ko biết, người đến mẫu thân cho ta, nàng lại như vậy đau nha....nàng chắc hẳn rất đau ...người bồi....bồi cho ta...”

Phong Tà Nguyệt đang lo lắng lại nhìn ba đứa nhỏ hẳn có chút ko biết làm thế nào....hắn cũng thập phần ko muốn nàng chịu khổ , nhưng mà sinh hài tử đều như

vậy đau

Thế là một lớn ba nhỏ loạn thành một đoàn....

“ Oa..oa.....” tiếng trẻ con cất tiếng khóc chào đời, làm cho tất cả nhân đều vui mừng ko thôi

Phong Tà Nguyệt ko nghĩ ngợi mà xông của tông vào, nhân thần nồng đậm lo lắng

“ Thiên...có sao ko?....” Phong Tà Nguyệt chạy đến bên giường nắm tay ái nhân hỏi, đầy lo lắng cùng quan tâm!!

“ Ta ko sao....” Khuynh Thiên suy yếu nói, khóe miệng ôn nhu cười

“ Chúng ta,....chúng ta ko sinh hài tử nữa đích....” Phong Tà Nguyệt cắn răng nói, nhân thần đau lòng nhìn yêu nhân cầu mình

“ A ... aa.a...” Khuynh Thiên khẽ cười, phượng mâu càng thêm ôn nhu ấm áp

“ Chúc mừng công tử, sinh được một tiểu thư a....” bà mẹ vui vẻ ôm tiểu hài tử đưa cho Phong Tà Nguyệt

Phong Tà Nguyệt đỡ lấy tiểu hài tử, động tác vô cùng cẩn thận. Đây là hài tử của nàng và hấn nha..!! là kết tinh tình yêu của hai người nha....

“ Nguyệt, ta nhìn xem nữ nhi của chúng ta....” Khuynh Thiên mỉm cười, tay nhỏ bé vươn đến

“ Ân.....thật đáng yêu tiểu hài tử”

Phong Tà Nguyệt ôn nhu cười, lòng tràn đầy thỏa mãn cùng sung sướng

Hắn năm tuổi năm ấy gặp nàng.....trở thành hấn chấp niệm

15 năm sau gặp lại, ôn nhu của nàng làm cho hắn si luyến

Thảo nguyên mệnh mông bát ngát.....

Hắn và nàng.....

Định tình cả đời nhất thế.....

Giờ này đây lại có hài tử của hai người, hắn Phong Tà Nguyệt đời này thật sự ko uổng.....

“ Nương.....”.âm thanh rất nhỏ, đáng yêu đích bé bần khoản nhìn Lãnh Khuynh Thiên, màu tím con người thập phần lo lắng

“ Duệ nhi, Thần nhi....Hạo nhi..mau vào đây...” Khuynh Thiên ôn nhu nhìn ba đứa nhỏ, vậy chúng lại gần

“ Nương, Thần nhi quyết định chán ghét tiểu búp bê...” Thần Hi nhả thần ửng đỏ

quyết miệng nói

“ Sao vậy...Thần Nhi ko thích tiểu muội muội sao....” Khuynh Thiên cười khẽ, phượng mâu sủng nịnh nhìn tiểu hài tử

“ Nàng làm mẩu thân như vậy đau nha, ...Thần Nhi chán ghét nàng....” Thần Hi chu môi nói. Nó chán ghét nhất trên đời kẻ làm nường thân đau nha, mẩu thân ko vui nó cũng sẽ ko vui đích, mẩu thân đau hẳn tâm tính bé nhỏ cũng khó quá

“ Ko đâu, khi sinh tiểu hài tử đều vậy , mẩu thân ko đau...tiểu muội sau này phải nhờ các bảo bối chăm sóc nha...”

Khuynh Thiên ôn nhu nhìn ba tiểu hài tử.....

“ Nga...!!....” Thần Hi gật đầu, mắt to nhìn trong lòng mẩu thân tiểu búp bê...

nếu như mẫu thân nói chăm sóc , nó nhất định chăm sóc tốt

“ Mẫu thân, con có thể ôm tiểu muội được ko.....” Duệ Hi chờ mong vẫn

“ Ân....Duệ Nhi sau này sẽ là tốt đại ca.....” Khuynh Thiên ôn nhu cười, đưa tiểu hài tử cho Duệ Hi

“ Thật xấu!....” Vệ Minh Hạo bủm môi nhìn tiểu búp bê vừa mới sinh, tại sao Khuynh di như vậy xinh đẹp, tiểu oa nhi lại như vậy xấu nha

“ Vì trẻ mới sinh cho nên vậy, vài hôm nữa sẽ trở thành đáng yêu búp bê ...”

Khuynh Thiên nhẹ giọng giải thích....

Ko khí ẩm áp luân chuyển trong cả căn phòng....

Âm thanh của hạnh phúc đang vang vọng

bên tai mỗi người nơi đây
Gió thì thầm âm thanh tha thiết
Họa mi líu lo thánh thót thanh
âm.....

Và lòng người...tĩnh lặng, bình an.....
Hạnh phúc!!...đôi khi rất giản đơn.....

LOẠN THỂ KHUYNH CA- KHUYNH

TUYẾT: panda61: panda61: panda61:
panda61: panda61: panda61:

tem là cua ta: panda26: panda26:
panda26: panda26: panda26:

tui là ng' đọc đầu mà ko biết tem là cái
quái gì? ai có thể chỉ cho tui hok?

Wow ... ta cũng thấy hạnh phúc lây cho
cả nhà khuynh thiên á

thanks nàng nha *moa moa*

sớm có chương mới naz

tui là ng' đọc đầu mà ko biết tem là cái quái gì? ai có thể chỉ cho tui hok?

tem là cách nói để chỉ những nàng nào vào đọc đầu tiên đấy tức khi tác giả vừa mới pót thì đã vô đọc khai trương liền đó nàng, còn người thờ nhì thì gọi là giành phong bì theo ta piết là dây đó:

panda10: panda10: ... giăng càng nhiều tem và phong bì càng có nhiều tiền thưởng so với cmt thng thường đó:

panda85: panda85:

hihi đúng là đọc ở nhà nàng nhanh hơn thiệt nha.

Mong chương mới của nàng lắm lắm.

Nàng ơi có việc xây nhà gì không hiểu hỏi ta ta đáp ứng liền nha

hay quá đi

ta mới đọc truyện của nàng một lèo đến đây ...

hay lắm ... cố gắng nha nàng ...

post chap mới cho mọi người đọc nè ...

CHƯƠNG 44: TỶ TỶ CỦA TA NHA:

panda18: panda18: panda18: panda18:

http:

//khuynhtuyet.files.wordpress.com/2011/
w=593&h=444 (http:

//khuynhtuyet.files.wordpress.com/2011/

Cửu Trọng cung

“Cung chủ?” Hắc y nhân cung kính nhìn nam nhân tuần mỹ trước mặt, nhãn thần đầy sùng bái nhưng cũng lắm sợ hãi.

Nam nhân cũng khoảng 24, 25 tuổi thôi.

Dung nhan tuấn mỹ, băng mâu lãnh khốc một mảnh không độ ấm, cái nhìn rét lạnh khiến cho người ta không dám đối diện trực tiếp.

“ Mọi chuyện sao rồi?” nam nhân lên tiếng, âm thanh trầm thấp tà mị.

“ Là!..., mọi chuyện sắp đặt một cách chặt chẽ, nếu không có gì thay đổi gì con mỗi sẽ vào lưới....” hắc y nhân bẩm báo

“ Được rồi, người lui....” nam nhân ra lệnh

“ Là....” hắc y nhân xoay người cáo lui , động tác nhanh chóng

Nhanh thôi, rất nhanh nữa hắc y nhân sẽ quay về được rồi, tử tử của hắc y nhân....!! ...

Tử tử nha, tiểu Vũ sắp trở lại rồi, người có hay không nhận ra ta....!!!

Nam nhân cong lên nét cười ôn nhu hiếm thấy, mục quang mềm dịu tựa hải.,khẽ nhắm mắt lại....

Thanh lãnh

Bình lặng....

Mái trúc nhỏ xinh, một màu xanh óng ả tươi đẹp...!!

Hai hài tử vui vẻ vui đùa cùng nhau. Nữ hài tử lớn hơn nam hài tử chỉ vài tuổi thôi nhưng nhân thân của nữ hài tử vô cùng ôn nhu, rất dịu dàng nhìn đệ đệ của mình.

Nam hài tử hồn nhiên cười vui vẻ nghịch ngợm, đôi con ngươi tròn xoe luôn sùng kính nhìn tỷ tỷ của mình, yêu thích nằm trong lòng tỷ tỷ, ngửi mùi hương trúc thấm đượm trên người tỷ tỷ.

Hài tử đôi lúc bày những trò nghịch
ngợm chỉ mong tở tở có thể ngoáy đầu lại
nhìn, rồi sùng nịnh trách cứ

Hài tử không có cha, không có mẹ nhưng
mà luôn hạnh phúc sống, hòa cùng tiếng
cười ấp ấp, vì có tở tở của nó....

Hài tử.....vô cùng...yêu thương tở tở ruột
thịt duy nhất của mình, yêu đến sùng
kính, yêu đến tôn thờ....

Hài tử ấy là hấn, Lãnh Khuynh Vũ, hài tử
hồn nhiên năm nào.....giờ trở thành chủ
nhân của Cửu trọng cung, tổ chức thần bí
nhất trên đại lục ...

Nhãn thần bật mở, đôi con ngươi co lại,
rồi ảm đạm dần...hấn...bất quá chỉ là
một giấc mộng, mộng tan người tỉnh chỉ
còn lại tiếc nuối không nguôi.

Hắn đã chờ bao nhiêu lâu rồi nhỉ?...

Hơn 15 năm, hắn đã chờ hơn mười lăm năm....

Không biết tử tử giờ này đây sẽ như thế nào nhỉ, chắc chắn rất xinh đẹp, rất ôn nhu....không biết tử đã lập gia đình chưa?

Hắn bất giác cong lên nét cười khế, rất khế...!!...nếu như tử tử có hài tử thì nhất định đứa trẻ đó hạnh phúc nhất trên đời.

Hắn nhớ ngày xưa, tử tử sủng mình, đau mình, thương mình...chỉ cần hắn bị tổn thương một tí xiu thôi, tử tử đã cau mày rồi. Chỉ cần hắn không vui tử tử lại dùng hết mọi cách chọc cho hắn vui. Chỉ cần là điều hắn muốn, dù như thế nào tử tử cũng làm cho....sủng đến vô pháp vô

thiên...

Tỷ tỷ, người có biết, tiểu Vũ thật sự không phải bị té mà bị thương đầu.

Chẳng qua là muốn nhìn tỷ tỷ vì ta mà lo lắng thôi. Như vậy cảm giác có người quan tâm thật tốt biết bao. Trên trường học, đồng học thường trêu đùa hấn không có cha mẹ, hấn khó quá, lòng đau quá nhưng mà vẫn kiêu hãnh tự hào mà nói rằng hấn có trên đời tốt nhất tỷ tỷ. Nhưng mà khi nhìn thấy tỷ vì ta mà lo lắng, mà đau lòng...thật sự tiểu Vũ hối hận rồi.

Tiểu Vũ chỉ hi vọng tỷ tỷ vui vẻ cười mà thôi. Đôi bờ vai bé nhỏ của tỷ gánh vác quá nhiều rồi, thật mệt mỏi đúng không.

Tỷ tỷ, người có biết, tiểu Vũ không vui là vì trách nhiệm của tỷ thật nặng nề mà tiểu

Vũ chẳng thể giúp được, nhưng mà tiểu Vũ không vui, tử tử cũng không vui, cho nên tử tử thiên tài....lại ngốc nghếch tìm mọi cách chọc cho tiểu Vũ vui...khiến cho tiểu Vũ...cảm động không ngớt,...

Và rồi....chỉ cần là ước muốn của tiểu Vũ là tử tử dù khuynh tần tất cả cũng làm cho bằng được! nhưng mà tử tử ngốc ơi!

Người có biết, nguyện vọng lớn nhất của tiểu Vũ chính là tử tử vui vẻ hạnh phúc, nhẹ nhàng thoải mái mà sống, không phải gánh trách nhiệm gia tộc nặng nề...chỉ là bình thường cô gái mà thôi, có vui, có buồn, có hạnh phúc, có khóc...!!

Tiểu Vũ đi rồi...tử tử đau lòng lắm đúng không. Trên phiêu đăng hư không, nhìn thấy bóng hình tịch mịch của tử tử..lòng

tiểu vũ khó quá, đau quá....rất muốn ôm
lấy tử tử, rất muốn nói “ tử tử...tiểu Vũ...
không sao đâu?”

Thanh lãnh cô tịch....

Tịch tịch ai thương....

Tử tử à!! Tiểu Vũ trên đời này yêu
thương nhất chính là tử tử đó....!! Tiểu
Vũ thật hối hận chưa từng nói câu...

“..tiểu Vũ thương tử tử nhất trên đời....”
như vậy có chăng sẽ không tiếc, không
nuối, không oán, không hận... ..

Nhưng mà bây giờ không sao rồi...vì
Tiểu Vũ nhất định sẽ trở về được....nhất
định lại trở bên tử tử, chúng ta lại như
xưa....tử cùng đệ...được không?

Yên ả

Bình lặng

Âm áp.....

Tỷ tỷ của ta nha.....!!.....

LOẠN THỂ KHUYNH CA- KHUYNH

TUYẾT: panda61: panda61: panda61:

panda61: panda61: panda61: panda61:

panda61:

cho ta xin cái em nhá nàng

cho ta xin cái em nhá nàng, truyềnj of
nàng hay lắm a, chỉ có nàng là giữ đúng
lời hứa thui

Hì ... ta cũng đoán là anh này là em của
chị Thiên

hi vọng 2 ng sớm nhận ra nhau á

CHƯƠNG 45: VÂN HẢI XOAY VẦN:

panda38: panda38: panda38: panda38:

panda38: panda38: panda38: panda38:

http:

//khuynhtuyet.files.wordpress.com/2011/
w=593&h=614 (http:

//khuynhtuyet.files.wordpress.com/2011/

“Tiểu thư....nguy rồi....” âm thanh
hoảng hốt, Hân nhi từ bên ngoài chạy vào
nói.

“Chuyện gì mà hồi hả vậy...” Lãnh
Khuynh Thiên nhíu mày. Thật là nha đầu
này, có cần vội vã vậy không chứ, khuôn
mặt trắng bệch ra cả rồi

“Tiểu...tiểu thư....đại thiếu gia cùng
tiểu thiếu gia....không thấy..!!” Hân nhi
lo lắng nói, mâu quang không giấu nổi
kinh hoàng

‘Choang....’ cốc trà trên tay vô thức rơi
xuống, vỡ vụn....nước trà loang lổ lan

trần tựa một đóa tử mạn hoa

“ Người...người nói cái gì...” Lãnh Khuynh Thiên giật mình vắn, âm thanh không giấu nổi lo sợ....

“ Là..người đến đón hai tiểu thiếu gia... không có hai thiếu gia trong học viện.”

Hân nhi truyền lại lời nói của quản gia

“ Người...mau, mau cho người thông báo Nguyệt, nhanh lên...!!” Khuynh thiên kinh hoàng nói. Nàng dự cảm một điều không tốt lành xảy ra, cái cảm giác này giống hệt hai năm về trước, khiến cho nàng thấp thỏm không yên. Rốt cuộc họ là ai, sao lại bắt Duệ Hi cùng Thần Hi...

Lãnh Khuynh Thiên lấy lại bình tĩnh suy nghĩ....Duệ Hi...màu tím con người, Thần Hi..huyết sắc con người..., Nguyệt

hoàng kim con người..., tiểu đệ...xanh dương con người....không thể nào, Cửu trọng cung,,nhất định là một sự trùng hợp, nhất định.....

“ Hân nhi, đỡ ta đứng dậy!” Khuynh Thiên nhìn vào tiểu nha đầu trước mặt

“ Tiểu thư...người mới sinh mà, mới có mấy hôm...cơ thể còn yếu không thể đi ra ngoài,” Hân nhi lo lắng nói

“ Nha đầu ngốc! ta không sao đâu, người quên bản lĩnh của tiểu thư nhà người rồi ư...!!...” Khuynh Thiên có chút buồn cười nhìn bộ dạng túng quẫn của Hân nhi lúc này...

“ Nhưng mà...” Hân nhi vẫn không thôi lo lắng, cô gia đã dặn dò để cho tiểu thư nghỉ ngơi thật tốt, không được mệt

mỗi....

“Được rồi, đừng nói nhiều nữa, mau giúp ta mặc quần áo, gọi Hoa trưởng lão dùng tốc độ nhanh nhất triệu tập tất cả bọn họ đến đây....”

“Là” Hân nhi thở dài làm theo những gì Khuynh Thiên sai bảo. tiểu thư thật là, không ngoan chút nào, nhất định cô gia lại lo lắng cho mà xem

Lãnh phủ

Mật thất

Ngồi chủ vị, thiếu nữ khuynh thế dung nhan, nàng thật sự còn rất trẻ, màu tím quần áo càng tôn lên nét thanh nhã mịn hoặc, thiếu nữ khẽ khép mờ đôi mắt, môi anh đào đỏ mọng nhếch nhẹ....

Đôi đồng tử bỗng nhiên mở ra, phượng

mâu tà nghề bá đạo, một cỗ khí thể bức người nói không nên lời cao quý.!!

“ Tham kiếm tiểu thư” tất cả nhân ở đây đồng loạt cung kính cúi đầu trước vị tiểu thư Lãnh phủ mới hơn hai mươi tuổi này...

“ Ân....” Lãnh Khuynh Thiên gật đầu

“ Ảnh, tình hình bên Nguyệt sao rồi...”

Lãnh Khuynh Thiên trầm ngâm nói, nhưng mà không ai phát hiện đôi bàn tay xinh đẹp kia khẽ run..thật nhẹ..rất nhẹ!!

“ Tiểu thư, bên chỗ Phong cung chủ....không có động tĩnh, dù tìm mọi cách nhưng mà thuộc hạ vẫn không thể tìm hiểu được chuyện gì đang xảy ra, tiểu thư thứ tội...!!...” hắc y nhân cung kính nói

“ Không trách người được, thực lực của Cửu trọng cung đã tồn tại vài trăm năm, thần bí khó lường...” Lãnh Khuynh Thiên cau mày nói. Thật ra cung chủ Cửu trọng cung rốt cuộc là người như thế nào đây.

“ Hoa trưởng lão, tư liệu mà Khuynh Thiên nhờ người tìm..không biết đã tìm được chưa” Lãnh Khuynh Thiên quay đầu qua vấn vị lão ông hơn năm mươi tuổi trước mặt, giọng nói thể hiện sự kính trọng đối với một bậc trưởng bối

“ Tiểu thư, tất cả có trong đây..” vị Hoa trưởng lão cũng không thua gì cung kính trình tư liệu cho Lãnh Khuynh Thiên

“ Tạ Hoa trưởng lão” Khuynh Thiên ôn nhu cười, phượng mâu không dấu nổi vui

mừng. phải nói cửu trọng cung thần bí vô cùng, muốn tìm tư liệu về nó thật sự còn khó hơn tìm bảo vật trong mật cung đó nha

“ Tiểu thư....” một hắc y nhân không biết ở đâu đột ngột xuất hiện quỳ trước mặt Lãnh Khuynh Thiên

“ Có chuyện gì...” Lãnh Khuynh Thiên vẫn

“ Lão gia, phu nhân cùng tiểu công tử trên đường về lãnh phủ bị tập kích...” hắc y nhân đáp

“ Sao?! Bây giờ như thế nào rồi, cha ta, Lan di, tiểu đệ..có sao không..” lần đầu tiên trước mắt mọi người hình tượng bình tĩnh còn hơn thái sơn của Lãnh Khuynh Thiên bị sụp đổ. Nào còn bộ dáng thấy

biên không sợ, điềm nhiên ứng phó với mọi tình huống thường ngày. Lãnh Khuynh Thiên thật sự loạn, rất loạn. Cứu trọng cung nàng đề phòng cả hai năm nay nhưng vẫn thật khó dò. Bây giờ nếu một lúc bọn họ tấn công tứ phía thì nàng khó mà chống đỡ nha!!!

“ Thuộc hạ vô dụng, ảnh vệ toàn bộ bị trúng độc thủ, lão gia..phu nhân nhân... cùng tiểu thiếu gia điều bị bắt đi.....” hắc y nhân xấu hổ nói, mâu quang tự trách không thôi...

Lãnh Khuynh Thiên cả người như sững lại, lại là thứ cảm giác hư không vụt khỏi tầm tay này...thật sự rất đau...rất đau. Bất giác lãnh khuynh thiên ôm chặt lấy lồng ngực của mình, mày đẹp nhú chặt,

thật chặt

‘ Oa!... ’ một ngụm máu đỏ chói, chói đến thâm diễm trào ra, làm cho tất cả nhân ở đây điều xanh mặt

“ Tiểu thư.....” Lãnh Khuynh Thiên nghe được âm thanh lo lắng, kinh hoàng, sốt ruột... này trước khi nhắm mắt... thật sự mệt mỏi quá!!

Khung cảnh huyền hoặc vừa mang không gian cổ xưa lại ẩn chứa nét thanh lịch hiện đại

Căn nhà gỗ xinh xắn với mảnh rừng trúc óng ả xanh mượt, tươi mới..!! quen thuộc đến không thể thốt thành lời

Hai hài tử....dịu êm dựa vào nhau mà ngủ, khung cảnh thập phần hài hòa ấm áp...

“ Tỷ tỷ!” nam hài tử dụi dụi mắt, con người đen láy hồn nhiên nhìn tỷ tỷ xinh đẹp của mình mà nói: “ tỷ tỷ, tại sao chúng ta không có ba ba, mẹ mẹ...”

Nữ hài tử đôi con người thoáng hiện cô đơn, mờ mịt...chút đau lòng rồi hóa thành sủng nịnh vuốt đầu tiểu đệ đệ của mình vấn: “ sao vậy! tiểu Vũ không cần tỷ tỷ sao”

“ Không có, tiểu Vũ thích nhất tỷ tỷ mà, chỉ là” hài tử lắc đầu, đôi con người u buồn man mác, thật không hợp tuổi đôi với một hài tử chỉ hơn tám tuổi nha

Nữ hài tử sủng nịnh cười, mâu quang âm áp cùng đau tích nhìn đệ đệ của mình

“ Tiểu vũ, cha mẹ của chúng ta ở một nơi thật xa chúc phúc cho chúng ta, tỷ tỷ nhất

định thay cha mẹ chăm sóc tốt cho người, sủng người, đau người cả đời được không....”

“ Ân....tỷ tỷ nhất định giữ lời đó nga..!!” nam hài tử mâu quang trở nên vui sướng, cười hồn nhiên nói. “ Ngéo tay! Tỷ tỷ không giữ lời là không được đâu đó”

“ Đương nhiên rồi, tỷ tỷ thương nhất tiểu Vũ mà....” nữ hài tử buồn cười nhìn hành động trẻ con của đệ đệ mình, đưa tay ra ngéo

Hai đứa trẻ, một lời hứa, một cái ngéo tay.....

Nhưng mà có đôi khi cái gọi là bất đắc dĩ, gọi là định mệnh..cũng là số phận trên người.....

“ Tiểu thư, tiểu thiếu gia...bị xe đụng,

nhập viện rồi....”

LOAN THẾ KHUYNH CA- KHUYNH

TUYẾT: panda91: panda91: panda91:

panda91: panda91: panda91:

tem của ta ... của ta ...

hahaha ... hay quá..post tiếp nha nàng ui

... iu nàng ghê ...

ta giật phong bì, thank nàng nha

CHƯƠNG 46: LỜI HỨA: panda18:

panda18: panda18: panda18: panda18:

panda18: panda18:

http:

//khuynhtuyet.files.wordpress.com/2011/

w=593 (http:

//khuynhtuyet.files.wordpress.com/2011/

(http:

//khuynhtuyet.files.wordpress.com/2011/

Choang.....tiểu Vũ....

Tiểu Vũ, tử tử đã hứa nhất định cả đời thương người, sủng người, người nhất định không được bỏ tử tử mà....

Tiểu Vũ chẳng phải đã nói thương nhất tử tử sao, sao lại như vậy nhẫn tâm bỏ tử tử mà đi.....

Nữ hài tử cũng chỉ khoảng mười ba mười bốn tuổi thôi, đôi con người sâu thẳm như u cốc không đáy, ngòi ngân ngơ trước bài vị của đệ đệ của mình

Không khóc ra tiếng, chẳng thể nói thành lời.....

Bi ai của một kiếp người, không phải khóc vì quá đau, vì quá khổ, vì quá mệt mà đau nhất là khi nỗi đau đã đến tận cùng...lệ cũng không thể chảy được

nữa.....

Lời hứa năm xưa chẳng thể thực hiện

Là lỗi của đê, hay của tử đây

Nếu biết duyên phận của chúng ta ngắn
ngủi như vậy.....tử tử nhất định sẽ dành
nhiều thời gian cho tiểu Vũ hơn nữa, nhất
định yêu thương tiểu vũ nhiều hơn
nữa.....

Tiểu vũ à! Đê đê ngoan của ta...chúng ta
kiếp sau nữa vẫn là tử đê được không..tử
tử nhất định vĩnh viễn....sủng người, yêu
thương người....cả đời...!!

“ Tiểu Vũ....” trên giường y nhân bật
dậy, trên trán nhàn nhạt mồ hôi, đôi con
người thống khổ vô ngần

Lãnh Khuynh Thiên thùy hạ mi mắt, ảm
đạm phượng mâu. Tại sao nàng lại mơ

thấy những sự việc trước kia cơ chứ. Nỗi đau như một vết sẹo vĩnh viễn chẳng thể nào xóa nhòa

Người ta nói thời gian có thể chữa lành mọi vết thương nhưng mà, vết thương này..càng ngày càng đậm, càng đau....Lãnh Khuynh Thiên nàng thật sự sợ, rất sợ...bi kịch một lần nữa tiếp diễn.....

Hai bàn tay xinh đẹp nắm lại, như bóp chặt vận mệnh, số kiếp của mình, phượng mâu một lần nữa bật mở, lại là khí thế bá đạo đến cả đế vương chắc gì bì được. Môi anh đào cười lạnh, quyết tuyệt.....

Nàng- Lãnh Khuynh Thiên nhất định không để cho một bi kịch nào tái diễn

lại. Gặp thần sát thần gặp phật sát phật
“ Tiểu thư, người tỉnh..” Hân nhi vui
mừng bên ngoài chạy vào nói

“ Ân, ta không sao, đừng lo...” Lãnh
Khuyên Thiên ôn nhu cười nhìn tiểu nha
hoàng của mình.

“ Tiểu thư, người phun ra máu...dọa ta
sợ đứng tim..” Hân nhi diễn tả lại tình
cảnh lúc đó, nhăn thần vẫn còn chưa xua
được sự lo lắng

Khuyên Thiên lòng ấm áp, tay nhỏ bé vỗ
vai của Hân nhi cười khẽ, “ để cho hân
nhi của ta lo lắng rồi, chỉ là khí huyết
công tâm thôi, nghỉ một chút lại khỏe
mà...”

“ Như vậy tốt lắm, tiểu thư người nghỉ
một chút đi...” Hân nhi gật đầu lia lịa

nói. Như vậy không sao thật tốt quá.....!!

“ Ân!..ngươi cũng đi nghỉ đi” Khuynh Thiên gật đầu

Là...Hân nhi lui ra ngoài. Lãnh Khuynh Thiên lấy ra tư liệu mà oa trưởng lão giao cho nàng, lật cẩn thận từng trang xem xét.....phượng mâu nghi vấn, giãn ra, co lại...đôi đồng tử trong suốt xinh đẹp....thâm trầm dần,....

‘ Người....’ Lãnh Khuynh Thiên cầm lấy một bức thư viết sẵn đưa cho hắc y nhân nói đưa bức thư này đến chỗ Thiên Nhan công chúa, tận tay...

Là..hắc y nhân như một cơn gió thoáng chốc biến mất, Lãnh Khuynh Thiên cảm thán, ‘ cô đại võ công quả nhiên hảo!’

Ánh nền hiu hắt , chập chờn tỏa ánh sáng dịu nhẹ , mờ nhạt, huyền hoặc bao phủ lên người Lãnh Khuynh Thiên, chiếu rọi dung nhan khuynh thành của nàng, tay đưa lên mềm nhẹ vuốt tập tư liệu.

Phượng mâu thâm trầm tựa bể, môi anh đào nhếch lên cười khế, nhẹ nhàng phun ra mấy chữ

Để xem lần này cung chủ của Cửu trọng cung là người như thế nào đây.....

Ngoại ô Hạo Nguyệt quốc

Rừng cây xum xuê, rậm rạp, xanh mơn mớn, hương vị tự nhiên được gió mang đi khắp nơi thật thuần khiết trong lành, nhưng mà không ai biết được sau lớp cỏ gây xinh đẹp, tươi mới đó là căn cứ của Cửu trọng cung, một căn cứ bí mật hết

sức mà không ai có thể ngờ tới.

Căn nhà tranh tuy lụp sụp nhưng khá ngăn nắp. Bên ngoài khá nhiều hắc y nhân trông coi, xem ra trong này là một nhân vật quan trọng nha

Căn nhà tranh nhỏ. Ánh sáng mặt trời hiu hắt phả vào, chiếu rọi lên hai hài tử xinh xắn còn đang mê man ngủ say

‘ U ... !!... ’ tiểu hài tử cục cựa, khẽ mở năn thần, đôi con ngươi trong suốt xinh đẹp, màu đỏ yêu diễm cực kì... nó vươn tay, chống lại sự uể oải của bản thân, rồi nhìn sang bên hài tử áo trắng còn lại, chớp mắt vẫn

“ Ca ca...bọn họ tại sao lại bắt chúng ta nha...”

Hài tử áo trắng, đôi con ngươi màu tím,

mỹ lệ ... lắc đầu nhìn đê đê của mình.
Nó cũng không biết, tại sao bọn họ lại
bắt chúng nó nữa

“Ca ca, mẫu thân nhất định thật lo lắng,
Thần Nhi nhớ người nha....” hài tử đôi
con người màu đỏ mếu máo nói. Đứa nhỏ
không ai khác chính là Thần Hy đáng yêu
vô đối của chúng ta

“Tiểu Thần, mẫu thân nhất định rất
nhanh sẽ đến cứu chúng ta mà....” Duệ
Hi vuốt tóc đê đê an ủi, thật ra cũng tự an
ủi cho bản thân mình. Nó tin chắc mẫu
thân nhất định tìm được bọn nó, nhưng
không hiểu sao lại có một cổ bất an lo
lắng. Là nó suy nghĩ nhiều sao

Duệ Hi lắc đầu, khuôn mặt khả ái nhíu mi
suy nghĩ trông thập phần đáng yêu. Nó

thở dài.....!!... (chắc! duệ hy đúng là ông
cụ non đúng nghĩa nhé!!)

Thiên Vũ quốc

Hoàng cung

“ Công chúa, có thư từ Hạo Nguyệt quốc
gửi cho người....” một nha hoàng thanh
tú đáng yêu, vận y phục xanh biếc chạy
vào nói. Âm thanh vui mừng không thôi.
Nàng là thiếp thân bên người Thiên Nhan
công chúa, không hiểu sao từ ngày tam
quốc chiến trở về, công chúa thường hay
không vui, lại thở dài sầu não cả ngày
làm cho hoàng thượng- ca ca của công
chúa cũng lo lắng

“ Tình nhi, người nói cái gì, thư của Hạo
Nguyệt quốc....” Thiên Nhan đang trong
cơn mệt mỏi, bỗng nghe tiếng nói của

Tình Nhi nha hoàn mà không dấu nổi vui mừng. Là nàng gởi thư sao...!!

Hơn hai năm không gặp, thật sự hoài niệm a....Khuynh Thiên, người là đồ thất hứa, nói đến Thiên Tuyết thăm ta nhưng lại không xuất hiện. Nghe nói nàng đã có phu quân, sanh hài tử...Thiên Nhan lòng chua xót không thôi. Nàng muốn xem hài tử của nàng....nàng muốn gặp nàng, nhưng mà cung cấm thật sự là chiếc lồng son khóa chặt đôi cánh bay lượn của nàng.

“ Là..là từ Lãnh phủ...” Tình Nhi gạt đầu, nhanh chóng đưa thư lên cho thiên nhan. Công chúa chẳng lẽ có người trong lòng ở Hạo Nguyệt quốc.

Có nên nói chuyện này cho hoàng thượng

để ngài sắp xếp không ta, chứ thấy công chúa ngày càng tiểu tụy, nàng cũng đau lòng lắm!!

Ân, Thiên Nhan vội vả lật thư ra xem, đôi môi tinh tế cong lên nét cười khê hiêm thấy, phượng mâu giãn ra, nồng đậm ý cười. Nhưng mà một lát sau, đôi mày thanh tú lại nhíu chặt, miệng cũng thùy hạ, cười khổ!!...

“ Tình nhi...!!..” Thiên Nhan ảm đạm cười, quay đầu nói với tiểu nha hoàn của mình

“ Là, công chúa...” Tình nhi kinh ngạc, sao xem một bức thư mà mặt công chúa thay đổi tâm trạng lúc buồn lúc vui thế kia. Thật kì lạ!!

“ Người cho mời Hoàng tướng quân đến

gặp ta...ta có chuyện tìm hấn...” Thiên Nhan nói

“ Là...” dù kì lạ nhưng mà tiểu nha đầu Tình nhi vẫn thực hiện mệnh lệnh nhanh chóng. Công chúa, ...ngày càng kì quái!! Nhìn bóng lưng tiểu nha hoàn khuất dần, Thiên Nhan trong lòng cười khổ không thôi. Lãnh Khuynh Thiên a!! nếu như không có việc này, người...có hay không tìm đến ta ...!!

Mà thôi, nếu người muốn , Thiên Nhan dù...khuynh tận tất cả cũng giúp người mà....Khuynh Thiên....Thiên...!!

CHƯƠNG 47: THƯỢNG

“Thần Nhi, Duệ nhi! Các con không sao chứ!!...” Lãnh Khuynh Thiên mỉm cười nhìn hai tiểu hài tử. Thật may mắn, bọn chúng không hành hạ hay đánh đập hai đứa nhỏ

“Oa! Mẫu thân...” Thần Hi kinh ngạc nhìn nữ nhân ôn nhu cười nói với mình. Nó nhớ là bị bắt đưa đến một căn nhà nhỏ kia mà, sao bây giờ lại ở đây. Là mẫu thân cứu chúng nó sao.?!

“Ngoan! Không sao rồi, mẫu thân thật xin lỗi để cho hai đứa chịu khổ..?”

Khuynh Thiên sủng nịnh vuốt đầu hai tiểu hài tử, mâu quang tràn đầy ám áp

“Mẫu thân, Duệ Hi không sợ..!!” hài tử

xinh đẹp với đôi mắt màu tím nhìn mẫu thân của mình kiên cường nói. Nó không sợ, bởi vì nó tin, mẫu thân nhất định đến cứu bọn nó...

“Ừ!! Duệ hi thật dũng cảm...” Lãnh Khuynh Thiên khích lệ, tay nhỏ bé ôn nhu vuốt đầu tiểu hài tử của mình

“Bây giờ Duệ Nhi cùng Thần Nhi về nhà chờ mẫu thân nha! Mẫu thân có việc phải đi tìm phụ thân một lát, lát nữa sẽ về....”

Lãnh Khuynh Thiên cười khẽ

“Ân,...mẫu thân phải về nhanh đó!!”

Thần hi gật đầu. Nó không thể làm nũng mà đòi mẫu thân bồi bên cạnh được. Ca ca nói, mẫu thân bận rất nhiều việc, cần được giải quyết nha!!

“Duệ Nhi chờ người..!!” Duệ Hi thân

nhẹ Khuynh Thiên hai má, khả ái nói. Nó còn nhỏ tuy không hiểu nhiều thứ nhưng mà mẫu thân tâm trạng thực sự lo lắng nó vẫn cảm nhận được, cho nên nó không thể quán chặt lấy người..!! nhưng mà thật sự, có một điều gì đó trong lòng trào lên, khơi dậy sự bất an trong tâm linh bé nhỏ của nó... ..

“ Hân Nhi! Đưa Thần nhi cùng Duệ nhi về, nhớ chăm sóc tốt cho Vân nhi..!!”

Khuynh Thiên ôn nhu trao hài tử cho tiểu nha hoàng của mình

“ Tiểu thư, cẩn thận..’ Hân nhi gật đầu, nhặn thần không dấu nổi lo lắng nói

“ Ân, ta biết, người vẫn biết bản lĩnh tiểu thư nhà người mà..” Khuynh Thiên có chút nghịch ngợm nói

Tiểu nha đầu thanh tú dung nhan, cười khẽ, hai tay ôm lấy hai đũa nhỏ. Đúng vậy, sao nàng lại quên, tiểu thư của mình tài giỏi như thế nào a!!

“ Mẫu thân nhất định phải về nhanh nga!”
Duệ Hi luyến tiếc nhìn mẫu thân của mình nói!!

“ Duệ Nhi chăm sóc tốt cho đệ đệ, cùng tiểu muội muội, mẫu thân rất nhanh sẽ trở về..!!” Khuynh Thiên ôn nhu cười nói

“ Duệ Nhi nhất định làm được!!” tiểu hài tử gật đầu

Bóng xe ngựa khuất dần, hình bóng nữ nhân xinh đẹp ôn nhu mỉm cười nhìn nó, mâu quang lúc nào cũng ấm áp, nữ nhân xoay người lại chỉ để lại bóng lưng.....trở thành hình ảnh mà tiểu hài tử,

nhớ mãi trong lòng, khắc tận chân tâm....vì đó là lần cuối cùng, nó gặp dung nhan khuynh thế ấy....!!!...

Nhớ mãi.....không quên...!! Cho dù.....

...

Nếu như...nếu là...nó vẫn luôn tự hỏi như thế, nếu như ngày ấy, nó làm nũng đòi mẫu thân ở lại..thì liệu, người sẽ luôn bên cạnh nó, và cũng không rời nó cùng đệ đệ mà đi.....!!

Và ngày ấy....nó bám lấy, không buông mẫu thân....thì liệu gặp lại....sẽ không là sinh tử vô thoát!!... ..

“ Ảnh nhất, có việc gì cứ hỏi....”

Khuynh thiên cười khẽ nhìn hắc y nam tử cười ngựa chạy song song với mình. Hắc

là một trong những ảnh vệ xuất sắc nhất của Lãnh phủ

“ Tiểu thư...!! tại sao người biết chúng ta cứu hai vị thiếu gia sẽ không ai cản trở...” hắc y nhân vuốt cằm vắn. Phải nói là bất hai vị thiếu gia không dễ, đâu dễ gì mà bọn chúng lại buông tha cho dễ dàng như vậy

“ Hừ! không biết bọn họ có còn lo cho mình được không?” Lãnh khuynh thiên cười lạnh, nhãn thần lạnh lùng, dám đụng đến bảo bối của nàng..!!

“ Ý của tiểu thư là.....” hắc y nhân kinh sợ vắn. Hỏi sao mà hắc không kinh sợ cho được. Cửu trọng cung, tổ chức thần bí lớn như vậy, khó mà lay động căn cơ cả trăm năm nay, lại dễ dàng chống đỡ

không được bởi một cô nương mới hơn hai mươi tuổi này hay sao.

Hắc y nhân bỗng dừng muốn cười. Hắc dường như đã quên tiểu cô nương này là ai a!?! , người mà trong vòng bốn năm phát triển Lãnh phủ trải rộng tam quốc, phu nhân của cung chủ Phong ảnh điện đâu thể là người tầm thường được.!!

Nhỏ bé, vô hại nhưng mà lại thâm sâu khó lường. Ôn nhu âm áp khiến cho người ta muốn trân trọng bảo vệ nhưng hơn ai hết lại là kẻ cường giả...!!...chính là nàng Lãnh Khuynh Thiên..!!

Ánh sáng mặt trời phản chiếu, che đi nửa khuôn mặt nữ nhân, phương mâu yên ả lưu chuyển những ánh vàng lấp lánh khiến cho đôi nhãn thần vốn xinh đẹp ấy

lại càng thêm mê người. Hắc y nhân yên lặng mà ngắm nhìn chủ nhân của hắc-Lãnh phủ chủ nhân, Lãnh Khuynh Thiên, người mà hắc- Ảnh Nhất, ảnh vệ đội trưởng cam nguyện phục tùng đi theo cả đời...!!

Lãnh Khuynh Thiên, ngẩng đầu nhìn về phía chân trời khẽ cười. Dù bí ẩn, dù tài giỏi như thế nào thì với vạn binh thì Cửu trọng cung có thể đối đầu sao. Ngày ấy nàng nhờ Thiên Nhan dùng binh lực Thiên Vũ quốc tấn công căn cứ của Cửu trọng cung để gây xáo trộn, giữ chân bọn họ, khi đó nàng sẽ dễ dàng cứu hai bảo bối của nàng, một bên sẽ cho người cứu phụ thân, Lan Di cùng tiểu đệ. Chắc giờ này mọi người đã được đưa ra ngoài

rồi!!....

Minh cung không hổ là nơi tra cứu thông tin nhanh nhất, lần này cũng nhờ Hạo Thiên Diễm tìm ra được vị trí khắp nơi của Cửu Trọng Cung trong tam quốc. Bắc Li quốc nàng viết thư nhờ Bắc Li Ngạo, còn Hạo Nguyệt quốc, nhóm ám vệ của Lãnh phủ cũng đủ đánh lạc hướng bọn họ...!!

Bây giờ chỉ cần đến chỗ của Nguyệt là ổn...!! mọi việc sẽ không có gì?...có thể sau hôm nay...bọn họ cuộc sống sẽ vĩnh viễn yên bình...!!

Lãnh Khuynh Thiên than khẽ, Bắc Li Ngạo, Hạo Thiên Diễm....Thiên Nhan, nợ của các người tình, không biết Lãnh Khuynh Thiên chừng nào mới trả hết

đây...!!.....

CHƯƠNG 48: HẠ

Tiếng đánh nhau hỗn độn, đao kiếm va chạm vào nhau, âm thanh chói tai đến khó nghe!, mùi máu nhân nhật khiến cho con người cảm giác kinh sợ

Lãnh Khuynh Thiên chết lặng nhìn khung cảnh chiến trường chém giết nơi đây.

Một màu đỏ, màu đỏ của huyết.....màu xanh của từng mảnh lá trúc hòa quyện, một bức tranh sinh tử ghê rợn...!!

Hai bên chiến đấu kịch liệt, tử thương vô số. Là người của Cửu trọng cung cùng Phong ảnh điện ...

Trung tâm điểm đấu, hai hắc y nhân, cũng tuần mỹ, cùng lãnh khóc...!!

Một người là Phong Tà Nguyệt, còn

người kia là...ai?

Lãnh Khuynh Thiên ,trong trí óc mơ hồ hiện lên hình bóng đáng yêu tiểu hài tử ngọt ngào gọi nàng một tiếng ‘ tỷ tỷ..’ !! nhưng mà hình ảnh đó rất nhanh biến mất, thay vào đó là một màu đỏ tươi của huyết, văng lên quần áo của nàng, đỏ cùng tím....mê hoặc!!

Lãnh Khuynh Thiên trân trân nhìn hai nam nhân chiến đấu với nhau, nàng rất muốn ra tay giúp Nguyệt nhưng mà hai bàn tay không thể cử động theo ý muốn, dường như trong tâm của nàng không muốn, không thể gây tổn hại đến hắc y nhân còn lại kia

Rốt cuộc y là ai? Khuôn mặt xa lạ nhưng cảm giác quá đỗi thân thương ... , là

ai..?

‘ Bịch!!!!!!’ Tiếng động của người bị văng ra xa, âm thanh kéo Lãnh Khuynh Thiên trở lại thực tại. Nàng nhìn thấy là gì a!!

Nguyệt của nàng bị hắc y nhân đánh trọng thương, huyết từ trong khóe miệng tràn ra, một màu đỏ đẹp đến diễm mỹ, đến chói mắt

Không suy nghĩ nhiều như vậy, Lãnh Khuynh Thiên cuống quýt đỡ lấy hắn, mâu quang lo lắng vắn: “ Nguyệt , có sao không?”

Phong Tà Nguyệt kinh ngạc nhìn Lãnh Khuynh Thiên, sao nàng lại đến đây. Y có chút hoảng hốt vắn:

“ Thiên, ...sao ngươi..?”

“ Không có gì, mọi việc cứ giao cho ta được không,” Khuynh Thiên cười khẽ, tay giúp hắn lau máu còn vương trên khóe môi

“ Không được! nàng đi mau, ở đây nguy hiểm...” Phong Tà Nguyệt hét. Nam nhân kia thật không đơn giản, nếu nói về võ công thì y kém hơn hắn một chút nhưng mà trong cơ thể y có một nguồn nội lực thật lạ khiến cho hắn không tổn thương được đến y....cái này tựa như...linh lực của nàng..!!

Hắc y nhân tay khựng lại, nhú mi nhìn nữ nhân xinh đẹp trước mặt mình.

Vẫn là tử y ,thiên thành khí chất mị hoặc, khóe môi nhàn nhạt tiểu dung, phượng mâu áp áp ý cười. Rõ ràng không phải

khuôn mặt của tử tử nhưng tại sao....lại khiến hắn cảm giác thân thiết khó tả...

Không thể nào? Không phải là tử tử, tử tử còn đang ở thế giới kia chờ hắn, hắn phải trở về...!! rất nhanh thôi, thêm một chút nữa..chỉ một chút nữa thôi...!! hắc y nhân lắc đầu, tự nói với mình như thế....

Nhãn thần càng thêm lãnh khốc, y điên cuồng tấn công. Mỗi một chiêu là trí mạng địch nhân....

Nhìn hắc y nhân điên cuồng mà lam sát, Lãnh Khuynh Thiên không dấu nổi tức giận. Tuy nói cổ đại mạng người không được tôn trọng như ở hiện đại nhưng dù sao lại lam sát vô cớ thế kia.

Tay nhỏ bé đưa lên, màu tím huyền hoặc như ma như mị bao trùm lấy hắc y nhân

đang trong cơn cuồng loạn kia, phượng
mâu lạnh lùng....nàng chắc chắn là đã
lầm, hẳn so có thể là....Tiểu Vũ thiện
lương khả ái của nàng được...!!

Hắc y nhân kinh ngạc nhìn màu tím kia
như có ma lực vô hình ôm chặt lấy mình,
nhân thần càng thêm lãnh lệ, từ trong cơ
thể hắn, màu đỏ yêu mị như tán công thứ
màu tím huyền hoặc kia, thật không..!!

Linh lực của hắn, hắn rất ít sử dụng, vì
hắn không điều khiển được nó, giờ này
đây lại sử dụng khiến hắn thực sự thất
khống, mất đi lí trí thường ngày

Đỏ tán công tím, hai luồng khí chân áp
khống chế lẫn nhau, tạo nên sức mạnh kì
lạ khiến cho tất cả nhân ở đây điều ngất
đi

Lãnh Khuynh Thiên kinh ngạc nhìn hắc y nam nhân trước mặt mình.... hắc cũng có linh lực sao, lại là màu đỏ....

Hắc y nhân hoàn toàn bị linh lực phản phệ mà điều khiển bản thân mình, bên tai hắc không còn nghe được gì nữa, cũng không nhìn thấy gì, tất cả là một màu đỏ, màu đỏ của huyết....trong tâm hắc kêu gào chém giết, hồn hắc...khát máu...!!

Màu đỏ của máu, màu đỏ linh lực hình thành một hình cầu lớn, vun vút lao đến chỗ lãnh khuynh thiên

Tay đưa ra đỡ lấy, Lãnh Khuynh Thiên dùng lực cũng tạo nên màu tím khối cầu mang đầy linh khí phản lại....nhưng mà trong thoáng chốc, phượng mâu bỗng dựng mở lớn, đồng tử co lại,....

Lãnh Khuynh Thiên tay rút lại, khối màu tím linh lực phản phệ trở về, đồng thời cũng nhận luôn khối cầu màu đỏ mang sức mạnh khủng khiếp kia.....khiến cho thân hình nàng văng ra xa, lệch khỏi quỹ đạo....!!...

Huyết từ khóe miệng tràn ra, màu tím trong cơ thể lui tàn..., sắc mặt kém không chịu nổi...!!

“ Tiểu Vũ.....” Lãnh Khuynh Thiên hét lớn, âm thanh là phẫn nộ, là phức tạp, là mừng như điên...cũng là trách cứ..!!

.....là đệ thật sao, nhất định là Tiểu Vũ nếu không sao lại có ấn kí của gia tộc Lãnh thị, mỗi khi sử dụng linh lực sẽ xuất hiện, nhất định là Tiểu Vũ của ta....

Hắc y nhân đang trong cơn cuồng loạn,

bỗng một giọng nói vang lên khiến y lí trí dần dần thức tỉnh

Là ai?!! Ai đang gọi hấn..!!!!!!

‘ Tiểu Vũ, ... tiểu Vũ’ tiếng gọi ôn nhu đến nịch nhân mà hằng đêm y tưởng niệm chỉ mong nghe một lần..!!

Trên đời này, duy nhất nhân gọi hấn như thế thôi....là duy nhất, tử tử của hấn...., ôn nhu tử tử, xinh đẹp tử tử..!!....là người thật sao?...

CHƯƠNG 49: NGƯỜI LÀ ĐỆ ĐỆ CỦA TA!

Phong mang theo mùi máu tươi nồng đậm
Từng mảnh lá trúc xanh như bị nhuộm
huyết tạo nên lấp lánh ánh hồng

Mỹ....nhưng cũng lắm ghê rợn....

Lúc này đây chẳng biết nói gì, cũng
chẳng thể làm sao, Lãnh Khuynh Vũ hai
tay run run, mâu quang dờ ra, cả người
như cứng lại....hắn...hắn làm hại...tỷ tỷ
rồi sao. Là mơ nhất định là mơ, có ai
làm ơn nói cho hắn, tất cả chỉ là mơ
thôi!! Không phải sự thật.....

Bi thương cùng hối hận....

Vì sao, hắn lại tổn thương người hắn yêu

thương nhất

Tại sao hết lần này lần khác hấn lại gây
nên hậu quả khó sửa chữa...

Trách ai !..oán ai.....!!!

Hơn 10 năm cố gắng, 10 năm hấn gây
bao nhiêu lỗi lầm cũng chỉ để gặp lại
người ấy lần nữa

Tâm của hấn hơn 10 năm bị nhuộm đen,
cuộc sống chỉ còn huyết tươi, nhưng mà
một mảnh mềm mại cùng ấm áp luôn cho
hấn động lực kiên trì.....

Người ấy!! thân nhân của hấn...duy nhất
thân nhân của hấn

Hơn 10 năm bên cạnh nhau, cũng lắm vui
buồn....

Nhưng mà, chỉ duy nhất trên đời này một
người vô điều kiện yêu thương hấn, sủng

hắn

Duy nhất vì hắn đau mà bi ai, vì hắn hạnh phúc mà cố gắng

Tỷ tỷ của hắn nha!! Từ lúc mở mắt chào đời.....đến lúc nhận biết được xung quanh, tỷ tỷ đã bên cạnh hắn, luôn ôn nhu chăm sóc hắn

Hắn không oán trách cha mẹ rời bỏ hắn, ko thương hắn vì trên đời đã có tỷ tỷ sủng hắn, đau hắn....

Tỷ tỷ của hắn là một người rất tài giỏi, hắn luôn ngưỡng mộ cùng kính trọng nàng, là thái dương ấm áp soi lạnh lẽo hắn tâm... ..

Nhưng mà!!...hắn ko ngờ có một ngày mình sẽ đến một cái thời không khác, khi đó hắn mới 10 tuổi a!! hoảng sợ cùng bất

lực hấn chả biết làm gì cả, từ nhỏ đến lớn sống trong vòng tay ôm ấp của tỷ tỷ....hấn tâm trống rỗng, hấn chỉ biết cuộc đời này, rốt cuộc ko còn có thể gặp lại duy nhất thân nhân của mình....

Hấn khóc qua, gào thét...bi ai...., bất lực....hấn bị người đào tạo, sống trong chết chóc cùng khổ cực....trải qua bao cuộc quán luyện tàn khốc....hấn mệt chết đi được! rất muốn như vậy chết đi nhưng ôn nhu của tỷ tỷ cùng sủng nịnh ánh mắt nhìn hấn hiện lên khiến hấn ko biết bao nhiêu lần vực dậy từ điện Diêm vương. Nhưng mà hai bàn tay hấn nhiễm huyết, hấn là ác ma!!....sự tàn bạo ăn mòn phân tâm này , hấn bắt đầu sợ!!....sợ mình một ngày trở thành kẻ tàn khốc, lạnh lùng...

nhưng còn sợ hơn khi tử tử chán ghét
hắn....Hắn bắt đầu chán ghét bản thân
mình, hắn thật mong có thể nhìn thấy tử tử
một lần, một lần cũng được!! Đến lúc đó
hắn sẽ xuống địa ngục bồi tội vậy. Rốt
cuộc...hắn tìm được bí mật...hắn có cơ
hội thực hiện này ước muốn....nhưng
mà.....

Người hắn trân trọng nhất, người hắn yêu
quý nhất.....lại bị chính hắn làm
hại....hắn rốt cuộc sống trên đời này có
ý nghĩa gì đâu.....

Lệ theo khóe mắt nhẹ nhàng rơi... ..

Lệ hòa lẫn với huyết.....chảy dài trên
má...

Là bị ai!...đau lòng hay xót xa.....

Ko biết, ko rõ, ko thấu cũng ko hiểu....

Rốt cuộc là định mệnh nghiệt ngã hay số phận trêu người đây...

Hắn chỉ biết! tâm bây giờ đau quá...khó chịu....

Lãnh Khuynh Vũ giờ phút này đây như một đứa trẻ mờ mịt ko tìm được lối về... bàng hoàng hoảng hốt...

“Đừng khóc!...” .bỗng một giọng nói vang lên khiến hắn run mạnh, nhãn thần mờ mịt như có tiêu cự nhìn về y nhân trước mặt....

Một thân tử y phá lệ mị hoặc, huyết nở rộ trên từng mảnh xiêm y như đào hoa xinh đẹp mỹ lệ.....vẫn là đôi phượng mâu xinh đẹp câu hồn nhân tâm, vẫn là nhãn thần nhàn nhạt ôn nhu cùng sủng nịnh, khoe miệng lúc nào cũng nhẹ nhẹ tiếu

dung.....như vậy quen thuộc, như vậy âm áp.....khiến cho Lãnh Khuynh Vũ, người đời xưng danh ác ma... muốn khóc, khóc thật to, khóc thật lớn.....!!

Lãnh Khuynh Thiên cười nhẹ, tay nhỏ bé vươn đến chạm vào hắc y nhân trước mặt, phượng mâu âm áp cùng đau tích....khẽ sờ, chạm nhẹ.....nàng lo sợ, rất sợ đây chỉ là một hồi mộng, mộng tan...người ko còn chỉ xót lại bi thương
“ Đệ đệ của ta phải là người tối hạnh phúc nhất trên thế gian, sao lại có thể khóc được nha??!!....” Khuynh Thiên nhẹ giọng nói, tay nhẹ nhàng lau đi này lệ khóe mắt

Lãnh Khuynh Vũ đau lòng nhìn tỷ tỷ của mình....ko biết nói gì cả...rất muốn

chạm vào tử tử, rất muốn được tử tử ôm vào trong lòng, an ủi vỗ về....rất muốn cứ như vậy ở trong lòng tay ấp áp ấy....được nghe hương vị an tâm mà quen thuộc....

Nếu như có thể trở lại như trước thì tốt quá

Nếu như có thể quay lại thời bé thơ!...!!

...

“ Tử tử....” nghèn nghẹn thanh âm, Lãnh Khuynh Vũ cắn nhẹ môi, nhả thần ướt át, anh tuấn lãnh khốc khuôn mặt thêm vài phần nhu hòa

“ Tiểu Vũ....rốt cuộc có thể thấy người trưởng thành là nguyện vọng lớn nhất của tử tử rồi....” Lãnh Khuynh Thiên cười khẽ, tay đưa đến ôm lấy hân

“ Tỷ...!!...ta....” Lãnh Khuynh Vũ âm thanh nhỏ dần, lệ rơi càng nhiều....hắn ko cần như vậy trưởng thành, nếu có thể hắn chỉ muốn như vậy còn nhỏ, được tỷ tỷ thương , được tỷ tỷ sủng....sủng đến vô pháp vô thiên... ..

“ Ngoan! Đừng khóc....Tiểu Vũ khóc sẽ ko xinh đẹp” Lãnh Khuynh Thiên ôn nhu cười nhẹ, nhãn thần càng thêm ôn nhu

“ Tỷ..!! ta là nam nhân...” Lãnh Khuynh Vũ vừa khóc vừa cười nói, tỷ tỷ lúc nào cũng có thể đùa được...

“ Ân,....dù sao đều là dễ nhìn”

Khuynh Thiên sủng nịnh nói, ý cười trong mắt càng thêm gia tăng....

‘ Oa!....’ .dường như kìm nén lâu lắm, Lãnh Khuynh Thiên ho nhẹ, huyết từ

trong miệng tràn ra....ko thể ngăn cản được, sắc mặt càng thêm nhợt nhạt chịu ko nổi...thân hình lung lay...nhẹ nhàng ngã trong lòng đệ đệ của mình

“ Tỷ..., ...” Lãnh Khuynh Vũ tay run run ôm lấy Khuynh Thiên, thanh âm càng thêm nghẹn ngào, lời muốn nói cũng chẳng thể nói thành lời....cứ như vậy nhân thân bi ai nhìn Lãnh Khuynh Thiên....

“ Ta ko sao, đừng trách mình....”
Khuynh Thiên lau đi huyết trên khóe miệng, nhẹ giọng nói. Đệ đệ là người thiện lương , là hài tử tốt nha, để cho hắn chịu dày vò như vậy trưởng thành....!
hắn có bao kiên cường mới chịu được đây....nếu như có thể đến sớm hơn thì tốt

rồi...cũng hên bây giờ ko muộn

“ Sao tử lúc nào cũng tốt với ta như vậy!
... có đáng ko..?...” Lãnh Khuynh Vũ bi
thương nói. Từ nhỏ dù hấn làm điều gì
sai, tử tử đều bao che cho hấn, dù hấn đòi
hỏi có vô lí đến đâu, của hấn tử tử cũng
dâng lên cho hấn...cứ như vậy yêu
thương hấn, sủng hấn.

“ Câu hỏi này chẳng phải ngươi đã hỏi
nhiều lần..?? và lần nào cũng chỉ là một
câu trả lời ko phải sao.....” Khuynh
Thiên cười khẽ đáp

Không phải đáng hay ko đáng

Chẳng vì lí do gì cả...

Chỉ là ngươi là ta đệ đệ

Quan trọng nhất đệ đệ

Duy nhất thân nhân của ta...

Chỉ thế thôi.....vì chúng ta là tử đệ.....
Huyết của ta và ngươi là cùng một dòng
chảy...

Chúng ta là người thân, là ruột
thịt....điều này vĩnh ko thay thế được...

CHƯƠNG 50: NGƯỜI CÓ BIẾT MÌNH CÓ BAO NHIÊU TÀN NHÃN

“ Cho nên, dù ta có gây tổn thương cho tử
dù là tính mạng tử cũng ko trách sao.....”

Lãnh Khuynh Vũ thê lương cười, bàn tay
bầu chặt vào thịt , huyết xinh đẹp chảy
nhẹ, uốn lượn theo cổ tay....ko cảm giác,
ko đau...vì bây giờ hẳn chẳng còn cảm
giác...có lẽ khi tâm chết, thân thể còn gì
cảm giác đau.....

“ Là...nhưng mà chẳng phải người cũng
ko phải cố ý ko phải sao..? hướng chi...
khụ..khụ....” .Khuynh Thiên cười khẽ,
huyết càng thêm tràn đầy, hơi thở phập
phồng....suy yếu....

“Huông chi, đệ đệ của ta chẳng phải vì muốn gặp lại ta cho nên mới dùng cách này sao....” Khuynh Thiên nhẹ cười, xinh đẹp dung nhan càng thêm mỹ cảm

“Tỷ biết...!!!” Lãnh Khuynh Vũ kinh ngạc. Là a, hơn 3 năm trước hắn biết được, nếu tìm được 7 sắc màu con người áp lên bảy biểu tượng trong mật thất Cửu trọng cung thì thời không một lần nữa được mở ra, đến lúc đó hắn có thể quay trở về gặp hắn tỷ tỷ

“Ha hả!..ngốc đệ đệ,...chuyện này sao có thể gạt nổi ta nha....” Khuynh Thiên ôn nhu nói

“Nhưng mà....cuối cùng chính ta lại hại tỷ”, Lãnh Khuynh Vũ ủ rũ nói, tay càng thêm vô lực...

“ Không đâu....đệ đệ của ta là như vậy thiện lương sao có thể hại người kia chứ..!!...” Khuynh Thiên cười nhẹ.

Phượng mâu nhàn nhạt ý cười

“ Thiện lương sao?...tay ta đã nhiễm ko bao nhiêu huyết ... !!...” Lãnh Khuynh Vũ thê lương cười, trong lòng tử tử hắc hắc lúc nào cũng đáng yêu thiện lương bây giờ lại trở thành ác ma....chính hắc hắc càn ghê tởm bản thân hắc hắc kia mà

“ Từ bây giờ, của ta tiểu Vũ lại trở thành thiện lương hài tử rồi....” Khuynh Thiên cười khế, tay nhỏ bé nâng lên, thứ ánh sáng huyền hoặc màu tím như ma như mị bao trùm lấy Lãnh Khuynh Vũ.....

“ Tử tử!..ngươi ko thể làm như vậy ...ko thể nha.....???” Lãnh Khuynh Vũ hét lên,

mâu quang nồng đậm lo lắng cùng bi thương...

“ Đệ đệ của ta như vậy thiện lương, như vậy tốt hài tử, nếu để người sống trong quá khứ thì....chắc chắn rất đau khổ rồi!! ...hãy để này bí mật...chôn theo quá khứ, tiểu Vũ của tỷ tỷ chỉ cần vui vẻ sống là được...”

Lãnh Khuynh Vũ ý thức dần chìm vào hôn mê, chỉ là lệ trong khóe mắt ko ngừng chảy, hắn muốn mở mắt thật to nhìn thấy thân ảnh tỷ tỷ lần cuối....chỉ một lần thôi...hắn muốn nhìn thấy kia xinh đẹp tỷ tỷ...nhưng mà ý thức hắn ko thể chống lại linh lực của tỷ tỷ...cho đến khi nhãn thần nhắm dần....hắn rút cuộc biết....tỷ tỷ ko bao giờ lại có thể bên hắn

nữa...

Tỷ tỷ, nếu có kiếp sau...nhất định cũng phải làm tỷ tỷ của ta

Tiểu Vũ sẽ ngoan hơn, sẽ luôn nghe lời ...

Cho nên...tỷ tỷ, người không được vứt bỏ tiểu Vũ ...một lần nữa....

Phong Tà Nguyệt cả người ko còn sức lực, khẽ mở mắt, ánh sáng chói chang của mặt trời chiếu thẳng vào hắn con người khiến cho hắn nhắm chặt lại...một lần nữa nhẹ nhẹ mở ra....kia hiện tượng làm cho hắn tâm loạn như ma...

Ái nhân của hắn, thê tử của hắn thân ảnh nhợt nhạt dần dường như chỉ là ảo ảnh vậy, tùy thời tan biến thành hư vô khiến cho hắn thật sợ! hắn sợ nếu như vậy...

hắn sẽ điên mất.

Khẽ lê thân hình lại gần nàng chút, một chút nữa thôi!! Chắc chắn mắt của hắn nhìn lắm, nàng sao lại là ảo ảnh kia chứ.

Nhưng mà hắn đã quá đề cao bản thân mình rồi, dù hắn võ công cao như thế nào, nhưng giờ đây thân mình vô lực, nhích một ngón tay còn khó nói chi đến bên chỗ Lãnh Khuynh Thiên, một đoạn đường ko dài nhưng cũng chẳng ngắn gì...

Ngày ấy, mảnh rừng trúc hoang sơ đơn vắng, một màu đỏ chói mắt, huyết nhuộm khắp vùng , thi thể người nằm đầy rẫy... như địa ngục tu la...ghê rợn....

Lúc đó, một hắc y nam nhân, cũng không biết hắn bao nhiêu tuổi , rõ ràng thân thể của một trưởng thành nam nhân nhưng kia

búp bê mặt thập phần khả ái, nhưng mà có ai biết hơn ai hết hắn là kẻ máu lạnh, tàn khốc !. Chỉ là kia hắc y nhân dường như bị thương rất nặng, máu nhuộm cả thân hình, vết thương lớn nhỏ nhiều vô số kể.....nhưng mà nam nhân ấy không ngừng tiến đến phía trước, kéo lê thân mình trong mảng máu, mỗi một cử động dường như cả xương cốt tùy thời có thể gãy, đau thấu xương, nhưng mà cũng ko bằng một phần vạn tâm của hắn lúc này đau

Hắn ko nghĩ nhiều như vậy, hắn chỉ biết nàng đang chờ hắn ... Hắn phải cần đến đó, một chút nữa thôi!! Một chút nữa là đến bên nàng rồi...cứ như thế, từng chút một hắn kéo lê thân hình đầy thương tích

của hắn đến cạnh nàng

Tay vươn ra muốn nắm lấy nàng,còn một tí xíu nữa là với tới a, hắn tự an ủi mình như thế....huyết theo vết thương của hắn uồn lượn chảy xuống, dường như hắn còn cố chấp như vậy, huyết sẽ chảy hết mất....

Lãnh Khuynh Thiên nhợt nhạt cười nhìn y nhân trước mặt, tay nhỏ bé vươn lấy nắm chặt bàn tay Phong Tà Nguyệt, phượng mâu tràn đầy âm áp cùng ý cười....cũng là...luyện tiếc khó buông...!!

“ Thiên....” Phong Tà Nguyệt ngây ngốc cười, với búp bê mặt càng trông khả ái !!
....

“ Nguyệt!...ngươi như vậy làm cho ta luyện tiếc buông tay nha!...” Khuynh

Thiên cười khẽ, tay nhỏ bé sờ hần khuôn mặt

“ Thiên....” Phong Tà Nguyệt kinh ngạc, nàng nói gì vậy...tại sao tay nàng như thế lạnh...còn nữa sao thân ảnh nàng mờ ảo thế kia, ko giống thực thể, là mắt hần bị thương sao cho nên mới nhìn ra như vậy,

“ Nguyệt...ta đi rồi nhất định phải tự chăm sóc cho bản thân có biết ko?...”
Lãnh Khuynh Thiên ôn nhu nói

“ Ko được...ko được, người nói cái gì vậy....đi đâu....kia chứ ” làm ơn..đừng cho hần những gì đang suy nghĩ là sự thật , hần thà cho rằng mắt mình bị thương sắp mờ cho nên ko thấy nàng còn hơn sáng rõ mà nhìn nàng như vậy tựa ko khí

hư vô biến đi.....hắn ko cần nha! Cái cảm giác đau đến chân tâm, hắn một lần trải qua đã đủ rồi, cầu người ông trời ơi! Làm ơn đừng cho hắn phải đối diện với sự việc như lần trước ...

“ Nguyệt..., ta linh lực sắp cạn....thân thể này ko tồn tại được nữa....” Khuynh Thiên nhẹ giọng giải thích... .. “ ko phải mắt ngươi có vấn đề mà ta sắp tan đi thôi!!.....”

“ Ko....ko thể như thế được.....” Phong Tà Nguyệt hắn ko muốn nghe, ko muốn nghe a....nàng nói gì, tan vào ko khí là chết chứ! Chẳng phải lần trước Thiên mệnh hoa đã chữa khỏi rồi sao.

Lãnh Khuynh Thiên a! ngươi có biết trong lòng ta, ngươi có bao quan trọng

....ko người ta như thế nào tồn tại trong này hắc ám đây, quang minh là người rời bỏ ta mà đi...người kêu ta làm sao chịu nổi.....!!

Nếu như kết thúc chỉ là từ biệt...

Cớ gì lại để cho khởi đầu như vậy hoàn mỹ...

“ Nguyệt....giúp ta chăm sóc Tiểu Vũ... còn có con của chúng ta....” Khuynh Thiên ôn nhu nói, thanh âm nhạt dần, dường như nàng cũng chẳng còn sức mà nói được nữa....

Tay đưa lên hất văng trán, màu tím tử quang xinh đẹp lại hiện lên... ..

“ Người làm gì....??...” Phong Tà Nguyệt nghi hoặc vấn, nhãn thần mờ mịt đau thương

“Xóa đi kí ức giữa người và ta nha!
....như vậy....như vậy sẽ ko đau khổ
rồi....” Khuynh Thiên cười khẽ nói, mâu
quang nhàn nhạt bi ai. Nguyệt! thật lòng
ta ko muốn người quên ta , nhưng
mà....như vậy... ta ko thể ích kỉ được!
“Đừng....!! Thiên ko cần, ...ta ko
muốn.....” Phong Tà Nguyệt bi thương
nói, tay vô lực đẩy ra Lãnh Khuynh
Thiên

CHƯƠNG 51: TA ÁI NGƯỜI

“ Ta thà rằng nhớ kí ức đau thương này mà sống cũng ko muốn quên đi người....Khuynh Thiên!...người có biết người có bao nhiêu tàn nhẫn không...”

“ Người có thể vì đệ đệ của mình mà hi sinh, vì Duệ hi, Thần hi....vì Vân nhi... thậm chí là Vệ Minh Kha, Hạo Thiên Diễm ... Bắc Li Ngạo... .. nhưng chỉ có ta!..chỉ có ta là người ko màng đến ta cảm xúc....”

“ Nguyệt...!! thật xin lỗi....” Lãnh Khuynh Thiên cười khỏ nói. Đúng vậy nàng luôn luôn quên đi cảm xúc của hấn....ko phải là ko quan tâm mà vì ái

thôi!!...

Nàng ái hấn, yêu hấn....

Có đôi khi ái một người lại dễ dàng làm tổn thương người đó nhất. Vì ái nên luôn cho rằng vĩnh bên cạnh đối phương, tin cậy nhất cũng dễ tạo ra sai lầm nhất....quả thật là ko công bình với hấn nha....

“ Ko cần xin lỗi....” Phong Tà Nguyệt ôn nhu nói, tay khẽ chạm thân hình y nhân trước mặt, nhẹ giọng cười...mâu quang tràn đầy quyến luyến, say đắm....

“ Ta chưa từng một ngày hối hận khi ái ngươi

Thê tử của ta như vậy ôn nhu như vậy xinh đẹp luôn khiến ta càng khó rời nha
Ngươi có biết ngày ấy rừng trúc năm tuổi

gặp người, thành ta cả một đời chấp niệm
!! ...

Cho nên! Ta hứa với người nhất định cố
gắng sống tốt, sẽ chăm sóc tốt cho con
chúng ta, cho tiểu Vũ.....nhưng mà đừng
xóa đi kí ức xinh đẹp này, một lần mất đi
đã đủ rồi, ta không muốn lần thứ hai lại
mất...!!

Có lẽ ko có người bên cạnh, ta sẽ rất
đau....rất xót, nhưng mà dù vậy ta cũng
ko muốn quên đi người....hàng đêm một
mình trăn trở, bóng hình xinh đẹp của
người sẽ là nguồn áp áp của ta nha, ta sẽ
một mình ôm nỗi tương tư, khát vọng này
cho đến khi nhắm mắt xuôi tay

“ Nguyệt , thật ngốc..!!?...” Lãnh Khuynh
Thiên xót xa nhìn ái nhân của mình , như

vậy lạnh khốc nhân vì tình bi lụy...nàng
rớt cuộc gây nên gì đây...

“ Dù đau khổ vẫn cứ yêu. Đó mới chính
là ái tình.....chẳng phải người đã từng
nói với ta như vậy....”

“ Nếu ngốc! mà có thể yêu người, được
người yêu....ta cam nguyện trở thành kẻ
ngốc nhất thiên hạ....”

Lãnh Khuynh Thiên yên lặng nhìn ái nhân
trước mặt, phượng mâu nồng đậm ôn nhu
cũng tràn đầy ái tình, dù nàng thích hấn,
ái hấn,...nhưng chưa bao giờ biểu hiện
rõ ràng, cũng chưa bao giờ nói cả....ko
phải then thùng cũng ko phải e lệ....

Có lẽ đó là một điều tự nhiên thôi!!....

Dường như chúng ta ái nhau là vận mệnh
định sẵn rồi đi

Ta là kẻ ko tin trời phật! càng ko tin cái
gì là ‘số phận’

Ta chỉ biết mệnh ta ‘ tại ta ko do thiên’

Nhưng mà từ lúc gặp người.....ta lại tin
vào hai chữ ‘ định mệnh’

Nếu ko sao lại năm ấy ba tuổi, thời
không dị giới bị xé rách....ta lại gặp
người

Còn nhỏ như ta....nào biết tình chi một
tự, lại như thế đau lòng khi nhìn người
đau đớn

Nếu không, sao một kẻ trí nhớ ko được
tốt như ta lại năm ấy khắc sâu tiêu hải tử
ấy trong lòng

Nếu không sao lại cho ta một lần nữa gặp
người rồi lại ái người

Hai từ vận mệnh thật đơn giản nhưng

cũng lắm phức tạp...

Vận mệnh đưa đẩy chúng ta bên nhau...

Giờ đây lại đưa hai chúng ta cách xa...

Có từng hối hận, từng oán trách....??

Nhưng mà chỉ một câu ta ko hối hận....

Chỉ trách ko thể bên cạnh người nhiều hơn mà thôi.....

Môi anh đào khẽ chạm hần thân, nhàn nhạt hương vị ngọt ngào của huyết, phượng mâu tràn đầy ái tình....kề sát hần lỗ tai hần thắm thì đều gì đó, nhẹ nhàng cười khẽ, nụ cười ôn nhu như nước, xinh đẹp tuyệt luân....

Phong Tà Nguyệt ôn nhu cười nhìn y nhân trước mặt, nhãn thần tràn ngập yêu say đắm, khóe miệng nhàn nhạt ý cười....

Lãnh Khuynh Thiên thân ảnh dần mờ đi

nhật dần rồi hóa thành hư ảo....biến mất....hư vô.....!!!

Phong nhẹ nhẹ nổi lên, từng mảnh lá trúc thì thầm trong gió, như ca như khóc...

Dường như thân ảnh ấy hóa thành hàng vạn hạt tuyết rơi nhẹ, phủ khắp một vùng ko gian rộng lớn, tuyết xinh đẹp , ko phải tuyết trắng mà lạ chưa khi những hạt tuyết ấy lại màu tím xinh đẹp , huyền hoặc.....lả tả nhẹ nhàng khắp vùng đất huyết

Phép thuật dường như xảy ra, tuyết rơi đến đâu, vết thương trên cơ thể người nhanh chóng lành lại kết giả....đến đó!!

...hàng trăm hàng nghìn, hàng vạn người... như kì tích thân thể khế động đây, màu đỏ của huyết dường như ko

còn, hòa cùng tử tuyết (tuyết màu tím)
nơi nào có huyết lại nhanh chóng hóa
thành đóa hoa xinh đẹp , thứ hoa trong
suốt mê li trong tím ngoài đỏ trong vô
cũng diễm mỹ....hoa nở đâytừng
chiếc lá trúc xanh tươi phi vũ trong gió
tạo nên bức họa nhân gian mỹ cảnh... ..
Đó có chăng là phép lạ

Hay là kì tích chẳng...!!!.....

Ko phải! đó là Lãnh Khuynh Thiên dùng
còn lại linh lực cuối cùng của nàng ,
khuynh tận sức lực còn sót lại thực hiện
cầm chú gọi hồn.... đoạt lại hàng ngàn
sinh mạng từ Diêm la điện... ..

Phong Tà Nguyệt lẳng lẳng nhìn kì tích
xảy ra, ko nói....nhãn thần một mảnh đau
thương... ..

Dù biết kết quả sẽ là như vậy nhưng sao
vẫn ko không chế được tâm đau nha!!

Rõ ràng đã nói lời từ biệt nhưng vẫn
kiềm lòng ko đau quặn luyến buông tay
người

Rõ ràng....cuối cùng....người cũng nói
với ta ba chữ.... ‘ ta yêu người’

....nhưng mà lòng vẫn chưa thỏa mãn...

Chỉ là yêu thôi! Sao mà khó quá... ..

Khuynh Thiên...Thiên của ta nha!! Rốt
cuộc như thế nào, ta và người lại có thể
bên nhau.....!!!

Ngắm nhìn sao băng nhẹ lướt ngang
qua bầu trời

Tất cả nỗi cô đơn đều vỡ tan

Ngọn gió bên tai người thì thầm điều chi

Có thể nào thổ lộ cùng ta
Giọt lệ nhẹ nhàng lướt qua gò má
Xin hãy tha thứ cho sự yếu đuối của ta
Ta biết người muốn ta được hạnh phúc
Xin người hãy ôm lấy ta
Vì sao người không thể ở lại nơi này
Làm sao ta có thể quên được
Khoảng hồi ức mãi lệ được ở bên người
Vĩnh viễn chôn dấu trong tim
Dù cho người rời khỏi thế giới của ta
Ta cũng không thể rời lệ để người được
an lòng
Nếu như tái sinh gặp lại lần nữa
Vĩnh viễn ko quên ko rời khỏi người

CHƯƠNG 52: BỊ THƯƠNG

“ Hân tử tử!...mẫu thân sao còn chưa về nhà?...” Duệ Hi nghiêng đầu hỏi, lúng liếng mắt to chớp nhẹ, đôi mắt màu tím long lanh càng thêm mê người đáng yêu....

“ Là a!...Hân tử tử, nương thân khi nào mới về, Thần nhi nhớ người” Thần Hi chu môi hỏi, huyết sắc yêu đồng trát trát thật giống tiểu thỏ a..., nếu như Lãnh Khuynh Thiên thấy được cảnh này chắc chắn ôm chầm lấy hai tiểu bảo bối thân thân một chút

“ Tiểu thiếu gia, Hân nhi cũng nhớ tiểu thư ...” Hân nhi thở dài, tiểu thư cùng cô gia đi cũng hơn 3 ngày sao còn chưa về

!, ko biết lần này có chuyện gì xảy ra ko nhưng tâm nà^{ng} sao bất an quá, có gì đó rợn ràn^g khác thường khiến cho nà^{ng} càng thêm ủ rũ....

“ Hân tử tử,....cô gia về...” một lục y nha hoàn vội vã từ bên ngoài chạy vào thông báo cho ba thân ảnh uể oải trong phòng..! à ko phải là bốn chứ còn có tiểu bảo bảo vừa mới sinh a

“ Nương thân về nha?!!..”. Duệ Hi cùng Thần Hi hân hỉ chạy ào ra ngoài, đón chúng mẫu thân của chúng nó

Nhưng mà nếu như chúng nó biết mẫu thân luôn ôn nhu sủng nịnh với bọn nó ko còn trên này thế gian, hai đứa trẻ sẽ như thế nào đôi mắt đây?

Phong Tà Nguyệt như người mất hồn, mờ

mặt bước vào Lãnh phủ....

Đi cùng còn có vợ chồng Lãnh Phong
Tà.....cùng một số người, ai nấy đều tâm
trạng ủ dột, tràn đầy bi ai....muốn
khóc....

“ Ngoại công, ngoại mẫu...phụ
thân....nuơng thân đâu ?...” hai đứa nhỏ
kinh ngạc hỏi, mẫu thân ko về cùng phụ
thân sao chứ....

Lãnh Phong Tà đau xót nhìn hai đứa nhỏ
trước mặt, ko nói nên lời bi
thương....hắn làm sao có thể nói được
tin tức như vậy với bọn nhỏ đây... ..

“ Duệ nhi.., Thần nhi....mẫu thân ...mẫu
thân của các người không thể bên cạnh
chúng ta được nữa rồi.....” Đông Lan
nức nở khóc lên, ô..ô...đáng thương nàng

nha, như vậy thiện lương đáng yêu mê người tiểu cô nương sao lại như vậy dễ dàng ra đi

“ Ko ở bên....??...” Duệ Hi xanh mặt nhìn ngoại mẫu của mình , lại liếc sang nó ngoại công, thấy ngoại công anh tuấn khuôn mặt ko biết tự bao giờ lệ rơi đầy mặt....lại nhìn sang phụ thân, ngơ ngác... mờ mịt. Rốt cuộc là làm sao vậy..ngoại mẫu nói gì vậy..? tại sao mẫu thân lại ko bên cạnh họ nữa. Lẽ nào mẫu thân chán ghét chúng nó nên bỏ đi kia sao chứ....ko phải nha! Mẫu thân chẳng phải rất yêu thương chúng nó là gì...ko phải mà...!!

“ Ca, ta ko hiểu....” Thần Hi mờ mịt nhìn sang ca ca của mình , lắc đầu vẫn, mâu

quang có chút rung rung...nó ko hiểu ngoại mẫu nói gì nhưng mà nó lại nghe được mẫu thân ko bên cạnh nó nữa, nó rất khó chịu nha!...ko có mẫu thân ôn nhu săn sóc...ko có mẫu thân bên cạnhnó thật sự....thật sự ko được!!

“ Ô...ô...tiểu thư vì bảo vệ chúng ta mà mất , ko còn...” một hắc y nhân đau thương nói, òa khóc lớn lên, hắc là một ảnh vệ, một ảnh vệ của Lãnh gia....tiểu thư ko những có ơn với hắc mà còn giúp đỡ hắc gia nhiều lắm....tiểu thư lại vì mọi người tan vào hư không, hắc hán tử máu lạnh cả một đời, nước mắt như mưa... ..

“ Người nói cái gì?,...nói lại lần nữa... tiểu thư mất...tiểu thư ko còn trên thế

gian này" Hân nhi từ bên trong chạy ra hét lên, tay nhỏ bé níu lấy vạt áo hắc y nhân trước mặt, một tay ôm lấy tiểu bảo bảo, thân hình có chút ko ổn định hỏi... ..

" Là....." hắc y nhân gật đầu xác định... ..

" Ko thể nào...ko thể nào, tiểu thư là như vậy tài giỏi , ko thể nào như vậy dễ dàng mất đi được!...người nói dối...là người nói dối đúng ko....? !" Hân nhi khóc nức lên, lệ theo khóe mắt như dòng nước ồ ạt chảy ra ko kiềm chế được, tiểu thư của nàng , ôn nhu tiểu thư, luôn mỉm cười nhìn mình tiểu thư...ko còn....như vậy....sao có thể kia chứ...

" Hân cô nương,...." hắc y nhân áy náy

nhìn thanh tú tiêu cô nương trước mặt
“Ca, họ nói gì....mẫu thân tử...mẫu thân
ko còn....ca, có phải ta đang nằm
mơ....” Thần Hi mờ mịt quay đầu nhìn
xem ca ca của mình, chỉ là ko biết vì
sao khuôn mặt nhỏ bé tràn đầy nước mắt,
đôi huyết sắc yêu đồng càng thêm ướt át
ứng đỏ chộc người triu mến....

Duyệt Hi sắc mặt càng ngày càng tái, nhãn
thần mờ mịt ko tiêu cự, cũng chả còn
nghe thấy tiếng của mình đệ hỏi, bên tai
câu nói ‘mẫu thân đã mất’ cứ vang bên
tai nó, truyền lên trí óc non nớt của nó...
‘. mất..., tử....’ vô pháp nhìn thấy mẫu
thân. Không còn mẫu thân, mẫu thân ôn
nhu cười, mẫu thân ấm áp nhãn thần, mẫu
thân....ko còn ...! Âm thanh dần xa

dần....bóng tôi như ập đến nó,ngắt
xiu, nhỏ bé thân hình ngắt lịm đi giữa
nhiều người...

Đơn bạc.....

Đơn côi!!.....

Thê lương.....

Ai tịch.....

Mẫu thân...người ko còn cần ta và đệ đệ
nữa sao, còn có tiểu muội muội!!...

Mẫu thân chẳng phải người nói Duệ Hi
ngoan ngoan làm bài tập, ngoan ngoan
chăm sóc đệ đệ cùng tiểu muội muội
người sẽ nhanh quay về sao?...!!...

Mẫu thân, chẳng phải người đã nói suốt
đời này sẽ thương Duệ Nhi, sủng Duệ
Nhi, vô điều kiện yêu thương Duệ Nhi
sao

Chẳng phải người đã nói.....vĩnh không
rời xa Duệ Nhi cùng đệ đệ sao.....!!!

Mẫu thân, người lừa gạt Duệ nhi nha!!...
mẫu thân ko giữ lời là ko đúng !!.....cho
nên Duệ Hi cầu xin người mau trở về
đi....cầu xin người.....!!! (Tiểu Khuynh:
Duệ Hi a!! thật xin lỗi người * cúi đầu*)

CHƯƠNG 53: XÓT LÒNG

Bắc li quốc

Hoàng cung

“ Ngươi....ngươi nói cái gì? Lặp lại lần nữa..?!!” nam nhân thân hình lung lay tựa như sắp ngã khụy xuống. Nam nhân anh tuấn lãnh khốc khuôn mặt mờ mịt tựa như một hài tử bị lạc đường. Nam nhân điên cuồng nắm lấy vạt áo hắc y nhân mà vấn. Nam nhân ấy, là Bắc Li Ngạo

Bắc Li Ngạo, y thực sự điên rồi, thật sự điên rồi....y nghe thấy cái gì a?! Nàng, Khuynh Thiên của y, nữ nhân lúc nào cũng ôn nhu mỉm cười,mất, ta vào hư không.....vĩnh viễn không thấy

“ Hoàng thượng....là thật, thuộc hạ là

nhận tin từ Lãnh phủ..!...” hắc y nhân nói, mâu quang không dấu nổi kinh ngạc. Chủ thượng lãnh khốc của bọn hắn, hoàng thượng không coi nữ nhân là gì của bọn hắn lại vì một nữ nhân, một nữ nhân đã có phu quân, có hài tử mà thất không, mà....như muốn khóc!!

‘ Không thể nào.....’ Bắc Li Ngạo lắc đầu, y không dám nghĩ, càng không dám tưởng tượng....tại sao lại như vậy, chẳng phải Thiên mệnh hoa năm đó đã chữa trị cho nàng ko phải sao?

“ Thuộc hạ nghe được, là Lãnh tiêu thư...dùng sinh mệnh của mình đổi lại mạng sống hơn ngàn người,” hắc y nhân tiếp tục nói

“ Ha ha....” Bắc Li Ngạo cười lớn, Bắc

Li Ngạo cười thật to, nhưng mà sao âm thanh nghe chua xót, nghe bi ai quá...!!
Lãnh Khuynh Thiên nha, lại là cứu người.....!! ...

Rõ ràng bản thân không tốt lại đi giúp người khác, là người ngu ngốc hay thiện lương. Lãnh Khuynh Thiên, người trước khi cứu người có từng nghĩ đến cảm nhận của chúng ta không?!.....thật ngu ngốc!!
thật ngốc mà....!!

Ngu ngốc như người hà cớ gì lại khiến Bắc Li Ngạo ta yêu say đắm kia chứ.....,
Bắc Li Ngạo, người thật là một kẻ điên.....!!

Nam nhân anh tuấn, cả một đời tính kế, một đời tranh giành quyền lực. Nam nhân máu lạnh một đời, bỗng chốc mờ mịt mà

ngồi xuống đất, nước mắt một khắc như mưa.....

Bắc Li Ngạo, y không khóc đâu, y đường đường là vua của một nước, đường đường là bá chủ một phương sao lại rơi lệ được cơ chứ.

Y không khóc, chỉ là nơi khóe mắt, lệ vô cớ tràn ra thôi...!!.....

“Đưa trẫm đến gặp nàng.....” Bắc Li Ngạo nắm chặt lấy bàn tay của hắc y nhân mà nói, hắn muốn gặp nàng lần cuối cùng, trong đầu hắn nghĩ thế đấy, cứ mờ mịt mà đau thương cho nên y đã quên mất, nàng vốn không còn thân xác..... trôi vào hư không, hòa vào không khí...!!

Hắc y nhân, ảnh vệ của Bắc Li để nhiều

đời, hắc y nhân- hắc một người máu lạnh, vốn không hiểu như thế nào là ái , là tình nhưng mà giờ đây nhìn thấy chủ nhân cao cao tại thượng, chủ nhân quyết đoán lạnh lùng thường ngày của bọn hắc vì tình mà như thế này đây...!! khiến cho y thật sự ... muốn khóc!!.... ..

Than ôi! Một đời đế vương kiệt ngạo, không khuất phục bất cứ ai đến cuối cùng vì một nữ nhân mà nước mắt như mưa...!!

...

Thiên Vũ quốc

Điện công chúa

“ Tình nhi?, công chúa vẫn nhốt mình trong phòng sao” nam nhân âm thanh ôn hòa vắn, bạch y trường bào, cao quý khí chất, y chính là đế vương Thiên Vũ

quốc- Thiên Kỳ

“ là , hoàng thượng công chúa hai ngày nay không ăn không uống rồi, rốt cuộc là vì sao ?..!!...” tiểu nha đầu nghi hoặc vắn. Hai hôm trước, Hoàng tướng quân đến gặp công chúa không ngờ công chúa sau đó lại không ăn không uống, nhốt trong phòng hai ngày rồi

Thiên Kỳ đau lòng nhìn muội muội duy nhất của mình, thật ngốc tiểu nha đầu, sao lại ngốc quá vậy...lại đi yêu.....

“ Tình nhi, người lui đi.....” Thiên Kỳ nói

“ Là....” tiểu nha hoàng vẫn còn một bụng nghi ngờ nhưng mà ko thể ko lui a, híc! Ai biểu người ta là hoàng thượng mà nàng chỉ là một tiểu nha hoàng thôi!

Thiên Kỳ bước vào căn phòng muội muội của mình. Y than nhẹ, thở dài nhìn muội muội vốn xinh đẹp tuyệt luân nay lại xơ xác tiêu điều như vậy khiến y đau lòng không thôi!

“Tiểu Nhan...bớt đau lòng đi....” hấn an ủi

“Ca ca...” Thiên Nhan ngẩng đầu nhìn ca ca của mình, phượng mầu vốn xinh đẹp nay vì khóc quá nhiều mà sưng đỏ cả lên

“Ngốc! thời gian sẽ qua, và mọi chuyện sẽ tốt cả thôi....” y lại an ủi

“Nàng....không còn..., nàng đã nói là sẽ đến đây thăm ta, đã hứa cùng ta đi thiên sơn xem tuyết rơi , hứa cùng ta hưởng thiên hạ mỹ thực,..nhưng mà..nàng không

giữ lời nha....” Thiên Nhan thê lương cười

“ Tiểu Nhan....!!” Thiên Kỳ cũng không thể làm gì cho muội muội của mình thôi đau lòng được, bây giờ y chỉ có thể bên cạnh nghe muội muội tâm sự thôi

“ Ca ca, huynh biết không?...nàng thật đẹp, thật ấm áp.....” Thiên Nhan nhăn thần tượng niệm, cười khẽ rồi nói, nói rồi than nhẹ! Than rồi khóc....Haiz!! nữ nhân mỗi khi đau lòng là cả một vấn đề đó chứ

“ Ca ca..huynh không thắc mắc ta....” Thiên Nhan nghi vấn nhìn huynh trưởng từ nhỏ đến lớn yêu chiều sủng nịnh mình “ Tình yêu..vốn không có tội, chỉ là yêu không đúng người mà thôi...” Thiên Kỳ

nhàn nhật nói, muội muội ngọc, biểu hiện rõ ràng như vậy ta có thể làm sao không biết được chứ, cho nên ở Tam quốc chiến y mới về nước sớm hơn dự định, vì y không muốn muội muội của mình sa chân vào cấm kị ái tình này thôi, nhưng mà rất tiếc!! tình căn đã vướng, khó dứt...chỉ mong thời gian là liều thuốc tốt nhất chữa lành mọi vết thương

“Ca ca...” Thiên Nhan cảm động nhìn ca ca của mình, hai tay choàng lên tựa vào bờ vai gầy nhưng cũng thật kiên nghị của ca ca....có huynh thật tốt!!

Thiên Kỳ ôn nhu vuốt đầu muội muội của mình, cười khẽ.....!!!

CHƯƠNG 54: ĐÓN ĐAU!

Lãnh phủ mấy hôm nay không khí thập phần buồn bã, người chấp chương Lãnh gia, tuyệt đại thiên tài phát triển Lãnh gia đến mức điên phong. Người luôn ôn nhu giúp đỡ hạ nhân, người luôn mang đến cho người khác ấm áp cùng dương quang mất đi....ko còn trên thế gian này, ngay cả thân xác cũng chẳng thể giữ được. Như vậy một thiện lương nhân ai mà ko thương xót kia chứ..!!!

Điều tồi tệ nhất là hai vị tiểu thiếu gia ko chịu ăn uống gì cả cứ đòi hết tìm mẩu thân của bọn nó, hai đứa nhỏ khiến cho người khác thật đau lòng a!!....(Tiểu Khuynh: híc! Sao ta cảm thấy mình có

hơi ác quá không ta +_+)

“Tiểu thiếu gia, người ăn chút gì đi...? Người cứ như vậy tiểu thư sẽ đau lòng lắm....!” Hân nhi khuôn mặt nhỏ bé nhợt nhạt, không còn linh khí xinh động như thường ngày, khuyên bảo hai đứa nhỏ. Nhưng mà chính nàng ta cũng chẳng buồn ăn uống đó thôi....

“Hân tử tử....mẫu thân đã về chưa!....” Thân Hi khuôn mặt nhỏ nhắn ngẩng đầu hỏi, nhãn thần mờ mịt, sung đỏ ửng át cho thấy nó đã khóc rất lâu

“Tiểu thiếu gia....ô..ô....người đừng hỏi nữa đích, ta đau ...thật đau!!....” Hân nhi lại tiếp tục khóc, khó khăn lắm mới ngăn được nước mắt nhưng mà tiểu thiếu gia cứ như vậy hỏi khiến nàng lại nhớ đến ...

Ô ... ô!!, tiểu thư của nàng, tiểu thư xinh đẹp luôn ôn nhu gọi mình một tiếng ‘ Hân nhi’luôn dịu dàng nở cười với nàng....không còn...

“ Mẫu thân, Thần Nhi sẽ ngoan mà! , sẽ không làm nũng với người nữa đâu , cũng sẽ nghe lời ca ca, ko dành mẫu thân với ca ca nữa nha....!! Thần nhi sẽ ngoansẽ nghe lời học thật tốt, học y thật tốt.....cho nên mẫu thân người mau về được không?!!.....ô...ô....Thần nhi sẽ ngoan mà...!!...” tiểu hài tử đáng yêu, đôi mắt ửng đỏ, khóc nức lên, lệ uông uông hai tròng mắt tay nhỏ bé ôm lấy bức họa hân mẫu thân ô ô khóc....!!!...

Đã từng chịu bao người đời ghẻ lạnh
Đã từng bị bao kẻ phỉ nhổ

Đã từng ko biết bao người xua đuổi nó...
Nhưng mà dù uất ức quá, ủy khuất quá...
Nhưng mà cũng không khó chịu như bây
giờ

Có cái gì nhức nhối lắm...

Có cái gì như ai dùng tay bóp nát tâm nó
vậy

Đau ... !! đau quá!....mẫu thân,...mẫu
thân..!!!

Duyệt Hi nhìn đệ đệ đau thương , trầm mặc
ko nói, từ sau lúc ngất xỉu nó cũng chả
nói một lời, cũng ko quan tâm đến mọi
người xung quanh. Dường như quay trở
lại với 4 năm về trước, nó đóng tâm với
tất cả mọi người vậy. Lãnh Khuynh Thiên
mất đi có lẽ là cú sốc ảnh hưởng rất lớn
đến nhiều người mà hai hài tử đáng yêu

này là nhiều nhất...

Người hãy tưởng tượng xem, hai đứa nhỏ từ lúc ý thức được sự sống thì mọi người đều coi bọn nó như quái vật ngay cả bố mẹ ruột cũng vậy. Khó khăn lắm mới có một người ôn nhu yêu thương sủng ái bọn nó, coi bọn nó là bảo bối, trân trọng từng chút....mà nay người đó lại bỏ bọn chúng đi mất, cũng giống như người mù tìm được ánh sáng ko bao lâu thì lại bị mù...thất vọng cùng đau đớn bao bọc lấy tâm hồn bé nhỏ của tụi nó, khiến cho hai đứa trẻ mờ mịt như hai tiểu thú bị lạc đường vậy.....bi ai...xót xa cũng lắm đáng buồn....

Phong Tà Nguyệt ba ngày rồi cũng ko để ý đến việc khác. Dù đã hứa với nàng cố

gắng sống tốt nhưng mà nói là một chuyện, thực hiện lại là một chuyện khác ,....hắn cũng khó quá, đau quá.....rất muốn cùng đi theo nàng,....nhưng mà khi hắn đi rồi, gặp nàng nàng sẽ rất oán trách hắn

Nàng luôn là như vậy, tuy tỏ vẻ bất cần nhưng ai hết nàng là kẻ có tấm lòng lương thiện nhất thiên hạ....ôn nhu là nàng, thuần khiết là nàng, cao ngạo như nàng, ma mị như nàng...từng chút..từng chút đậm sâu trong trái tim băng giá lạnh lẽo của hắn...có lẽ cũng là ngay từ lúc gặp nhau đầu tiên đó....

Lần gặp gỡ như là định mệnh.....thời ko đảo lộn, thật hoang đường nhưng mà lại thật sự.....cuộc đời lắm khi những

chuyện bất ngờ...

Nếu như ngày ấy hắn không đến đó rừng trúc...

Nếu như ngày ấy không si mê trong âm áp đó....

Nếu như không mê luyện kia ôn nhu tiểu dung

Không say đắm trong sủng nịnh ánh mắt ấy.....

Liệu băng tâm của hắn có vỡ tan... ..

Liệu hắn có như vậy ái nàng đích đậm sâu...

Như vậy....giờ đây hắn sẽ ko đau lòng.....?!!

Nhưng mà hắn thà đau thà nát tâm can... cũng ko muốn quên nàng nha.

Không muốn quên, không thể
quên....cũng ko muốn trốn tránh...

Ái tình...!!..dù ngắn nhưng ta không tiếc
nuôi... ..

Lãnh Khuynh Thiên...Khuynh
Thiên....Thiên....!!.....ta ái người...rất ái
người !..cho nên nếu như trên thế gian
này có kiếp sau, xin cho phép ta một lần
nữa gặp được người....đem này phân
chân ái...đậm sâu con tim....cùng người
một lần nữa!...được không?!!

Lời đã dứt

Đừng hỏi hận

Đừng hứa hẹn thêm

Duyên phận đã hết

Người quay đi

Điều xứng đáng nhất để ta lưu luyến
Chính là tình yêu của người
Bước trên con đường vô tận
Đâu là hành trang ta có thể mang theo
Cố gắng kìm dòng lệ
Trái tim tan vỡ có gì giảm bớt đau xót
Liệu ta có thể được tự do
Khi ta buông tay người
Cát bụi che mờ đôi mắt
Hình bóng người mơ hồ lướt qua
Đừng để nỗi đau níu giữ bản thân
Ta ko hối hận vì đã yêu
Chân trời kia từ nay vĩnh viễn cô tịch
Ngọn đèn phía bên bờ xa xôi
Mình ta phiêu bạt trên dòng đời
Ta ko hối hận đã nhận lấy tình yêu của

người

Chỉ tiếc ko thể nên người đến cuối đời
Hạnh phúc ngắn ngủi đã khiến ta mãi
nguyện

Chỉ cần dũng cảm từ bỏ sẽ đạt được hạnh
phúc

Sẽ hạnh phúc.....!!!!!!

CHƯƠNG 55: THAN CHO AI? KHÓC CHO AI?

Minh cung

Ánh nến hiu hắt tỏa ánh sáng dịu nhẹ, nam nhân một thân hồng y tà mị, ngạo nghễ không kiềm chế được. Nam nhân như vậy vì có gì đôi hoa đào mắt, bình thường câu hồn nhân tâm, mị hoặc nay lại ngơ ngẩn, một mảnh đau lòng hòa bi ai. Y muốn khóc, thực sự rất muốn khóc nhưng mà y không thể khóc, như vậy nàng sẽ áy náy, sẽ không an tâm mà ra đi.... Tay lấy ra trong lòng mảnh lụa tím, là ngày ấy, y lén cắt đi, không biết nàng có phát hiện ?!! nhưng mà dù biết thì như thế nào a, bây giờ..còn có ý nghĩa sao....

Bàn tay chạm nhẹ, thật ôn nhu, thật quyến
luyến tựa như chạm vào hi thể trần bảo
thể gian vậy. Bổng dung y cười khẽ, nhãn
thần mơ hồ tưởng niệm

Tử y giai nhân, thuần túy mị hoặc, cũng
thật thanh khiết cao ngạo. Mỗi lời nói,
mỗi nhãn mi mày cười....như ẩn như
hiện trước tầm nhìn của y!

“ Thiên...” bất chợt hấn thốt lên như thế.
Và rồi thân hình như sững lại....là mộng,
hắn chỉ là tưởng tượng mà thôi!!..Lãnh
Khuynh Thiên với hắn sao lại cười ôn
nhu như thế được, nàng lúc nào cũng chỉ
trêu đùa khiến hắn tức hộc máu thôi!!

Tay nâng lên một cốc rượu điên cuồng
mà uống, uống thật say thật đã....uống
càng nhiều càng tốt!!

Y muốn say, như vậy say sẽ không tỉnh,
sẽ không nhớ, cũng không đau lòng....

Người ta nói nhất túy giải thiên sầu mà
nhưng vì sao y càng uống lại càng tỉnh
thế kia... ..

Thật mệt mỏi quá!! Lãnh Khuynh Thiên,
ngươi đúng là vận mệnh của ta mà, một
đời bi thương, một đời bi lụy..!!

Hồng y vẫn tà mị, vẫn phong lưu, vẫn
ngạo nghễ.....

Rượu đầy, rượu tràn ly, rượu thấm vạt
áo.....

Rượu đổ trong miệng, rượu chảy vào
tâm.....

Nhưng vì có gì.....mãi không
say.....

Vệ Vương phủ

Hai nam nhân khuôn mặt vài phần tương tự. Một người long bào cao quý, tuần mỹ vô trù, giơ tay nhắc chân tràn ngập khí thế hoàng gia. Một người vẫn thanh lãnh bạch y, trong trẻo như trích tiên

Tán cây tử đằng, màu tím xinh đẹp, huyền hoặc

Hoa rơi, hoa lìa khỏi cành, hoa bay trong gió

Một trời hoa tím thanh lãnh....tịch tịch...

Cô tịch.....

Thê lương.....

“Màu tím có gì đẹp sao nàng lúc nào cũng chỉ vận trang phục màu tím nhỉ?...”

Vệ Minh Kỳ cười nhẹ vắn, vắn hần, hay là vắn đê đê của hần đây

Lãnh Khuynh Thiên a, người đã nói cùng
bồi ta làm tri kỉ một đời lại như vậy thất
hứa.....người...thật khiến cho ta...

Vệ Minh Kha cười khẽ không nói, mục
quang không dấu nổi bi ai, dù cố che đậy
vẻ ngoài lãnh tĩnh nhưng vẫn khiến cho
người khác cảm thấy y càng cô đơn, càng
bi thương...

Hắn là thế, mỗi khi gặp chuyện đau lòng
lại càng tỏ ra kiên cường, lãnh tĩnh
nhưng mà càng như vậy càng khiến cho
người ta đau lòng hơn thôi

Vệ Minh Kỳ than khẽ nhìn đệ đệ của
mình, ánh mắt xa xăm lại ngẩn nhìn
mảng hoa tử đằng...

Nàng đã từng nói với ta: “nàng thích
màu tím huyền hoặc của tử đằng, nàng

tôn trọng sắc trắng thanh lãnh thánh khiết.....nhưng mà duy yêu màu xanh của trúc, hương vị thanh nhã, trúc đơn giản, mộc mạc...nhưng lại kiên nghị.....” Vệ Minh Kha chột lên tiếng “ Trúc thanh nhã sao...” Vệ Minh Kỳ lẩm nhẩm.....,

“ Là vì dưới tán trúc nàng gặp được hắn...người mà nàng yêu một đời....” Vệ Minh Kha cười giễu.

Ta thật ghen tỵ với hắn, nếu như ta gặp nàng trước, có chăng nàng sẽ ái ta..ta luôn tự hỏi trăm ngàn lần như thế....nhưng mà cuộc sống đâu có hai từ ‘ nếu như’ đúng không?...!!

Vệ Minh Kha cúi đầu, ôn nhu ngắm người trong họa, nữ thân thánh khiết tựa

như vàng trắng, nữ nhân ôn nhu âm áp ý
cười....quyến luyến khó buông...

Đã nói sẽ bỏ cuộc, đã nói sẽ quên, đã
nói sẽ từ bỏ, không vương bận

Nói nhiều như thế, nhưng rốt cuộc chẳng
thể làm được gì.....

Yêu một người đã khó, quên người mình
người mình yêu lại là chuyện khó hơn....

Hạo Nguyệt quốc

Hoàng cung

“Ha ha....hay lắm, chết thật đáng!!” Nữ
nhân điên cuồng cười to, nàng thật sự
căm ghét nàng, vì có gì lại được nhiều
nam nhân ưu tú để ý trong khi đó phu
quân của nàng lại không cho nàng dù chỉ
là một nụ cười giả tạo ...

Nữ nhân trang dung cao quý, nhưng hành

động lời nói khiến cho người ta không
lắm hảo cảm, nữ nhân tên gọi Nhạc Phi
Yến, đương kim Hạo Nguyệt hoàng triều
Nhạc phi

“ Không được nói....” âm thanh trĩ nện,
ẩn nhẫn tức giận, hài tử cũng khoảng tám
tuổi thôi, đôi mắt mở to cho thấy đứa nhỏ
vô cùng tức giận nha

“ Hạo nhi, ngươi ra đây làm gì....” Nhạc
phi nhíu mi nhìn hài tử của mình

“ Mẫu phi, người không được phép
nguyên rủa Khuynh di’ hài tử không ai
khác chính là Vệ Minh Hạo đáng yêu của
chúng ta, nó nghiêm mặt nói, còn nhỏ
tuổi nhưng khí chất uy nghiêm không thể
xâm phạm của một bậc đế vương sau này
đã bắt đầu hiển lộ

“ Người nói cái gì? Hừ!! Lãnh Khuynh Thiên người thật giỏi., đã lấy mất tín nhiệm phu quân của ta lại lấy đi tình cảm mẫu thân của ta sao.... chết cũng đáng..!! ...” Nhạc phi hừ lạnh

“ Mẫu thân, ta nghiêm túc nói cho ngài lần nữa, nếu như người còn xúc phạm một lời về Khuynh di, ngay cả ta cũng không tha cho ngài đâu...” Vệ Minh Hạo gần từng tiếng nói, xoay người bước đi, bỏ lại Nhạc phi còn đang ngẩn ngơ.....

Hài tử của nàng, vì một nữ nhân khác mà lớn tiếng với nàng...?! ... Nàng đã sai chỗ nào, nàng chỉ muốn hắn học tập thật tốt để làm vương, như vậy ko tốt sao?! ... nàng không có sai, đúng vậy ko sai, có sai chính là Lãnh Khuynh Thiên thôi

Vệ Minh Hạo ngồi ngẩn ngơ trong khu
ngự hoa viên, nó nhớ lần đầu tiên gặp
Khuyh di là ở nơi này. Khuyh di vì
bảo vệ Thần Hi mà nhận cú đánh của một
tiểu thái giám... ..

Nó nhớ Khuyh di luôn mỉm cười áp áp
nhìn nói, nó nhớ Khuyh di luôn ôn nhu
vô điều kiện mà sủng nó

Nó nhớ người...thật sự nhớ lắm,,

.....

Khuyh di, chẳng phải người đã nói....cả
một đời bên cạnh thương tiểu Hạo, sủng
tiểu Hạo...một đời sao..?!!

Khuyh di.....người thật không ngoan
chút nào, lại thất hứa với một tiểu hài tử
nhà.....!

Lệ trong khóe mắt tiểu hài tử vô thanh vô

tức rơi, nước mắt lăn dài trên má, một
vết dài...nó kiên cường ngẩng đầu không
cho nước mắt rơi xuống. Nó không được
khóc, nó..là nam hài mà, là hoàng tử
mà..cho nên nó không được phép..khóc!!
Nó chỉ khóc.....khi bên cạnh người
thôi!! Khuynh di,,!!!!

CHƯƠNG 56: BA NĂM

Thời gian là liều thuốc tốt nhất chữa lành mọi vết thương

Thời gian trôi đi theo năm tháng phủ đi bao bụi mờ quá khứ

Nhưng mà có những thứ, những người, những việc.....

Dù chục năm, trăm năm qua đi....vẫn khắc sâu đến tận chân tâm

Càng lâu càng đậm....càng luyện càng si.....

Từ ngày Lãnh Khuynh Thiên ra đi cũng hơn 3 năm ...

Ba năm.....không dài nhưng cũng không ngắn... ..

Có những việc theo ba năm đó cũng đổi thay rất nhiều...

Lãnh phủ... ..

“ Duệ ca ca.....” tiểu oa nhi xinh đẹp chừng 3, 4 tuổi , béo mập khuôn mặt nhỏ nhắn, lúng liếng mắt to...hồng nhuận môi nhỏ nhắn..thật đáng yêu tiểu nữ oa nha...!!!

“ Vân nhi...!!!” Duệ Hi bây giờ đã 10 tuổi rồi, hài tử năm xưa bắt đầu trưởng thành nhiều lắm, non nớt khuôn mặt hiện lên vài nét anh tuấn, đôi tử mâu càng thêm xinh đẹp mê ly.....có lẽ vài năm sau hắn sẽ trở thành một tuyệt thế mỹ nam tử ,..chỉ là khuôn mặt đáng yêu kia hiện rõ sự lãnh khốc, chỉ khi nhìn tiểu nữ oa nhân thần dần nhu hòa xuống, nhàn nhạt

ôn nhu...cùng tưởng niệm. Vân muội
muội càng ngày càng có nét giống mẫu
thân , chỉ là mẫu thân ôn nhu ấm áp còn
vân muội lại đáng yêu nghịch ngợm....

Nhớ quá! Mẫu thân người đã đi ba năm
rồi nha..!!

Chẳng lẽ người thật sự ko cần Duệ nhi
nữa sao...

Duệ nhi vẫn nghe lời mẫu thân chăm chỉ
học tập cùng chăm sóc tốt cho đệ đệ
cùng muội muội ...!!...

“ Vân nhi, người lại nghịch ngợm rồi,
mau trả túi thơm cho ta.....” từ xa chạy
tới một thiếu niên khoảng 10 tuổi, huyết
sắc yêu đồng càng thêm nét cá tính, Thân
Hi sau ba năm ko còn là đứa trẻ hay
khóc nhè cùng làm nũng ... Lúc trước

như vậy là vì muốn gây chú ý cho mẫu thân... bây giờ người ko còn, nó chỉ còn biết thêm mạnh mẽ lớn lên thôi, hài tử đáng yêu năm xưa nay càng thêm lãnh đạm, chỉ khi cùng người nhà mới có vài nét ôn hòa hiếm thấy.....

“Thần ca ca!...túi thơm thật xinh đẹp nha!...cho Vân nhi được ko?....” nữ oa chớp mắt to khả ái nói.

Nếu như thường ngày Vân Hi dùng bộ dáng đáng yêu này thì Thần Hi ko ngại gì tặng cho nàng nha, nhưng cái này là ko thể, đó là món quà đầu tiên mẫu thân tự tay làm cho nó,.....rất quý giá dù đem cả thiên hạ đổi lấy nó cũng ko muốn a..!!

“Ko được! Vân nhi có thể lấy bất cứ cái gì, chỉ có cái đó là ko được....” Thần Hi

căn răng nói, hấn thường ngày rất sủng
muội muội nhưng màchỉ có cái đó là
ko thể được , trong đó chứa đầy hương
vị của mẫu thân...nó luyện tiếc

“ Ô..ô... Vân nhi chỉ thích cái này a,
Thần ca ca ko thương ta....” nữ oa khuôn
mặt đáng yêu nhăn thành một đoàn, nước
nở nói

“ Vân nhi đừng khóc!,tata.....”
Thần Hi khó xử nhìn tiểu muội muội,
lại liếc sang nhìn hấn ca ca...nhờ giúp
đỡ

Duyệt Hi mờ mịt nhìn tiểu tử thơm trước
mặt...đó là món quà đầu tiên mẫu thân
tặng Thần nhi , lúc đó nó cũng từng ước
quá, mẫu thân cũng làm tặng nó một
cái...nhưng mà ko biết sao lại mất đi,

lúc đó nó thật sự tức giận bản thân mình sao lại như thế bất cần nha!.... mẫu thân ôn nhu cười nói rằng sẽ giúp hấn làm cái khác...nhưng mà chưa kịp làm....người đã ko còn.....!!!

“ Vân nhi, mau trả cái đó cho Thần hi.....ca ca giúp người mua cái khác được ko?..” Duệ Hi ôn nhu vuốt đầu muội muội của mình

“ Ko thích..Vân nhi thích cái này nha... hương hương..ấm áp....” tiểu nữ oa cau mày nói, ko hiểu sao nó rất thích vật nhỏ này , thật dễ chịu khi ôm vào lòng...ấm áp khiến nó quyến luyến ko đành buông tay

“ Vân nhi!...ca ca nói người ko nghe sao....”.Duệ Hi có chút tức giận nhìn nữ

oa trước mặt, sao nàng ko thể ôn nhu như mẫu thân được chứ, như vậy thì tốt biết bao....

“ Ô...ô....ca ca ko thương ta, bắt nạt ta....” tiểu nữ oa nức nở khóc, tay nhỏ bé nhét túi hương của Thần Hi vào tay Duệ Hi, xoay người chạy đi... ..

Duệ Hi nhìn chăm chăm túi hương trong lòng bàn tay nó, nhớ đến lúc mẫu thân ôn nhu thêu từng nét họa tiết xinh đẹp kia túi rồi mỉm cười trao cho nó....khiến cho lãnh khốc như nó, mắt có chút đỏ....khẽ cắn chặt môi để ko bật ra tiếng, bờ vai bé nhỏ nhẹ nhàng run lên vài cái... ..

“ Ca ca!!...ngươi giữ lấy vài ngày đi....sau đó trả lại cho ta....” Thần Hi khẽ đặt tay lên vai Duệ Hi nhẹ giọng nói,

nó biết ca ca đang nhớ đến mẫu thân đó,
chỉ có mẫu thân, mẫu thân ôn nhu dịu
dàng, mới có thể khiến băng sơn ca ca
hóa thành nhiều chỉ nhu !!....

“ Ân.....Thần nhi, cảm ơn người.....”

Duệ Hi ôn nhu cười nhìn đệ đệ của mình

“ Chúng ta là huynh đệ.....” Thần Hi
cười khẽ... ..

Bắc Li quốc

Hoàng cung

Ngự hoa viên

Lẽ ra ngự hoa viên vốn là nơi trăm hoa
đua sắc rực rỡ nhưng mà hoàng cung Bắc
Li quốc chỉ có duy nhất một loại...đó là
trúc...

Trúc được trồng là vì tưởng niệm một

người, nhưng nhớ một người...

Trúc ko xinh đẹp nhưng lại là một phen ý vị.cao ngạo đơn giản nhưng cao quý nói không nên lời....giống người ấy... ..

Lúc này trong ngự hoa viên một đình nhỏ có bốn nam nhân ngồi đó, bốn người bốn loại hình, kẻ ma mị, kẻ lãnh thanh trong trẻo, người tuấn mỹ vô trù, kẻ băng sơn lãnh khốc....nói chung bốn nam nhân ấy ko chỉ tuấn mỹ bề ngoài mà tài năng cũng đứng đầu trong thiên hạ, nữ nhân ko biết bao nhiêu người điên cuồng nha... ..

“ Bắc Li Ngạo....cuối cùng ngươi cũng lập hậu....đến! ta chúc mừng ngươi...” ma mị nam nhân, một thân hồng y phá lệ mị hoặc, thêm cặp hoa đào phượng mắt càng thêm tà mị. Hắn không ai khác chính

là Hạo Thiên Diễm, cung chủ Minh
cung....ba năm trôi qua, Minh cung càng
phát triển ko thể ngờ...ko một tổ chức
nào trong gian hồ dám đụng đến
Bắc Li Ngao cười khỏ nhìn bốn
người....là a! hấn lập hậu, một nữ nhân
thông minh hoạt bát, hấn ko yêu nàng
nhưng cũng ko chán ghét nàng...như vậy
cũng ko tệ đi. Có lẽ người ấy, phân tình
cảm hấn dành cho người ấy cứ chôn đến
tận góc sâu cùng con tim đi...

“ Người còn nói hấn, chẳng phải người
cũng có Thiên Nhan công chúa là gì....”
Vệ Minh Kha thanh âm trong trẻo nhìn
Hạo Thiên Diễm nhàn nhạt nói, khẽ nâng
lên chén rượu uống một ngụm....cay
đắng, chua ngọt...cũng xót xa phân tâm

“ Là a!...nàng là một cái hiền lành thê tử
nha!!!hắc hắc....như vậy ko tệ....” Hạo
Thiên Diễm ma mị cười , lấy Thiên Nhan
là vì nàng có nét ôn nhu giống
nàng....với lại....hắn ko muốn nàng áy
náy nha...!!!nàng là như vậy thiện lương ,
thà mình đau cũng ko muốn người khác
khó chịu..cho nên Lãnh Khuynh Thiên ta
đã có thê tử a, ...người khả hài lòng...
tuy ko ái nàng đậm sâu như người, nhưng
ta sẽ trọn đời đối tốt với nàng, ko cho
nàng chịu khổ , cho nên người có thể an
tâm rồi....

“ Vậy còn người, Vệ Minh Kha, nghe nói
quận chúa Hạ Lan Tuyết rất có ý với
người a....” Bắc Li Ngạo nhìn lại Vệ
Minh Kha, vẫn một thân bạch y thanh

lãnh trong treo

“ A ... a.aa...ko ngờ tin tức của người lại như vậy nhanh!....” Vệ Minh Kha nhàn nhạt cười, than nhẹ vài tiếng.....

“ Nàng là một cô nương tốt !....hoàng huynh hạ chỉ ta tháng sau đón nàng vào phủ làm vương phi.....” Vệ Minh Kha cười khỏ nói

“ Người đồng ý!” , Hạo Thiên Diễm kinh ngạc, hắc đầu phải là loại người nghe lời người khác như vậy

“ Là a!...cũng phải lấy thôi....chẳng phải các người đều theo ý nguyện của nàng tìm kiếm cho mình thích hợp bạn đời là gì!....” Vệ Minh Kha liếc mắt hai người cười nói, mâu quang như giãn ra tràn ngập ôn nhu khi nhắc đến nàng...

“ Đúng vậy!...như vậy...nàng có phải hay ko sẽ an lòng a!..” Hạo Thiên Diễm nhẹ giọng nói...hoa đào mắt nhàn nhạt độ ẩm....

“ Có lẽ đi.....” Bắc Li Ngạo cười khỏ. Nàng như một giấc mộng đẹp mà bọn họ ôm ấp trong lòng, mộng tan bọn họ cũng nên tỉnh nha.... sống lại thực tế....bọn hấn cũng sẽ chọn cho mình hạnh phúc và giấc mộng ấy sẽ chôn vào tận chân tâm, ...vĩnh viễn.....

“ Phong Tà Nguyệt....còn người ?” , Vệ Minh Kha nhìn hắc y nam nhân trước mặt, búp bê khuôn mặt khiến hấn dường như chỉ là thiếu niên tròn đôi mươi, nhưng mà nét lãnh khốc ko hề giảm xuống, từng ngày càng tăng càng lạnh lẽo

giống như một khối băng....

Vô tâm... ..

Vô hồn.....

CHƯƠNG 57: KHÚC KHUYNH CA

Phong Tà Nguyệt ko nói, nhãn thần có chút vô hồn nhìn ba người còn lại, ko nói vì ko biết nói gì hay chẳng có gì để nói ?!

Ba năm,ba năm ko có nàng, hấn
Cô đơn cũng lắm tịch mịch.....

Bốn người trầm mặc, ai cũng có mỗi suy nghĩ riêng....ko nói nên lời đích xúc cảm bi ai... ..

Rốt cuộc đến khi nào, vết thương này mới lành lại đây...

Vết thương da thịt ba năm trước đã ko còn một vết sẹo...

Nhưng mà vết thương lòng chưa bao giờ
ngừng đổ máu...

Càng đau...càng xót.....

Là tâm ai xót!!..là lòng ai nhức nhối!!

.....

Bốn người bọn họ lẽ ra ko ai quen ai,
bốn người bốn góc cuộc đời ko đụng
chạm đến nhau, nhưng rồi số phận lại
đẩy bốn con người đó gắn kết với nhau,
từ tình địch trở thành tri kỉ....chung vì
chỉ vì một người...

Vận mệnh cũng thật lắm trò đùa....!!!.....

Bốn nam nhân tài khuynh thiên hạ, kẻ
thanh lãnh trong trẻo vô tâm vô tình, kẻ
yêu diễm mị hoặc đào hoa vô số, kẻ lãnh
khốc lạnh lùng băng tâm, người đa đoan
tính toán chưa từng thật lòng với bất cứ

ai....lại cùng động tâm với một
người.....

Số phận cũng lắm nghiệt ngã....!!!.....

Đã từng rất chán ghét nữ nhân, đã từng
coi là trò đùa....từng lạnh lùng hết thấy
chung vì lại vì một người mà khóc, mà bi
thương....mà rơi lệ....

Định mệnh oan trái chẳng....!!!.....

Cuối cùng vì một người mà khuynh tấn
thiên hạ..... ..

Từng hi vọng có thể bên nàng chấp chũ
tay cùng nhau giai lão

Từng ôm ấp chấp niệm nàng sẽ bên
cạnh...

Từng tranh quá được nàng ái... ..

Từng giành qua nàng đích yêu.....

Nhưng mà.....

Cuối cùng bọn họ lại hiểu được một chân lí....vô cùng đơn giản nhưng phải mất nhiều năm mới có thể lĩnh ngộ được...

Ái một người chỉ mong người đó được hạnh phúc

Ái một người ko chỉ là bên cạnh ngày ngày gặp người đó

Yêu một người cũng không nhất thiết được nàng đáp lại

Yêu một người cũng không nhất thiết phải nói câu ‘ ta ái người’

Chỉ là.....

Ái một người nếu nàng có thể hạnh phúc là tốt rồi

Yêu một người, có thể từ đằng xa ngắm

nhìn nàng cũng có thể

Ái một người cũng không cần nàng cùng
người chấp chữ tay cùng nhau giai
lão...., chỉ một khắc cũng hiểu được hai
chữ ‘ hạnh phúc’

Yêu nàng..chỉ cần cho người một nét
cười thoáng qua....cũng đủ cho người
ôm nổi tình si trọn một đời.....!!...

Loạn thế khuynh ca... ..

Này thời loạn thế.....

Này khúc khuynh ca....

Cuối cùng vì ai mà tạo nên đích loạn

Vì ai mà tấu nên khúc khuynh ca... ..

Kết thúc của chúng ta có lẽ là không mỹ
lệ...

Nhưng mà...ta không hối...

Người cũng ko oán.....

Ái tình..!!! đôi khi có nhất thiết phải bên nhau....??!!

Cao sơn lưu thủy, tri kỉ nơi nào

Mây gió thoảng khúc nhạc tàn

Hoa nhê thường, mi tựa liễu

Đường kiếm bay tựa cầu vồng

Ôm vò rượu thoảng cuồng nồng

Quang cảnh năm xưa hiện lên trong
thoáng chốc

Đơn độc cả một đời cũng chỉ vì tình

Có hoan hỉ ắt có phiền muộn

Kiếm phủ phong sương hồng trần khó dứt

Phù sinh hoán kiếp tâm vẫn vẹn nguyên

Thả mối chân tình theo gió xuân

Đường về huyền ảo ánh nguyệt quang

Duyên khởi duyên phận thật khó phân
Hồng nhan ngấn ngủi, chữ tình viết như
thế nào

Ngao du tứ hải kiếm vọng cửu thiên
Suốt đời tình mãi vẫn vương

LOẠN THỂ KHUYNH CA- KHUYNH
TUYẾT: panda83: panda83: panda83:
panda83: panda83: panda83: panda83:
panda83:

hehehe tem + phong bì của ta
kkkkkkkkkkkkkkkkkk

Thanks nàng nhiều ^^

hay lắm ... thanks tử nhiều

hay quá ...

tiếp đi tử ơi

liệt chị ý có sống lại không vậy

CHƯƠNG 57: KHÚC KHUYNH CA:

panda61: panda61: panda61: panda61:
panda61: panda61: panda61: panda61:
panda61:

http:

//khuynhtuyet.files.wordpress.com/2011/
w=593 (http:

//khuynhtuyet.files.wordpress.com/2011/

Phong Tà Nguyệt ko nói, nhân thần có
chút vô hồn nhìn ba người còn lại, ko nói
vì ko biết nói gì hay chẳng có gì để nói
?!

Ba năm,ba năm ko có nàng, hấn

Cô đơn cũng lắm tịch mịch.....

Bốn người trầm mặc, ai cũng có mỗi suy
nghĩ riêng....ko nói nên lời đích xúc cảm
bi ai... ..

Rốt cuộc đến khi nào, vết thương này mới lành lại đây...

Vết thương da thịt ba năm trước đã ko còn một vết sẹo...

Nhưng mà vết thương lòng chưa bao giờ ngừng đổ máu...

Càng đau...càng xót.....

Là tâm ai xót!!..là lòng ai nhức nhối!!

.....

Bốn người bọn họ lẽ ra ko ai quen ai, bốn người bốn góc cuộc đời ko đụng chạm đến nhau, nhưng rồi số phận lại đẩy bốn con người đó gắn kết với nhau, từ tình địch trở thành tri kỉ....chung vì chỉ vì một người...

Vận mệnh cũng thật lắm trò đùa....!!!.....

Bốn nam nhân tài khuynh thiên hạ, kẻ

thanh lãnh trong treo vô tâm vô tình, kẻ
yêu diễm mị hoặc đào hoa vô số, kẻ lãnh
khốc lạnh lùng băng tâm, người đa đoan
tính toán chưa từng thật lòng với bất cứ
ai....lại cùng động tâm với một
người.....

Số phận cũng lắm nghiệt ngã....!!!....

Đã từng rất chán ghét nữ nhân, đã từng
coi là trò đùa....từng lạnh lùng hết thấy
chung vì lại vì một người mà khóc, mà bi
thương....mà rơi lệ....

Định mệnh oan trái chẳng....!!!....

Cuối cùng vì một người mà khuynh tấn
thiên hạ.....

Từng hi vọng có thể bên nàng chấp chữ
tay cùng nhau giai lão

Từng ôm ấp chấp niệm nàng sẽ bên

cạnh...

Từng tranh quá được nàng ái... ..

Từng giành qua nàng đích yêu.....

Nhưng mà.....

Cuối cùng bọn họ lại hiểu được một chân lí....vô cùng đơn giản nhưng phải mất nhiều năm mới có thể lĩnh ngộ được...

Ái một người chỉ mong người đó được hạnh phúc

Ái một người ko chỉ là bên cạnh ngày ngày gặp người đó

Yêu một người cũng không nhất thiết được nàng đáp lại

Yêu một người cũng không nhất thiết phải nói câu ‘ ta ái người’

Chỉ là..... ..

Ái một người nếu nàng có thể hạnh phúc
là tốt rồi

Yêu một người, có thể từ đằng xa ngắm
nhìn nàng cũng có thể

Ái một người cũng không cần nàng cùng
người chấp chữ tay cùng nhau giai
lão....., chỉ một khắc cũng hiểu được hai
chữ ‘ hạnh phúc’

Yêu nàng..chỉ cần cho người một nét
cười thoáng qua....cũng đủ cho người
ôm nỗi tình si trọn một đời.....!!...

Loạn thế khuynh ca... ..

Này thời loạn thế.....

Này khúc khuynh ca....

Cuối cùng vì ai mà tạo nên đích loạn

Vì ai mà tấu nên khúc khuynh ca... ..

Kết thúc của chúng ta có lẽ là không mỹ
lệ...

Nhưng mà...ta không hối...

Người cũng ko oán.....

Ái tình..!!! đôi khi có nhất thiết phải bên
nhau....??!!

Cao sơn lưu thủy, tri kỉ nơi nào

Mây gió thoảng khúc nhạc tàn

Hoa nhê thường, mi tựa liễu

Đường kiếm bay tựa cầu vòng

Ôm vò rượu thoảng cuồng ngông

Quang cảnh năm xưa hiện lên trong
thoáng chốc

Đơn độc cả một đời cũng chỉ vì tình

Có hoan hỉ ắt có phiền muộn

Kiếm phủ phong sương hồng trần khó dứt

Phù sinh hoán kiếp tâm vẫn vẹn nguyên
Thả mối chân tình theo gió xuân
Đường về huyền ảo ánh nguyệt quang
Duyên khởi duyên phận thật khó phân
Hong nhan ngấn ngủi, chữ tình viết như
thế nào
Ngao du tứ hải kiếm vọng cửu thiên
Suốt đời tình mãi vẫn vương

CHƯƠNG 58: NGƯỜI LÀ AI..?

Khí trời mùa xuân ấm áp dịu nhẹ
Âm thanh trong trẻo của tự nhiên luôn
làm cho lòng người dễ chịu
Từng mảnh lá trúc lả lướt trong gió rồi
rơi nhẹ trên mặt hồ gợn sóng êm ả cũng
tạo nên bức họa thiên nhiên đơn giản
xinh đẹp
Không cần nhiều màu sắc, là xanh dương
bao la của bầu trời, là mặt hồ sóng xanh
lưu chuyển, là xanh như ngọc của thanh
trúc....ba thứ xanh...không giống nhau...
nhẹ nhàng...nhu hòa....dịu êm.....
Khuyên các trúc...vẫn như cũ không có
gì thay đổi, vẫn đơn sơ mộc mạc, vẫn

giản đơn cao quý....nếu có khác..thì khác
chẳng cũng là lòng người

Khuynh các trúc trước đây là ấm áp hạnh
phúc, bây giờ là tưởng niệm chờ
mong.....khuynh các trúc.....khuynh...
trúc...!!!

Khuynh các trúc có ba người.....

Hai nam hài tử cùng một tiểu nữ oa

Bạch y tiểu hài tử đáng yêu khuôn mặt,
đôi mắt mê ly sắc tím , tay cầm kiếm nhẹ
nhàng điêu luyện múa kiếm, như hành
vân lưu thủy, tuy còn nhỏ nhưng kiếm
pháp tinh tế trong cương ngoại nhu....nếu
như chừng vài năm sau có thể tung hoành
giang hồ nha!!

Hồng y hài tử xinh đẹp đôi huyết sắc yêu
đồng, tinh tế ngũ quan, khuôn mặt tựa như

bạch y hài tử....chăm chú nhìn một quyển y thư, tay không ngừng nghiên cứu vài loại thảo dược.....

Tiểu nữ oa một thân hoàng y đáng yêu, hoàn hảo ngũ quan, lúng liếng mắt to, quỳnh dao mũi, anh đào môi....khoảng ba tuổi nhưng biểu hiện rõ nét khuynh thế dung nhan, sau này lớn lên sẽ là một mỹ nhân khuynh quốc a!!!!!!!

Ba đứa nhỏ mỗi người một việc nhưng không khí vô cùng hài hòa ấm áp....!

“ Tiểu thiếu gia.....” bên ngoài chạy vào một gã sai vặt

“ Ân.....chuyện gì vậy!..” .Bạch y hài tử - Lãnh Duệ Hi cau mày hỏi, búp bê mặt đáng yêu tỏ vẻ trưởng thành càng chọc người trù mến...

“ Nga! ... bên ngoài có người tìm...tìm lão gia...” gã sai vặt thở gấp nói, có lẽ hẳn đã rất vội vàng khi đến đây

“ Tìm phụ thân? ... thì có sao....” hồng y hài tử chu môi nói, huyết sắc yêu đồng khẽ nheo lại...không ai khác- Lãnh Thần Hi.

“ Nhưng mà tìm lão gia để cầu hôn a.....” gã sai vặt ấp úng nói, một bộ dáng thập phần ko tự nhiên..

“ Cầu hôn? ... ai? ... nhà này có ai nha...ko lẽ là Vân muội? ... nhưng mà còn rất nhỏ a...” Thần Hi kinh ngạc vắn....

“ Ko phảilà cầu hôn lão gia ...” .gã sai vặt có chút đỏ mặt nói, hẳn ko ngờ trên đời lại có người như vậy to gan dám

cầu thân một nam nhân, lại là phú khả
địch quốc Lãnh gia chủ nhân nữa kia
đây....

“ Cái gì....?! ” Ba hài tử tròn mắt nhìn
gã sai vặt.....Duệ Hi làm rớt kiếm, Thần
Hi vút luôn cuốn y thư còn tiểu nữ oa –
Phong Lãnh Vân Hi trượt xuống ghế nằm
chắc vạc áo gã sai vặt trát mắt hỏi.....

“ Là....” chính là như vậy , gã sai vặt gật
đầu lia lịa....

“ Hừ!..ta xem kẻ nào to gan dám cướp
nam nhân của mẫu thân ta....” Lãnh Vân
Hi ba tuổi hùng hồn nói, béo mập khuôn
mặt, quơ tay nhỏ bé như thể sẽ ra tay
đánh ngay kẻ nào dám đụng chạm đến
phụ thân của nó vậy!

“ Chúng ta đi xem.....” Duệ Hi lên

tiếng, lôi theo hai đứa nhỏ còn lại ra khỏi Khuynh các trúc...

Mục tiêu:Đại sảnh...!!

“ Ta đã nói các người mau bước khỏi Lãnh phủ bằng ko ta ko khách khí” lãnh đạm thanh âm, tàn khốc băng dung....Phong Tà Nguyệt vô cảm nhìn lão giả trước mặt. Hừ! thật to gan, có kẻ cũng dám cầu hôn cùng hắ...thật hoang đường....!!.

“ Phong công tử, người suy nghĩ cho kĩ nếu ko hối hận a! ... ” lão giả mỉm cười nói , thần thái sáng láng tuyệt ko xem thái độ lãnh khốc nam nhân trước mặt ra gì....

“ Ko hối hận...!” trăm đình triệt thiết trong lời nói, hắ đã có thê! Tuy nàng ko

còn nhưng mà tâm của hắn duy nhất chỉ có nàng....mãi ko thay đổi, cho nên hắn tuyệt ko hối hận....

“ Phụ thân.....” từ bên ngoài chạy vào ba đáng yêu hài tử

“ Các người ra đây làm gì.....” Phong Tà Nguyệt kinh ngạc nhìn ba hài tử trước mặt

“ Ta chỉ muốn xem xem ai cả gan dám đến Lãnh phủ quấy rối ” Lãnh Duệ Hi cười lạnh nhìn lão giả....

“ Đúng vậy, nữ nhân đó thật có gan, dám đến Lãnh gia cầu hôn, bộ ko biết chữ tử viết như thế nào” Lãnh Thần Hi nheo mắt nói, bộ dáng ông cụ non càng thêm đáng yêu...

“ Cha! ... nhất định ko đồng ý”

Phong Lãnh Vân Hi chu môi nói, tay nhỏ bé quơ quơ nhìn lão giả....thái độ thập phần hờn giận....

Lão giả khẽ mỉm cười nhìn ba hài tử trước mặt, tay khẽ vuốt chòm râu ung dung vấn:

“ Các người còn nhỏ ko muốn có nương yêu thương các người sao chứ...”

“ Ta đã có mẫu thân, ko cần nữ nhân khác....” Duệ Hi lạnh lạnh nói, trên đời người duy nhất để cho hắn gọi hai tiếng ‘nương thân’ cũng chỉ có ôn nhu cùng sủng nịnh mình mẫu thân nha! ... tuy ko còn nhưng ko có nghĩa có kẻ thay thế được ...

“ Đúng vậy!...cho nên người nói với nữ nhân đó đừng mơ tưởng....” Thần Hi

nhường mày nói.....hừ ! ... nữ nhân dám làm mẫu thân của hấn sao, đừng mơ... hấn duy nhất trên đời chỉ có một mẫu thân thôi.....vĩnh ko có người thứ hai!

“ Nha nha..đúng vậy..!!” Phong Lãnh Vân Hi gật đầu nhỏ bé nói. Tuy nó ko còn nhớ rõ mẫu thân, mẫu thân ra đi từ lúc nàng còn rất bé nhưng hương vị ấm áp cùng quen thuộc của nường thân khiến nó quyến luyến ,cho nên dù ko có cảm tình sâu đậm như hai ca ca đối với mẫu thân nhưng nó vẫn thật yêu nường thân , nghe hai ca ca nói mẫu thân trên đời là tối xinh đẹp, tối tài giỏi, tối ôn nhu !!! ...

“ Nói chuyện với người lớn cần phải lễ phépta dạy các ngươi như thế nào, chẳng lẽ ko nhớ ? ... ” mềm nhẹ từ tính

thanh âm vang lên, âm thanh nhàn nhạt ôn nhu cùng bất đắc dĩ.....

Bên ngoài bước vào một nữ nhân.

Đúng vậy một nữ nhân xinh đẹp! ... một thân tử y huyền bí phá lệ mị hoặc, đôi phượng mâu câu hồn nhân tâm nhàn nhạt ôn nhu cùng sủng nịnh...., khóe miệng nhẹ nhẹ tiêu dung... .. Nữ nhân cũng khoảng 20 tuổi, một đầu ô phát giản đơn được vén nhẹ bởi một thanh ngọc trâm., ngũ quan hoàn mỹ ko tỳ vết, phá lệ xinh đẹp...mị hoặc...là sự hài hòa của thuần khiết cùng ma mị, đơn giản nhưng vô cùng cao quý.....

Phong Tà Nguyệt tâm bỗng rung mạnh... có cái gì nhói lên bồi hồi, đã bao nhiêu năm tâm hấn mới như vậy loạn nhịp kia

chứ...!! ...

Duyệt Hi cùng Thần Hi kinh ngạc nhìn vừa quen thuộc vừa xa lạ nữ nhân trước mặt....có cái gì thay đổi trong lòng chúng nó, an bình, yên tâm, cảm giác yên ả....lâu rồi lại xuất hiện..!!

Phong Lãnh Vân Hi nghiêng đầu nhìn xinh đẹp nữ nhân trước mặt, lạ quá sao nó cảm thấy ko hề chán ghét nữ nhân này a!, rất ấm áp khiến nó có chút quyền luyến...

“ Tiểu thư! ... ” lão giả cung kính cúi đầu nhìn tử y thiếu nữ vừa bước vào
“ Làm phiền ngươi rồi...có thể lui....”
thiếu nữ cười nhẹ nhìn lão giả, kia ôn nhu tiểu dung quen thuộc khiến cho Phong Tà Nguyệt rung động ko thôi

“ Là....” .lão giả quay ra ngồi, để lại trong phòng năm người, mỗi người một suy nghĩ khác nhau..

Tử y thiếu nữ thập phần tự nhiên bước đến chủ vị ngồi xuống, tao nhã nhấp một ngụm trà....sau đó cười nhẹ nhìn bốn người trước mặt.....

“ Lại đây....!! ... ” tử y thiếu nữ móc tay chỉ Duệ Hi, môi đỏ mọng nhẹ phun ra mấy từ...

Lãnh Duệ Hi như bị thôi miên bởi cái nhìn ôn nhu cùng bất đắc dĩ của nữ nhân xa lạ kia, chân ko kèm chế được mà tiến tới gần.....

“ Duệ nhi của ta càng ngày càng xinh đẹp nha! ... ” âm thanh có chút ngả ngớn, chút cười cợt nhưng tràn ngập ôn nhu

nhìn Duệ Hi, tay nhỏ bé véo khuôn mặt của nó rồi cười nói...

“ Người.....người là ai? ... ” Duệ Hi mờ mịt nhìn nữ nhân trước mặt...

Đã từng mơ bao nhiêu lần

Đã từng ước bao nhiêu lâu

Quen thuộc câu nói

Ôn nhu tiểu dung

Sủng nịnh nhần thần.....

Nhưng mà mộng tan chỉ còn nhớ nhung...

Mẫu thân nha! ... người có biết Duệ nhi

có bao nhiêu nhớ người. Đôi khi trong

giấc mơ giật mình tỉnh giấc rồi ghen

ngào rơi lệ khi phát hiện ôn nhu là người

chỉ là mộng cảnh....

Mỗi khi tiếng sấm vang rền trong mưa nó

rất sợ nhưng lại cứng rắn ôm lấy đệ đệ
nhưng mà có ai ôm nó vào lòng đây. Dù
nó trưởng thành sớm, dù nó rất thông
minh nhưng chung quy chỉ là hài tử

Là hài tử cho nên cần người sủng, người
yêu...cho nên mẫu thân..ko người Duệ
Nhi thật bối rốithật sợ nha!!! ... cho
nên đôi khi ngủ nhìn thấy người , Duệ
Nhi ước mơ đừng bao giờ tỉnh thì tốt
quá, cứ như vậy được mẫu thân sủng,
mẫu thân đau.....rất ấm áp nha!! ...

Nhưng mà chung quy mộng tan, người
phải tỉnh , cho nên lại nhìn thấy kia ôn
nhu tiểu dung, sủng nịnh nhãn thần...nó
mờ mịt hỏi... ‘ người là ai? ... ’ tại sao
lại như vậy quen thuộc, tại sao lại như
vậy ấm áp....khiến nó muốn...khóc...!! ...

“ Nam hài tử là ko nên khóc !.....” tử y thiếu nữ cười nhẹ, ôn nhu thay hài tử lau đi khóe mắt ẩm ướt, tay xoa đầu nó ôn nhu nói.....

“ Ta mới ko khóc....” Duệ Hi lẩm bẩm, sao mà khóc được đích, nó đã bao lâu chưa khóc nha, từ ngày mẫu thân đi nó vẫn kiên cường !... sao lại có thể vì một nữ nhân xa lạ mà khóc ...?!

CHƯƠNG 59: HẠNH PHÚC ĐÃ TRỞ LẠI..!!

“ A ... aa...a..” tử y thiếu nữ cười lớn, mâu quang tràn ngập sủng nịnh nhìn hài tử trước mặt, tính tình chả thay đổi quật cường tiểu hài tử... ..

“ Thiên.....” Phong Tà Nguyệt nhẹ giọng nỉ non, mâu quang có chút rung rung nhìn y nhân trước mặt....tuy là khuôn mặt mới nhưng là quen thuộc cử chỉ, mỗi dơ tay nhắc chân đều là nàng...khiến hắn ko thể làm được...

“ Nguyệt.....” tử y thiếu nữ không ai khác- Lãnh Khuynh Thiên. Lần ấy không ngờ tính mạng không mất mà trở về với thân xác thật của mình. Nàng dùng ba

năm thời gian triệu tập tất cả những dị
năng nhân, một lần nữa xé rách thời
không trở lại quá khứ... ..

“ Là người thật sao?...ta ko phải nằm mơ
.....? ” Phong Tà Nguyệt nhẹ giọng nỉ
non, âm thanh có chút nghèn nghẹn...tay
sờ nàng khuôn mặt, quen thuộc độ ấm
khiến hắn biết mình ko phải mơ....

Lệ theo khóe mắt ko biết tự bao giờ nhẹ
nhàng rơi

Vô thanh vô tức rơi dài trên má.....

Đến khi phát hiện...lệ đã tràn
đầy.....

Hắn Phong Tà Nguyệt lãnh tình lãnh tâm
Hắn Phong Tà Nguyệt tàn khóc lạnh lùng
Hắn Phong Tà Nguyệtlần nữa vì
nàng và lệ rơi...!!

Rơi lệ ko phải đau khổ mà vì hạnh phúc...

Lệ cũng có chua xót, mặn ngọt.....

Lệ cũng là đau khổ cũng là hạnh phúc...

Hắc Phong Tà Nguyệt vì một người duy nhất mà rơi lệ

Vì hạnh phúc mà rơi lệ...!!!.....

“ Ân....ta đã trở về đích....” Lãnh Khuynh Thiên ôn nhu cười nhìn ái nhân của mình, ...từ nay chúng ta sẽ ko xa nhau....vĩnh viễn ko xa rời...đó là hứa hẹn ta dành cho ngươi...một đời một kiếp...

Một câu nói ‘ ta đã trở về’ nhẹ nhàng nhưng như một phép lạ thần kì đánh sâu vào mỗi nhân ở đây....người đã trở về....ấp ấp dương quang... một lần nữa

xoa dịu bằng tâm....

“ Nương thân.....” Thần Hi nhẹ giọng run run...huyết sắc yêu đồng có chút đỏ nhìn Lãnh Khuynh Thiên. Tuy ko giống khuôn mặt nhưng mà dịu dàng , ôn nhu , ấm áp kia khiến cho nó ko thể quên nha....

Là...mẫu thân..nhất định là mẫu thân đích
Chỉ có người mới có thể khiến cho lạnh lòng phụ thân nước mắt như mưa
Chỉ có người mới có thể khiến lãnh tâm ca ca trở thành hài tử...

Chỉ có người mới dùng như vậy sủng nịnh ánh mắt nhìn ta.....

Rốt cuộc đã trở về mẫu thân của ta nha,
Thần nhi chờ người thật lâu nha..!!

“ Thần nhi càng ngày càng khả ái !!...”

Lãnh Khuynh Thiên cười khẽ, tay nhỏ bé ôm lấy hông y tiểu hài tử vào lòng, vỗ về an ủi,....

“ Ô....ô....xấu lắm mẫu thân, người nói Thần nhi ngoan nhất định sẽ sớm về nhưng mà Thần nhi rất ngoan, người rất lâu cũng ko chịu về.....” Lãnh Thần Hi lại như trở về ba năm trước đây hay làm nũng đứa nhỏ ô ô...khóc nức nở....

“ Là..là.., là mẫu thân sai, cho nên dùng cả đời bồi tội ở bên các người được..!! ...” Lãnh Khuynh Thiên ôn nhu nói, phượng mẫu có chút than nhẹ....nàng đi năm ấy có lẽ gây tổn thương rất lớn cho hai tiểu hài tử

“ Mẫu thân ko được thất hứa” Duệ Hi có chút ửng đỏ đôi mắt nói, tay nhỏ

bé nắm chặt vạt áo Khuynh Thiên nói, nó nắm chặt vạt áo, nó sợ mẫu thân đến nhanh lại đi nhanh ,....hành động có chút trẻ con khiến người thêm trù mến ko thôi...

“ Ân....đương nhiên....” Khuynh Thiên cười khẽ, xoa đầu búp bê... .. cũng giống như những năm về trước, ấm áp..ôn nhu....!!!

“ Ngươi...là nương thân.....” Lãnh Vân Hi oai đầu bé nhỏ hỏi....nó nhìn thấy phụ thân cùng ca ca cứ nắm chặt lấy mẫu thân, khó khăn lắm thân hình bé nhỏ của nó mới chui vào được ... Ô ...ô....mọi người ỷ lớn hiếp nhỏ!!

“ Vân nhi!....như vậy lớn ... !??...”

Khuynh Thiên kinh ngạc nhìn nữ búp bê

trước mặt, tay nhỏ bé ôm lấy hài tử, thân nhẹ hai má cười khẽ nói...

“Oa!....nương thân....” Phong Lãnh Vân Hi, tứ chi cuộn lấy Khuynh Thiên chu môi nói, ô..người mẫu thân thật ấm đích..lại hương hương ...thật giống cảm giác khi sờ túi hương của Thần ca ca nha.....khiến nó thật quyến luyến.....

“tiểu bảo bối của ta thật xinh đẹp nha!” Khuynh Thiên ngắm Vân Hi cười khẽ nói....

“Đúng vậy...Vân nhi là xinh đẹp đứng thứ hai trên thiên hạ” Vân Hi khả ái cười, chớp mắt to nói, phụ thân cùng ca ca thường kêu nó rất đáng yêu, đứng thứ hai nha...tức là dưới một người trên mọi người

“ A!..vậy còn ai thứ nhất nha.....”

Khuynh Thiên vẫn

“ Là mẫu thân nha!...” Phong Lãnh Vân Hi trát mắt nói, đáng yêu hai má lúm đồng tiền càng khiến nó vô cùng dễ thương...

“ Ha hả..... Vân nhi thật ngọt miệng ...”

Khuynh Thiên cười lớn nhìn tiểu nữ oa, nhãn thần tràn ngập ý cười

“ Ko phải Vân nhi nói , là phụ thân cùng ca ca thôi!!....” Lãnh Vân Hi phân trần nói

Khuynh thiên nhìn ba người ngượng ngùng còn lại, cười nhẹ rồi hóa thành ôn nhu.....phượng mẫu tràn đầy hạnh phúc!!

...

Nàng cuối cùng tìm được rồi hạnh phúc

của mình...!!....

“ Tỷ...tỷ tỷ....là tỷ thật sao.....”

bên ngoài chạy vào một hắc y nam nhân, tuần mỹ như ngọc,...ôm chằm lấy Lãnh Khuynh Thiên, âm thanh có chút nghẹn ngào. Tỷ tỷ nha...ko ngờ hắc có thể gặp lại nàng....

Lúc trước khi tỉnh lại hắc vô cùng ngạc nhiên khi mình vẫn còn nhớ rõ chuyện trước đây, linh lực của tỷ tỷ hình như ko xóa hết trí nhớ của hắc. Hắc đau quá, khổ sở quá...chính hắc lại hại chết tỷ tỷ của mình , dù ko ai trách hắc nhưng mà hắcChung quy hắc vẫn lựa chọn sống, đó là tỷ tỷ hi vọng, hắc dùng phần đời còn lại của mình làm việc thiện coi như chuộc lại lỗi lầm đi....đó là tỷ tỷ mong

muốn hấn sẽ thực hiện nha, tỷ tỷ muốn hấn hạnh phúc mà sống, hấn sẽ vui vẻ sống

Ko ngờ còn có thể gặp lại tỷ tỷ bảo sao hấn ko xúc động...ko mừng như điên cơ chứ,.....?

“ Tiểu Vũ.....” Khuynh Thiên nhẹ giọng nói, thập phần ôn nhu nhìn đệ đệ của mình , xem ra lần đó linh lực ko thành công xóa hấn kí ức đích...là thiên ý sao!!.....

“ Tỷ tỷ.....!!...” Lãnh Khuynh Vũ cười nhìn tỷ tỷ của mình

“ Tiểu thư....là người thật sao?....” lục y thiếu nữ- Hân nhi kinh ngạc vẫn, khóe mắt có chút ẩm ướt...tay ko ngừng sờ soạng khắp người Khuynh Thiên. Ko ngờ

tiểu thư khuôn mặt thật đẹp quá....ko
thua gì lúc trước...!!

“ Hân nhi....ngươi!....” Lãnh Khuynh
Thiên kinh ngạc nhìn Hân nhi, bụng của
nàng có chút to, mang thai nha....!

“ Hai ngươi?.....” Khuynh Thiên liếc
Khuynh Vũ lại nhìn Hân nhi.....sau đó
cười lớn.....

Lãnh Khuynh vũ cùng Hân nhi có chút
ngượng ngùng, mặt một rặng mây
đỏ.....

Phong Tà Nguyệt từ đằng sau vòng tay
ôm chặt lấy Lãnh Khuynh Thiên

Lãnh Duệ Hi đáng yêu búp bê mặt nồng
đậm hạnh phúc nắm chắc vạt áo mẫu
thân của nó

Lãnh Thần Hi khả ái khuôn mặt nhỏ nhắn

vui vẻ cười nắm chặt tay nương thân của mình

Lãnh Vân Hi nhăn khuôn mặt nhỏ nhắn
ôm chặt lấy nó mầu thân... ô..ô...nó nhỏ
nên mọi người lại quên sự ồn tại của nó
!! Ko cam lòng...ko cam lòng nha...!! ...

Phong mang theo nhàn nhạt hương trúc
Khí trời trong vắt ấm áp

Âm thanh tự nhiên rộn ràng yên ả

Màu xanh của lá trúc phi vũ trong gió rồi
rơi nhẹ xuống mặt đất.....

Hài hòa...ôn nhu...ấm áp.....thấm
đượm vào lòng người.....

Hạnh phúc!!.....một lần nữa lại trở
về.....

PHIÊN NGOẠI: THIÊN NHAN CÔNG CHÚA

Ta có một bí mật! một bí mật không thể nói nên lời cũng ko thể cho người khác biết....!

Thiên Nhan là tên của ta, công chúa của Thiên Vũ quốc!...

Họa bích thiên dung

Băng nhan ngọc khiết....

Người đời nói ta là Thiên Vũ đệ nhất mỹ nhân, đệ nhất tài nữ nhưng mà cho đến khi gặp nàng....đó chẳng là gì cả?

Nàng một dạo một khúc nhạc...một thứ nhạc cụ kì lạ!...âm thanh tuyệt diệu nhất mà ta đã từng nghe....này một khúc

khuyh thần thiên hạ, lấy đi ta danh hiệu
đệ nhất tài nữ đồng thời cũng cướp mất
tâm của ta!

Đúng vậy, ta là nữ nhân...! Nàng cũng là
nữ nhân nhưng mà ta lại cầm lòng ko đậu
luyện tiếc si mê nàng....

Một thân tử y phá lệ mị hoặc, phượng
mâu câu hồn nhân tâm lúc nào cũng áp áp
ý cười...khóe miệng luôn nhàn nhạt tiêu
dung, bên cạnh nàng là khoảng thời gian
ta bình yên nhất...cũng là hạnh phúc nhất
dù ko nhiều....

Này phân ái tình ta chôn chặt vào tận
chân tâm, không ai biết, ko ai thấu cũng
chẳng ai hiểu, có lẽ nàng cũng
vậy....nàng luôn coi ta là tri kỉ..tỷ muội
đi...!.....

Có từng hồi hận yêu thích nàng....

Có từng oán hận nàng không bên cạnh....

Không có!...đó là ta tình nguyện thôi...

...

Nàng là một người xuất sắc, nàng rất tài giỏi...! nhân yêu nàng rất nhiều, họ điều là những kẻ tài khuynh thiên hạ....như vậy mê người đáng yêu là nàng, có ai có thể thoát khỏi mị lực đó kia chứ....ta cũng vậy là gì...

Ái một người mà không thể nói ra câu ta ái người! Thật đau khổ

Ái một người không thể biểu lộ tâm ý của mình cho người đó ...rất xót xa...bi ai!

Ái một người, nhưng mà phân ái tình kia lại là cảm kị chi luyến...bi thương

Nếu như chưa từng gặp nàng....

Nếu như không đắm say trong âm thanh
kì diệu ấy

Nếu như không ngẩn ngơ trước khuynh
thế băng dung ấy...

Nếu như.....!!

Liệu tâm có như thế bồi hồi....

Liệu lòng có như thế xao động....

Liệu chân tình này có như thế đậm sâu..!

Vàta có như vậy ái người....lãnh
khuynh thiên....khuynh thiên!!

Giọt mưa nhẹ nhàng phủ trên mặt đất

Âm thanh của gió thì thầm tha thiết

Hỏi người, người có nghe thấy....

Dù mưa có rơi nhiều như thế nào

Dù gió có đi qua bao nhiêu nơi

Cũng ko nhiều bằng ái tình ta dành cho
người

Ta không cầu người nói tiếng yêu ta

Cũng ko cầu người bên ta một đời

Nhưng mà, có thể hay không

Cho phép ta từ đằng xa có thể ngắm nhìn
người

Cho phép ta được nhìn người mỉm cười

Dù là ôn nhu kia ko dành cho ta

Dù là ánh mắt nồng đậm ái ân kia ko cho
ta

Nhưng mà chỉ cần người hạnh phúc ta
nguyện làm kẻ từ xa đứng nhìn

Âm thanh của mưa vẫn như thế êm ả

Thanh phong vẫn không ngừng nghĩ đi
khắp chốn nào

Và tình của ta dành cho người vẫn như
thế trường tồn vĩnh viễn

Ko đổi thay.....vĩnh viễn.....Trường
tồn... ..

Nếu như tái sinh có thể gặp lại người lần
nữa... ..

Liệu người có thể cho ta một ánh mắt dịu
dàng ...

Một nét cười ôn nhu.....Một chút
thoáng qua

Một chút thoáng qua thôi!..., ta nguyện lại
một đời tiếp tục trầm luân.....!

Hạo Thiên Diễm, hấn là cung chủ của
Minh cung, hấn rất đẹp, đẹp hơn cả nữ
nhânhấn tà mị lãnh diễm nhưng chung
quy cũng vì nàng bị lụy ai thương.....

Ta nhận được tin nàng mất đi, lòng đau

quá.....lệ vô thanh vô tức rơi!

Lãnh Khuynh Thiên, nếu như có thể gặp lại lần nữa....

Dù là cấm kỵ ái tình....ta cũng không buông tay

Đến lúc đó nhất định ta sẽ tìm người trước

Khiến cho người chỉ ái ta....mình ta.....

Nàng đi, tâm ta cũng đi theo.....ái tình mình ta cất giữ, kỉ niệm về nàng là hồi ức đẹp cho ta an ủi khi nhớ đến nàng.....ta cũng ko đau lòng nữa....bởi vì...tâm ta khi nghe tin nàng mất đi cũng bên cạnh bầu bạn nàng rồi....

Hạo Thiên Diễm...hắn là ta phu quân, ta biết hắn ko ái ta nhưng hắn sẽ đối tốt với

ta...như vậy thật ko tệ đi, vì ta cũng đâu có yêu hấn nha, tâm của ta đã sớm đi theo người ấy....ko tâm còn có gì cảm nhận cảm giác đâu

Ta đồng ý lấy hấn, cũng là vì chúng ta có điểm chung thôi!..cả hai đều ái nàng đậm sâu...quan hệ phu thê nhưng cũng là tình địch...ha..hả! cũng thật buồn cười.....

...

Ta có hài tử, một nữ nhinhưng mà ko hiểu sao càng lúc lớn lại càng giống nàng...! Là thượng đế cho ta ân tình chẳng, Thiên Diễm cũng rất yêu quý nữ nhi....có lẽ hai chúng ta đều giống nhau đi, ái nàng, sủng nàng....khuyh tần tất cả cho nàng....có lẽ này phân ái tình dành cho nàng điều toàn bộ đặt cho chúng ta

nữ nhi... ..

Ta nghe tin có người cầu hôn Lãnh gia.....thật buồn cười nhưng mà Phong Tà Nguyệt lại đồng ý....khiến cho ta không chỉ kinh ngạc mà còn rất phần nộ... ..

Phong Tà Nguyệt hấn dám phản bội nàng, cho dù nàng ko còn nhân thể nhưng mà ko ai có thể thay chỗ của nàng ko ai được phép , ta tức giận đến lãnh phủ...ta muốn vắn hấn, muốn trách hấn vì sao phản bội nàng, người có biết được nàng yêu là người có bao nhiêu hạnh phúc!!

Nhưng mà nhìn thấy tân nương ta thật sâu oanh động rồi.....

Lại là một thân tử y mị hoặc thiên thành

khí chất

Cũng là âm áp phượng mâu ý cười
Cũng thể nhàn nhạt ôn nhu tiểu dung
Xinh đẹp khuynh thế băng dung... ..

Lệ một lần nữa vì nàng mà rơi

Ta kiêu ngạo cả đời tựa như ngạo mai
Chung quy cũng chỉ vì nàng mà rơi lệ
Ta biết kia là nàng, tuy khác dung mạo
nhưng mà mỗi ánh mắt nụ cười, mỗi dơ
tay nhắc chân, mỗi.....điều khiến tâm ta
xao động thì sao có thể nhận lầm được
Nàng ôn nhu nhìn ta cười.....

Nàng vẫn ta có khỏe không.....

Nàng nói câu ‘ ta nhớ ngươi.....’

Đủ rồi! như vậy đủ rồi....chỉ cần ngươi
cười với ta một chút, ôn nhu quan tâm ta

một tí, khách sáo một lời hỏi thăm cũng
có thể khiến ta lòng vui như mở hội...!!
.....rất cuộc...cũng vậy...!!...chỉ là như
vậy như thế thôi.....hãy để này si ,mê
,ái ,luyện mình ta giữ trọn...người hạnh
phúc thì tốt rồi....Tốt rồi...!!!
Lãnh Khuynh Thiên!...Khuynh Thiên của
ta nha...!!... ..

EMD.

Mời vào blog

daotieuvu.blogspot.com để tải
nhiều truyện hơn!

EB00K

Free Downloads

<http://daotieurvu.blogspot.com>